

ĐẶC SAN VÔ VI

PHÁP LÝ VÔ VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP

TIẾNG NÓI CỦA BẠN ĐẠO VÔ VI THẾ GIỚI

Số 6

Happy Birthday Bé 8

Nam Mô A Di Đà Phật

6

ĐẶC SAN

VÔ VI

**PHÁP LÝ VÔ VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP
TIẾNG NÓI CỦA BẠN ĐẠO VÔ VI KHẮP NĂM CHÂU**

*KỶ NIỆM
SINH NHẬT THỨ 77 CỦA BÉ TÁM
(12 - 1999)*

● **CHỦ BIÊN :**

HỘI ÁI HỮU VÔ VI WASHINGTON STATE

● **THỰC HIỆN:**

NHÓM THỰC HIỆN ĐẶC SAN VÔ VI

● **BÀI VỞ VÀ HÌNH ẢNH:**

BẠN ĐẠO VÔ VI KHẮP NĂM CHÂU

MỤC LỤC

1.	Thư Giới Thiệu	Trang 7
2.	Mục Tiêu của Đặc San Vô Vi	8
3.	Lá Thư Đặc San Vô Vi	9
4.	Nhạc: <i>Ca Khúc Mừng Sinh Nhật Thầy</i>	10
5.	Lời Dạy của Đức Ông Tư	11
6.	Sửa Tiến	19
7.	Không Nên Lo Chuyện Bao Đồng	20
8.	<i>20 Năm Hoàng Pháp ở Hải Ngoại của Bé Tám</i>	21
9.	<i>Ánh Mắt Người Thương</i>	22
10.	<i>Tâm Sự của Hề</i>	23
11.	Thầy Về	24
12.	Hình Ảnh của Đại Hội	27
13.	Duyên Lành Tái Ngộ	29
14.	<i>Tự Răn</i>	30
15.	<i>Trúc</i>	30
16.	Cảm Tưởng Về Đại Hội Duyên Lành, Canada 8/1999	31
17.	<i>Sư Chưa Trọc</i>	34
18.	Chương Kinh Mười	35
19.	<i>Sinh Nhật Thầy</i>	37
20.	<i>Xuân Di Lạc</i>	37
21.	Thầy Bói	38
22.	<i>Nửa Dặm Tình Thơ</i>	42
23.	Vài Dòng Cho Mẹ Tôi	43
24.	Những Trang Nhật Ký	44
25.	Vu Lan Tháng 7	46
26.	Thương Yêu	55

27.	<i>Tu Là Sao?</i>	57
28.	Tôi và Anh, Anh và Tôi, có khác nhau không?	58
29.	<i>Hình Bóng Cha Già</i>	59
30.	Cười Chút Chơi	59
31.	Thư Từ Lai Vãng	60
32.	<i>Cảm Tạ</i>	61
33.	<i>Nỗi Niềm</i>	61
34.	<i>Chợt Thấy...</i>	61
35.	<i>Kiếp Người</i>	61
36.	Chương Trình Phát Triển Thiền Viện Nhẫn Hòa năm 2000	62
37.	<i>Hạnh Thầy</i>	63
38.	<i>Chúc Thọ</i>	64
39.	Tôi Muốn, Tôi Nói, Tôi Làm	64
40.	Cảm Tưởng Về Buổi Lễ Bàn Giao	65
41.	<i>Lui Vào Thanh Tịnh</i>	66
42.	<i>Yêu</i>	66
43.	Lắm Cẩm Lý Sự Cùn	67
44.	<i>Vui Xuân</i>	68
45.	Thiền Ca Anh Và Tôi (<i>Trích Báo...</i>)	69
46.	<i>Đương Đầu Phấn Đấu</i>	76
47.	<i>Chết Cho Tình Yêu</i>	76
48.	Quan Âm Thị Kính	77
49.	<i>Giỗ Tổ</i>	79
50.	Mách Thuốc	80
51.	Đính Chính	81
52.	Thư Cảm Tạ	82
53.	Nhạc: <i>Anh Và Tôi</i>	83
54.	Hộp Thư ĐSVV	85
55.	Vòng Quanh Thế Giới	86

THƯ GIỚI THIỆU

Madison, ngày 28-11-1997 (*)

Thưa quý bạn,

Đặc San Vô Vi chứa đựng sự phát tâm thực hành của bạn đạo khắp năm châu, gửi về cho ban biên soạn, gom góp chơn ý thiển lành của bạn đạo đã thực hành phát tâm đóng góp trong tinh thần xây dựng cho chung.

Bạn đạo xa thiếu phương tiện, sẽ có cơ hội đọc và kiểm nghiệm về một số thành quả của hành giả Vô Vi đã và đang thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp.

Ước mong các bạn đóng góp bài vở càng nhiều càng tốt, gửi về cho Đặc San Vô Vi sưu tập theo địa chỉ sau:

**Đặc San Vô Vi
8376 Chanticleer Rd.
Stanton, CA 90680**

Ban Biên Tập sẽ hết lòng phục vụ trong tinh thần bất vụ lợi với sự cộng tác của Hội Ái Hữu Vô Vi Washington trong việc ấn tống Đặc San Vô Vi này.

Quý thương,

ký tên
Lương Sĩ Hằng

(*) *Thơ này cập nhật hóa lá thơ đã viết cho Đặc San Vô Vi ngày 18 tháng 10 năm 1997.*

Mục Tiêu của Đặc San Vô Vi

Cần cống hiến những bài vở như sau:

1. *Xây dựng giải trí thanh nhẹ.*
2. *Trình bày trật tự sau khi dày công thực hiện pháp môn, thành đạt đến đâu diễn tả đến đó.*
3. *Tin tức liên hệ đến cộng đồng Vô Vi.*
4. *Không nhận những bài báo thiên cơ có thể xáo trộn đến điện năng tu học của bạn đạo.*
5. *Những bài vở hữu ích, như giúp đỡ gia tăng sự thanh tịnh đối phó với hoàn cảnh hiện tại.*
6. *Đóng góp sự chung vui hòa bình, giải thông đời đạo, hướng về thanh tịnh mà tiến.*
7. *Không được chỉ trích một ai, ngoài sự xây dựng tâm linh.*

Kính bái,

Lương Sĩ Hằng

LÁ THƯ ĐẶC SAN VÔ VI

T hưa quý bạn đạo cùng quý độc giả,

N ăm 1999, năm cuối cùng của Thế Kỷ XX, đã là một năm nhiều giao động nhất. Khắp nơi trên thế giới đã xảy ra bao nhiêu thiên tai như: động đất, bão lụt và bạo loạn khắp địa cầu là do con người gây ra. Họ đã mượn tôn giáo để dựng cờ, dành dân, chiếm đất, chém giết lẫn nhau, ... gây tai họa cho người dân lành; người ta đã nhân danh tình thương và đạo đức để tranh đoạt một chút ít danh lợi huyễn hoặc bất chấp mọi thủ đoạn—hiển hiện thú tánh mà không hay!

Trước những thảm cảnh dấy dậy, người tu Vô Vi được học hỏi và điều luyện bởi sự dày công dạy dỗ của Đức Thầy kính yêu của chúng ta. Hãy lấy hoàn cảnh làm ân sư, quay vào trong chính chúng ta lo tu sửa tâm lẫn thân. Việc gì xảy ra “ồn ồn, ào ào rồi đâu cũng vào đấy!” Kẻ gây gió sẽ gặt bão, nhân quả thể hiện nhân tiền.

Nay, trước thêm Kỷ Nguyên mới, bạn đạo Vô Vi, một lần nữa lại được hân hoan đón mừng Sinh Nhật Thứ Bảy Mười Bảy của Bé Tám. Nhân dịp này, Đặc San Vô Vi hân hoan gửi đến quý vị một tài liệu Vô Vi vô cùng quý giá, chưa được phổ biến bao giờ, đó là lời của Đức Ông Tư được thầy Hai ở quê nhà ghi lại, mới tìm thấy và mới gửi cho Thầy.

Chúng tôi cũng không quên cảm ơn quý bạn đạo đã phát tâm đóng góp tài chánh và bài vở cho Đặc San kỳ này. Theo lời yêu cầu của một số bạn đạo, chúng tôi xin đăng lại thư và bầy điều chỉ đạo của Thầy liên quan đến đường lối sinh hoạt của Đặc San Vô Vi.

Ngoài ra, chúng tôi cũng xin nhắc lại một lần nữa là các Thiên Viện, Thiên Đường, Trung Tâm và cơ sở Vô Vi có thay đổi địa chỉ, số điện thoại v.v..., hoặc quý vị mới phát tâm cống hiến cơ sở làm nơi tu học và phổ biến kinh sách xin gửi địa chỉ đến cho chúng tôi dặng bổ túc vào danh sách sẵn có. Chúng tôi không thể tự ý sửa đổi đường lối đã đi từ đầu và trật tự chung mà ĐSVV phải tôn trọng từ trước tới nay.

ĐSVV rất mong được quý vị tiếp tục hỗ trợ chúng tôi trong công cuộc duy trì và phát triển đặc san.

Thành thật cảm ơn quý vị.

Kính bái,

Nhóm Thực Hiện ĐSVV

Ca Khúc Mừng Sinh Nhật Thầy

Ngày vui đến hôm nay sinh nhật Thầy yêu,
 Rừng thông tấu khúc ca cùng chúc tới người
 Cùng cầu chúc nơi nơi. Hưởng được phúc yên bình,
 Và cùng nhau nguyện cầu ơn Thượng Đế

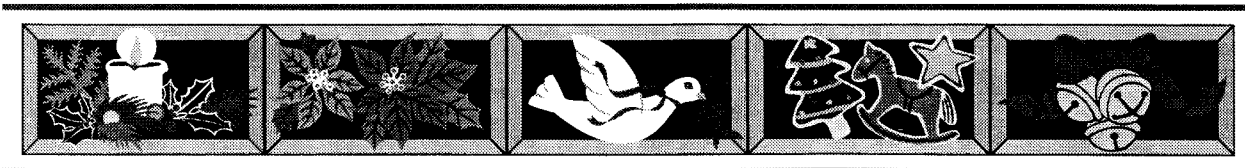
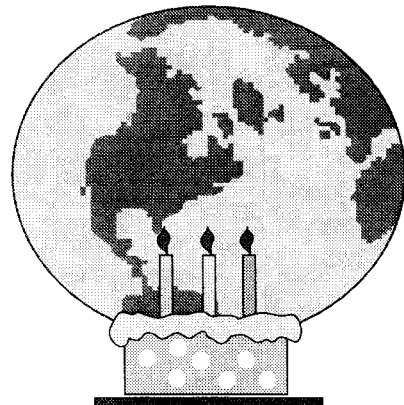
Cùng nhau hưởng ơn trên duyên Thầy HAI KHÔNG
 Người vui với đám con ngoan quyết về nguồn
 Hành trình tiến quang khai. Tại trần thế chung hành,
 Đồng cùng nhau chúng ta đi về không

Thầy trò vui trong hào quang chiếu ban mọi nơi
 Mình cùng nhau quên đời trong giấc tham thiền
 Cùng đồng tâm ta nguyện cho thế gian, ngày mai
 Đồng nguyện cầu trong sinh nhật vui hôm nay

Ngàn thông tiếp chúng ta chúc Thầy thương yêu.
 Ngàn chim hát ca vang tưởng nhớ đến Thầy
 Ngày hội lớn tâm linh. Nguyện cầu chúc thanh bình
 Đầy tình thương, chúng ta hòa ca

Happy birthday to you!
 Mừng ngày sinh nhật chúc Thầy
 Và đồng hát ca vang vang trời
 Chúc Bé vui, khoẻ, sống đời

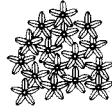
a.t.

LỜI DẠY của ĐỨC ÔNG TỬ

Trăm năm bia đá cũng mòn,
 Ngàn năm bia miệng vẫn còn trơ trơ.
 Khiến nên "Hậu tử văn thơ",
 Kể cho bạn rõ huyền cơ nhọc nhằn.
 Tâm người như tuyết giá băng,
 Trí người như thể chày hăng gớm ghê.
 Đổi thay, thay đổi nhiều bề,
 Thủy chung như nhứt mối kẻ Phật Tiên.
 Làm sao tỏ dấu nhơn hiền,
 Siêng năng tu luyện phước truyền cháu con.
 Làm sao cội phúc chớ mòn,
 Lấy câu Nhân Nghĩa cho tròn Đạo Tâm.
 Anh em các bạn chớ lằm,
 Một cây một cội thâm trầm nghĩa nhân.
 Ba lao, bốn khổ thẳng bản,
 Tham tiền, tham chức, cuộc trần đặng đo.
 Ngày đêm luống tìn đầy kho,
 Thời giờ không bỏ dấn đo côi trần.
 Lời khuyên các bạn bao lần,
 Xác trần làm việc cho Trần lấm ru.
 Dương gian là chỗ ngục tù,
 Vào tù ra khám công phu lỡ làng.
 Ham tiền, ham bạc làm càng,
 Chịu đánh, chịu khảo chớ nhàn bản thân.
 Từ đây, xin bạn ân cần,
 Công phu luyện đạo cho gần Phật Tiên.

Trở nên một đấng nhơn hiền,
 Có "Hôn", có "Vía", đặt quyền vô vi [?]
 Dầu cho trăm tuổi vậy thì,
 Gom Hôn gom Vía, vẫn đi Thiên Đàng.
 Thiên Đàng vạn lý quan san,
 Xác trần bỏ lại, đa mang làm gì.
 Phật Trời là chỗ huyền vi,

Nào sơn, nào thủy, thiếu gì cảnh Tiên.
 Bông hoa đua nở lê duyên,
 Màu nào sắc nấy có Tiên ứng hầu.
 Hiu hiu gió thổi cung cầu,
 Hồn nương theo gió, về gần Phật Tiên.
 Ngó mong thấy cảnh mê liền,
 Vui thay chi xiết, nhưn hiền trẩy sang.
 Đường thi chói sáng ngọc xoàn,
 Đủ màu đủ kiểu, quên toan trở về.
 Đoái xem phong cảnh mà mê,
 Nhiều lần ngoạn mục, măng mê không về.
 Thợ Trời khéo đặt thống mê,
 Đi qua, Đông, Bắc, trở về Tây Nam.
 Có Rồng có ngựa tiền duyên,
 Chở đi khắp chốn, Phật Tiên cảnh Trời.
 Chia vui nói quá nhiều lời,
 Thế gian che dối Phật Trời làm chi.
 Thế gian cho bạn ngu si,
 Vì chưng chưa hiểu khinh khi Phật Trời.
 Buồn chi những sự gian manh,
 Đến khi đụng cọp, nhãn nanh hoảng hồn.
 Từ đây Pháp Lý như cần,
 Tiếng Tâm còn đó chuyên môn không còn.
 Khuyên bạn hãy giữ lòng son,
 Công phu Pháp Lý cho tròn Đạo Tâm.
 Chẳng tin, chẳng tưởng, chẳng làm,
 Công phu siêng năng, Đạo Tâm phát liền.
 Làm sao cho đấng nhân hiền,
 Minh châu phát hiện, bay liền cảnh Tiên.
 Từ đây mới biết bạn hiền,
 Đông, Tây, Nam, Bắc vui mừng Thú Tiên.
 Thượng từng có Đức Lê Duyên,
 Tặng thưởng cho bạn, Đào Tiên phép mẫu.
 “Nguồn Đạo là bực cao sâu”,
 Không cầu mà có Phép mẫu Tiên gia.
 Siêng năng tu luyện chánh tà,
 Cần lo nghiên cứu mới là Thần Tiên.
 Từ đây được chữ Thiên Không,
 Thiên biến, vạn hóa, cộng đồng Phật Tiên.
 Từ đây bạn có Phước duyên,
 Huyền Thiên hợp lý, Tiên gia đạo mẫu.
 Câu văn cảm kích cơ cầu,
 Khoa học huyền bí Phép mẫu Thích Ca (Mâu Ni Phật).

Từ ngày thừa võ hóa văn,
 Có lòng bác ái khoan hoãn chúng sanh.
 Đêm ngày làm việc đành rành,
 Lần Điện vũ trụ phát sanh tia vàng.
 Xin bạn chớ nghĩ hoang mang,
 Mà lòng vọng tưởng lân toan cơ cầu
 Nói ra thêm thâm thêm sâu,
 Tiền bạc xôi chuối, cầu Ngài đặng dâu.
 Tội lỗi chất chứa trên đầu,
 Đem tiền, công, đến cầu Ngài dung tha.
 Chỉ ra cho rõ chánh tà,
 Dương gian mất thịt người mà thấy chi.
 Mà đem xôi chuối khinh khi,
 Càng thêm tội lỗi, Phật ghi thêm liền.
 Phật đâu dung bạc với tiền,
 Tâm lành, Trời Phật phước lành ban cho.
 Dầu cho giàu có cửa kho,
 Không vị, không nể, không mê lē tà.
 Đến đây “Hậu” mới phân qua,
 Khoa Học Huyền Bí chỉ ra tỏ tường.
 Nói rồi, càng nhớ, càng thương,
 Linh hồn ở chốn Thiên Đàng bạn ơi.

Còn “Vía” ở đất phù sa,
 Vì chưng oan trái, sanh ra vợ chồng.
 Từ khi kết thúc vợ chồng,
 Đôi chim kết cánh, tơ hồng thặng thiên.
 Từ đây duyên lại bén duyên,
 Ham chơi trần tục, phạm Thiên bị đày.
 Niết Bàn chẳng vị một ai,
 Sa vào bản thể sanh thay cho người.
 Ở đó chín tháng mười ngày,
 Khai hoa nở nhụy, miệng cười có duyên.
 Làm con dương thế, nhãn tiền,
 Lo ăn, lo ngủ, phạm Thiên bị đày.
 Từ đây mới biết trần ai,
 Lớn lớn cực khổ phải vương luật hình.
 Nói ra bạn thấy Hồn kinh,
 Gia đình thưởng phạt, cực hình đấng đo.
 Lúc xưa sung sướng nào lo,
 Bây giờ dương thế tự do đâu còn.
 Cực khổ hành hạ héo hon,
 Mạnh thời hiếp yếu, chẳng còn như xưa.
 Nói ra thì bạn cũng thừa,
 “Điều Trì Kim Mẫu” khóc thời như mưa.

Chẳng tin xem lại sách xưa,
 Xem thì thấy đó, bạn chưa tỏ tường.
 Nói rồi càng thấm càng thương,
 Chẳng nghe lời dạy, mới vương cõi trần.
 Vậy nên "Hậu" tởa xác thân,
 Cha mẹ giao cầu xác trần bạn ơi.
 Ví như hai đấng Thợ Trời,
 Sinh ra hình vóc, dạy lời nôm na.
 Hình thể như một cái nhà,
 Trái tim, gan, mật, thật là khám to.
 Giam hãm tại đó dẫn đo,
 Chẳng cho Vía biết Hồn mà ở đâu.
 Vía thời ở rún lo âu bên ngoài.
 Hằng ngày lo bảo xác thân,
 Hồn thì làm việc, ân cần xoáy trên.
 Tại ốc, trí ý, thông lên Thiên Đình.
 Từ đây "Hậu" mới thuyết trình,
 Luyện đạo tại đó bạn mình gắn ghi.
 Tưởng bằng, trí ý đương thời,
 Lục Tự phải nhớ, phải ghi cho thường.
 Đêm thường thanh vắng là gương,
 Xúc miệng sạch sẽ cho tường Âm Dương.
 Sợ khi yếu mất ghèn xương,
 Che phủ nào thấy ánh gương Phật mâu.
 Sách này dạy kỹ cao sâu,
 Công phu luyện đạo, khởi sâu khởi lo.
 Từ đây Mâu Ni trong lò,
 Phát ra ánh sáng khởi màng thịt da.
 Ý ta nên nhớ Thích Ca,
 Gắng lòng mộ Đạo, thấy qua phép mâu.
 Soi Hồn phép ấy cao sâu,
 Không nên dốt điển xung lên bộ đầu.
 Bộ Đầu có điển phép mâu,
 Âm Dương phối hợp, cơ cầu hợp ngay.
 Điển Trời tại ốc hằng ngày,
 Giúp cho Điển ấy sang xung ngay Hà Đào.
 Điển ấy chạy khắp rất mau,
 Gân xương bản thể, chỗ nào cũng thông.
 Âm Dương phối hợp đạo đồng,
 Làm cho trí ý sáng thông cõi Trời.
 Cũng như rọi được khắp nơi,
 Khoa Học Huyền Bí Phật Trời ban cho.
 Đừng suy, đừng nghĩ dẫn đo,
 Trung gian Tiên Phật chiếu dò lường ni [?]
 Lời nói nên gắng nên ghi,

Không nên sái quấy Mâu Ni trò hề.
 Sái thời Điển nghệt tư bề,
 Sân si hờn giận, dựa kê hơn xưa.
 Nói cho bạn hiểu lọc lừa,
 Làm Thầy bỉ ổi, không chữa một ai.
 Đa sang nhiều chứng bệnh ngoài,
 Đau lưng chóa mắt, có hoài bạn ơi!
 Soi Hồn là phép chỉ rồi,
 Bước qua Thường Chuyển phục hồi Âm Dương.
 Phép này trừ bệnh thương trường,
 Tham gian quỷ quái, không nhường một ai.
 Lờn đây nhấn nhủ hoài hoài,
 Công phu Phép Phật được trừ tham gian.
 Tham sang ngũ tạng tà dâm,
 Cuộc trần khuyến khích, phải cam bệnh này.
 Phiền não nó cũng làm Thầy,
 Đặt điều sái quấy, ưa gây ưu phiền.
 Làm cho đôi mắt u huyền,
 Thấy sắt: gian trá của tiền tham hơn.
 Lờn đây nói rõ như đờn,
 Quy y cửa Phật quý hơn cửa tiền.
 Làm sao cho đáng nhơn hiền,
 Công dày luyện Đạo, phép Tiên nhiệm mầu.
 Thương hàn, ngoại cảm nhức đầu,
 Đau lưng làm biếng, để hầu một bên.
 Bạn nên gắn chí cho bền,
 Công phu Thuốc Bỏ ở trên cõi trần.
 Thuốc này bỏ khắp châu Thân,
 Bỏ tính, bỏ não, bỏ lần học sinh.
 Học sinh bản thể như mình,
 Đứa tối, đứa sáng, thế tình như ta.
 Cũng nên dạy bảo cháu nhà,
 Siêng năng tánh sáng hiệp hòa công phu.
 Dầu cho kẻ dốt người ngu,
 Học thời bổ ích công phu chuyên nghề.
 Lợi lộc đau đớn tư bề,
 Con hiền cháu thảo đức nền văn minh.
 Nói qua kể hết gia đình,
 Trên hòa dưới thuận bạn mình mới yên.
 Học Đạo chẳng tổn đồng tiền,
 Siêng năng cố gắng bạn hiền chỉ cho.
 Từ đây bạn khỏi lo âu,
 Phật Tiên huyền bí, dạy cho tu hành.
 Phân rõ gốc, khóc đành rành,
 Định Thân phép Phật, hóa sanh điển mầu.

Dẫn Trời bủa khắp trên đầu,
 Hóa ra ngọn đuốc, sáng bầu Thiên Cung.
 Soi khắp thế giới rõ cùng,
 Địa cầu cũng thế, sáng chung một bầu.
 Soi khắp các nẻo đầu đầu,
 Biết điều lánh dữ, khởi sâu khởi vương.
 Phép này sẽ chỉ bạn tường,
 Bệnh tình rối loạn cả đường văn minh.
 Xem thì nhớ lấy chớ khinh,
 Cảm thương các bạn hữu tình của ta.
 Lo gần cũng phải lo xa,
 Nghiên cứu chánh đáng mới ra đạo mâu.
 “Rồi đây phép xét bộ đầu”,
 Hùng lỗ nhiều chỗ, phân mô Tam liều.
 Công phu luyện đạo cho nhiều,
 Dẫn Trời rọi xuống, càng nhiều càng hay.
 Nhứt liều cụ [?] túc bằng nay,
 Sơ [?] thừa cực phẩm bạn mình thấy chưa.
 Mở cửa Thiên Môn: Trung Thừa,
 Tự nhiên phát triển, không lừa thế gian.
 Pháp Lý sự thật rõ ràng,
 Chỉ ngay trên xoáy, một đàng chia đôi.
 Ngồi cho yên tịnh phép mâu,
 Pháp Luân Thường Chuyển:
 Thiên Định sẽ ngồi cho lâu.
 Từ đây mới biết đạo mâu,
 Nói ra rõ rệt cả câu hộ phò.
 Tu nghèo chẳng tiền mà lo,
 Công phu luyện đạo, Phật cho Tam liều.
 Liều này Thiên Tạo bạn ơi,
 Đừng làm nhơn tạo đối đời ích chi.

Lời nói nên gắn nên ghi,
 Đối người mình đối, đối chi Phật Trời.
 Phỏng da đau quá la Trời,
 Niệm Phật cho đỡ, che lời thế gian.
 Mình đốt, mình chịu, chớ than,
 Phật đâu có đốt, bầm gan chịu lì.
 Phật thì trên bàn từ bi,
 Không sai, không biểu người thì làm gan.
 Rồi đem tiền bạc với vàng,
 Làm doan, làm phước, Phật nào chứng cho.
 Tham gian hung dữ so đo,
 Dem tiền chuộc tội thế gian ích gì.
 Di Đà thọ ký xét suy,

Có không, không có, không vì một ai.
 Sự thật Pháp Lý công khai,
 Không gian, không đối, con ai bao giờ.
 Học Đạo xin đừng lẫn lờ,
 Hiểu sơ nói dóc, không chừa một ai.
 Uy quyền nịnh bợ phải lo,
 Bạc triệu đem đổi bao giờ được đâu.
 Lấy câu ngay thẳng làm đầu,
 Làm sao cho được đạo mâu mới ngoan.
 Tranh đua nói dóc nói càn,
 Tu chi bằng miệng có tiên thì hơn.
 Tu ca tiếng huyễn, tiếng đồn,
 Đừng giả hát bội, thế cười người chê.
 Từ đây ta mới đề huê,
 Anh em bầu bạn, dựa kê dạy nhau.
 Tu thì kẻ trước người sau,
 Trí tâm cố ý Phật nào không thương.
 Việc tu không phải thương trường,
 Hơn thua vô ích là đường thế gian.
 “Hậu” đây chỉ bảo rõ ràng,
 Đa mang trần thế, phải mang lấy sầu.
 “Chẳng nên” chặt tóc, cạo đầu,
 Tu tâm dưỡng tánh để cầu Đạo Tâm.
 Con người trăm tuổi bao lâu,
 Thác rồi kiếp mất chẳng còn một ai.
 (Hết quyển một.)

Từ đây “Hậu” chỉ tỏ tường,
 Đời đạo bạn giữ an nhàn tu thân.
 Có khi “Hậu” cũng đến phần,
 Anh em bầu bạn ân cần giúp nhau.
 Tu thời kẻ trước người sau,
 Nhớ câu bạn đạo thương nhau mới tường.
 Chữ thương tạo để làm đầu,
 Anh em Pháp Lý đạo mâu cùng nhau.
 Sách này dặn kỹ trước sau,
 Các bạn cố gắng thương nhau một nhà.
 Cội gốc chỉ rõ phân qua,
 Thích Ca Pháp Lý, Di Đà từ đây.
 Sách này giữ lấy làm Thầy,
 Gần kỳ mãn hạn, “Hậu” về Tây Phương.
 Từ khi “Hậu” sẽ lên đường,
 Anh em bầu bạn thương nhau một lòng.
 Đến đây Pháp Lý đã xong,

*Xin chào các bạn bá tòng gần ghi.
 Thủy chung như nhứt vậy thì,
 Khoa học huyền bí vô vi bàn à.
 Khảo cứu Pháp Lý chỉ ra,
 Hễ tu thì được, sách này không sai.
 Lòng thương các bạn ai hoài,
 Cúi xin nhà Phật độ ngay người lành.*

Tác giả: Đỗ Thuần Hậu, 79 tuổi
 91 Phan Thanh Giản, Đakao, Sài Gòn
 Sa Đéc, ngày rằm tháng 7, 1962

*Đỗ quyên véo dắc tiếng non xanh.
 Văng vẳng đường xa ráng nhớ ranh.
 Hậu Phước năng bồi thành diệu được.
 Nhứt tâm tu niệm hiệp chơn thành.*

Năm 1938
 Đỗ Thuần Hậu (tự Cao Chí Hiền)
 Le 30 Décembre 1936
 Truyền đạo: C.M.T.S. Từ hăng Tế chúng.

*Kinh nhà Phật đã có câu:
 Mùi phú quý như lãng xá mã,
 Bả vinh huê, thác thể phù vân.*

*Màn chi phú quý cao ngời ngời, [?]
 Chiếc ghế cội cây cũng đủ rồi.
 Vui say mùi Đạo, Tâm là quý,
 Thế sự nhân tình ví tợ vôi.*

*Trong ý sáng suốt gọi là: Đạo,
 Màn vô minh che mờ căn trí,
 Mắt bụi trần khỏa lấp Tâm châu.
 Cho nên sáu đảo điên, sáu căn ô nhiễm
 Duyên thì ít, tội là nhiều
 Tội dày, phước mỏng
 Hưởng khoái lạc dương gian chưa mấy
 Kế u sầu địa ngục vương mang./.*

GHI CHÚ: Vì chép lại từ bản sao viết tay nên có nhiều chỗ không rõ (có đánh dấu [?]) và có thể không đúng chánh tả. Sẽ bổ túc sau này nếu có sự chỉ dẫn chính xác. Chân thành cáo lỗi cùng độc giả.

Sửa Tiến

Thành tâm phục vụ không độc tài

Phê bình lỗi nhảì không xài được

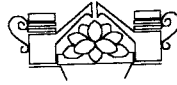
Tự mình thức giác chiêu sâu tiến

Ăn năn sám hối tự sửa mau.

*“Thành tâm phục vụ không độc tài,
phê bình mà không chịu làm còn tệ hơn độc tài.”*

LƯƠNG SĨ HẰNG

*Trích từ các bài giảng của Ông Tám trong những năm 1970-1980
do các bạn đạo tại Việt Nam ghi chép lại*

KHÔNG NÊN LO CHUYỆN BAO ĐỒNG

*“Tự tu tự tiến chẳng sai
Nếu lo thiên hạ ngày ngày khổ đau”*

Các bạn bây giờ tự tu, tự tiến, tự sửa lấy mình để tiến tới thì không có bao giờ gặp sự sai lầm. Nếu chúng ta cứ nghĩ ngang nghĩ dọc, nghĩ về chuyện người này, người kia, người nọ, chuyện mình không thể gặp, không thể làm, không thể giúp được họ mà cũng suy nghĩ nữa thì “ngày ngày khổ đau”. À... chuyện của mình không lo, đi lo chuyện bao đồng.

Không phải nói như thế này là kêu người ta đi làm điều sai quấy. Không nên làm chuyện sai quấy. Chuyện căn bản mỗi người có nhân quả, có phước phần riêng biệt hết. Tùy cơ ứng biến tùy duyên trợ hành. Chúng ta chưa gặp cái chuyện đó mà chúng ta cứ nghĩ cái chuyện đó hoài, rồi cuộc rồi cũng không có thành công, chỉ tự làm đau khổ triền miên. Khi ta đau khổ, người khác dòm sự đau khổ của ta, người ta cũng cảm lòng không đậu, lúc đó là đau khổ cho chung.

Cho nên chúng ta thức giấc sớm chừng nào hay chừng nấy, tự sửa lấy mình để cho người khác thấy an vui. Cũng như ta là một người cha ở trong gia đình mà biết tu luyện thì con nó mừng biết mấy, nó thấy cha mình có đủ sức khỏe, cha mình vẫn có một cái tình thương bao la lớn rộng, có một sự độ lượng cao siêu để thực thi đại sự, để dìu dắt nhân loại chứ không phải làm chuyện eo hẹp. Cái đó là cái phần an ủi trong gia cang. Ngược lại cha thấy con tu cũng mừng.

Một người đi tu là làm tới cái thanh tịnh đại sự, chứ không đi làm cái chuyện tiểu sự, làm chuyện cho nhân loại, cho chúng sanh chứ không phải làm cái chuyện eo hẹp. Cho nên chúng ta không nên nghĩ chuyện ngang dọc thế gian rồi khổ. Người thì lo thời cuộc, kẻ thì lo bà con... rồi cuộc rồi sự đau khổ nó dồn dập mà không thể giải đáp, không thể giải tỏa được những cái uất khí của nội tâm thì cái bệnh do đó mà ra.

Cho nên chúng ta biết rồi: căn nào quả nấy, ai cũng có đầu óc tự động hết trời, biết tấn biết thoái, biết tiến biết hòa, thì không có ai dạy hơn ai hết. Phần nào theo phần nấy, ta đừng có vội lo, lo là sai, hư hết trời hết tron. Kẻ chết cũng như người sống, gây sự động loạn, thành ra khối ma quỷ chứ không có ích gì.

Lương Sĩ Hằng

---

20 NĂM HOÀNG PHÁP Ở HẢI NGOẠI CỦA BÉ TÁM (*)

---

*Phi Luật Tân ghé năm bảy chín (1979)
Tìm đàn con, Thầy tính đường dài
Thương con nào kể trong ngoài
Buộc lòng xa xứ, lòng Thầy cũng đau!*

*Kẻ ở lại lệ sâu nước nở
Người chốn này mừng rỡ hân hoan
Trần gian Thầy nhịp gót son
Đạo vàng ươm giống, mầm non nảy dần.*

*Gia Nã Đại bao lần lui tới
Chốn định cư thuở mới ban đầu
Chẳng khi nào nghĩ được lâu
Nhiều nơi mời gọi mong cầu Thầy thăm.*

*Dấn bước tới, âm thầm gieo giống
Đạo tình thương gió lộng bay xa
Hoa Kỳ, Pháp, Canada
Thành tâm bạn đạo lập ra Thiên Đường.*

*Kế Đức, Úc và Vương Quốc Bỉ
Tuần tự theo tôn chỉ Vô Vi
Đường tu tự tiến tự đi
Phát tâm bước kế ngại gì dở hay.*

*Từng bước một, đêm ngày rải giống
Nhịp chân đi đường, động trời xanh
Đến đâu, nơi đó an lành
Dấu giày Từ Phụ gần quanh địa cầu.*

*Trung tâm mới theo nhau mở cửa
Người giúp nhau tu sửa thân tâm
Gặp nhau ngoài việc viếng thăm
Chỉ nhau phương pháp tự hành tự tu.*

*Kẻ tâm đạo tiền xu xem nhỏ
Thầy vẫn luôn cứu khổ ban vui
Cùng Thầy, bạn đạo tiến lùi
Giúp người khốn khó tái hồi phước duyên...*

*Cũng có lúc Thầy nguyện tử Đạo
Dẫu ngày kia xác bỏ dọc đường
Lòng không một chút vấn vương
Vẫn đi, vẫn giảng, vẫn thương độ tha...*

*Năm chín chín (1999), tuổi ta bảy bảy
Hai mươi năm Thầy ở nước ngoài
Dù Phi, Á, Úc xa xôi
Từ từ cũng ghé, lần hồi cũng thăm.*

*Nhà, Thầy ở một năm mấy bữa
Còn mãi đi dong ruổi đường xa
Lo tìm mọi cách độ tha
Lời thơ nhạc phổ Thiên Ca độ đời.*

*Hiếm có lúc thành thời ngại nghĩ
Chắc Thầy e uống phí thời gian?!
Chưa hề cực khổ than van
Thư từ bạn đạo đêm tàn ngồi xem!*

*Xót thương kẻ ngày đêm mong nhớ
Đức siết rên: “Khổ quá Thầy ơi!”
Thầy tôi nước mắt tuôn rơi
Trả lời từng đứa, Thầy ngồi thâu đêm.*

*Thương con trẻ, Thầy đem tâm trái
Tràn trên thư từ ái ngọt bùi
Mong con cố gắng rèn trui
Vượt qua khảo đảo, lần hồi tiến tu.*

Giờ đây khắp năm châu bốn biển
 Mầm Vô Vi tiến triển lên xanh
 Thấy vui, nước mắt chảy quanh
 Cùng đàn con đỏ thiên hành đêm đêm...

Thiền Đường nhỏ mọc lên như nấm
 Nối theo sau Thiền Viện dựng xây
 Trung Tâm xen kẻ đó đây
 Nhà nhà đạo rải đầy năm châu.

Thầy chẳng kể anh Âu, chị Mỹ
 Chỉ nhìn chung một điểm linh quang
 Xuống trần, lạc bước trần gian
 Người đen, kẻ trắng, đũa vàng cũng con...

Những Đại Hội điểm son lịch sử
 Khóa Sống Chung tuần tự theo nhau
 Vô Vi kẻ trước người sau
 Lần qua ngưỡng cửa nhiệm mầu Vô Vi.

Vì sanh chúng, từ bi ban chiếu
 Lời nói chơi chẳng thiếu lý chơn
 Thầy đi vớt vát từng con
 Đổ dành Thầy chỉ đường mòn về quê...

17-3-99

TDHD

(*) BÀI ĐĂNG LẠI TỪ ĐSVV SỐ 5

ÁNH MẮT NGƯỜI THƯƠNG

Nhìn tôi ánh mắt đầy thương cảm
 Chập chững bước đầu học sửa tâm
 Pháp quý NGƯỜI ban cùng Lục Tự
 Khuyên rằng: cố gắng diệt lòng tham.

LÒNG tham từ thuở bám linh căn
 Kiếp kiếp luân hồi chẳng biết răn
 Ngộ PHẬT kỳ duyên hồn thức tỉnh
 Du hành nhập định rõ đường thẳng.

THĂNG hoa nhồi quả do hoàn cảnh
 Tạo Hóa bày chi cuộc điện hành
 Lục dục thất tình đà nhập cuộc
 Căn Trần lôi cuốn xóa mờ thanh.

THANH trước dần co tranh chủ lực
 Trí không sáng suốt khó lòng tu
 Đường dài hành pháp như vô tận
 Vấp ngã triển miên nội thức thu.

THU hút hồn tôi ánh mắt nghiêm
 Như thâm khuyên nhủ gắng thiền đêm
 Buông lời thế sự, đời không thật
 Tiếc nuôi làm chi gánh lụy phiền.

PHIÊN như chấp cánh, mắt reo vui
 Âu yếm nhìn tôi thắm Đạo mùi
 Tiên Phật đạt thành trong khổ nhục
 Quà dâng CHA, ME, TỔ, THẦY vui

VUI trong tâm thức hòa Tam Giới
 Bình đẳng tiêu dao khắp cõi Trời
 Duy nhất lập trường không thay đổi
 Thiên đàng tại thế chuyển cùng nơi.

Kính dâng Đức PHẬT THẦY và thương tặng các bạn Vô Vi có mặt cũng như vắng mặt trong khóa họp tại Thonon-Les-Bains, Pháp Quốc, những ngày 5-6-7/03/1999.

Toulouse, ngày 7 tháng 3 năm 1999

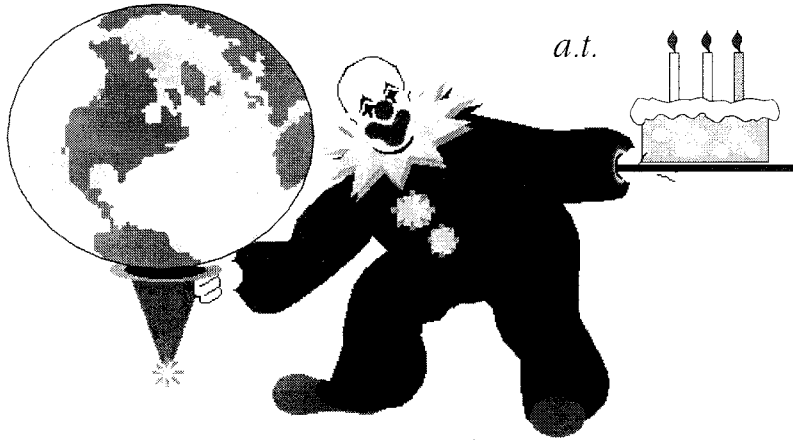
Kính bái,

Phạm Xuân Hồng

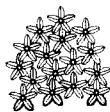
Phụ chú: Thưa quý bạn, để biết thêm vì đâu mà tôi dệt được áng thơ Ánh Mắt Người Thương này và đã gói ghém tất cả tình thương của VỊ CHA ĐẠO đã ban cho chính tôi, nói riêng, và cho cả đàn con của Ngài tại thế, nói chung; vì chúng còn mãi mê trần mà quên mất đường về quê cũ ngàn xưa ... Xin mời quý Bạn xem lại mục Thư Từ Lai Vãng trong "the LED Weekly" số 201, ngày 2-5-1999.

tâm sự của HỀ

Chúng ta là những tay HỀ
 Cuộc đời đua đẫy, rành nghề thị phi.
 Nổi trôi nhiều kiếp ly kỳ,
 Kiếp này phước gặp Thầy Đì thức tâm.
 Vậy mà chưa thấy sai lầm,
 Cuộc thi nào cũng ngu dân cho trôi.
 Chuyện rồi, ân hận kêu trời,
 Phạm rồi tái phạm, uống lời Thầy khuyên.
 Thế rồi, mồm lại huyền thuyên,
 Tâm viên ý mã, triển miên bên ngoài.
 Tâm đau, khổ trí niệm hoài,
 Thực hành pháp lý, trả bài, gắng tu.
 Mở tâm thấy rõ HỀ ngu,
 Từ nay tu sửa tâm u tối. lười
 Tươi vui, hường thượng HỀ cười,
 Mừng sinh nhật BẾ, người, người an vui...

THẦY VỀ

Vắng Thầy

Đầu mùa đông năm trước được Thầy ghé thăm hơn một tháng, tham dự Giáng Sinh và Sinh nhật Thầy, thiên đường Montreal đã quen cảnh bạn đạo gần xa tụ về mỗi cuối tuần thật đông chung quanh Thầy, lúc nghe giảng, lúc vấn đạo, lúc tâm tình, lúc trao đổi điển quang, lúc bàn bạc Mục Bé Tám, ... Những ngày tháng ấm cúng qua mau. Sau khi Thầy lên đường qua Âu châu, thiên đường Montreal đã vắng Thầy, bạn đạo cũng thưa đi, mùa đông đã lạnh càng lạnh hơn.

Cũng may còn bà Tám chủ nhật nào cũng ghé thiên đường sinh hoạt với chúng tôi. Nếu Thầy là tấm gương thanh tịnh từ bi sáng suốt thì bà Tám là biểu hiện của sự tự nhiên và hồn nhiên. Nếu Thầy nhắc nhở chúng ta «Vui buồn mê chấp chẳng về được đâu» thì bà Tám sẵn sàng hỉ xả «Vui buồn mê chấp cũng về được luôn.» Còn nếu có ai hỏi sao Thầy về không thấy bà Tám ghé thiên đường sinh hoạt như thường lệ thì bà trả lời không chút ngần ngại : «Tu là để gặp Phật, Phật về gặp rồi đâu cần tu nữa.» Mỗi lời bà phát biểu đều sống động bất ngờ thường đem lại cho chúng tôi những trận cười thoải mái.

Sinh nhật bà Tám

Mỗi độ xuân về, gần lễ Phục sinh, bạn đạo Montreal lại hân hoan tổ chức sinh nhật cho bà Tám. Thiên đường lại

có dịp đón tiếp đông đảo bạn đạo, mỗi người một món ăn, có người còn đem quà, đem bánh tới chúc mừng bà Tám. Năm nay bà Tám đặc biệt chuẩn bị một bộ đồ veste thật đẹp cho ngày sinh nhật và rất hãnh diện với hàng nút được gài hết một cách dễ dàng, kết quả của nhiều tuần thanh lọc với sự giúp đỡ tận tình của chị THMai từ Missouri qua và của tu sinh Quý từ thiên viện Vĩ Kiên tới.

Nhân dịp này tôi mới biết thêm là bà Tám thật dễ tánh : tình cờ hỏi thăm ngày sinh chính xác mới biết là sinh nhật bà Tám đã được tổ chức sớm hơn cả tháng mà bà cũng không dính chảnh. Ban chấp hành hứa sẽ tổ chức lại sinh nhật lần nữa trong tháng sau cho đúng ngày và cũng là lúc có Thầy trở về, nhưng có lẽ gặp Thầy vui quá ai cũng quên luôn lời hứa mà bà cũng chẳng để ý nhắc tới.

Thầy về

Mùa nắng ấm năm nay bạn đạo Montreal may mắn được Thầy ghé thăm thiên đường gần như mỗi chủ nhật suốt hơn 4 tháng, được sinh hoạt với Thầy trong những ngày Father's Day, Mother's Day, ... và hình như cuối tuần nào cũng có bạn đạo phương xa tới thăm : Quebec, Toronto, Boston, Washington, ... còn có cả ông bà Marriott tới quay video nữa.

Mấy tuần gần Đại hội, thiên đường Montreal lại được duyên lành đón tiếp nhiều bạn đạo từ những nơi thật xa tới viếng : Florida, Calgary, Las Vegas, Đan mạch, Bỉ, Pháp, Úc, ... Tôi nhận ra vài gương mặt quen thuộc qua những khóa sống chung hay những lần đại hội trước đây, nhưng thường chỉ nhớ mặt chứ không nhớ hết tên. Còn Thầy dù hơn tôi tới 30 tuổi mà sao trí nhớ còn tốt quá, chẳng

những Thầy nhớ tên từng bạn đạo, còn nhớ luôn cha mẹ, vợ chồng, con cái của họ và hỏi thăm từng người. Có bạn đạo quá cảm động khi Thầy nhắc lại kỷ niệm lần gặp đầu tiên, lúc Thầy đi xe tới thăm còn đem cho thức ăn. Có bạn đạo được Thầy nhắc qua sở trường làm đậu hũ, phát tâm truyền nghề chu đáo cho bạn đạo Montreal, ...

Thật là bộ đầu của Thầy còn tối tân hơn cái máy vi tính : không cần cắm điện, khởi cần bấm nút, mà cần tới hồ sơ nào là lập tức có ngay. Như thế mới có thể nhớ được chuyện của nhiều người như vậy mà vẫn giữ được tâm không !

Thăm Thầy

Mặc dù nhà tôi chỉ cách nhà Thầy có 15 phút xe hơi, nhưng vì tôn trọng giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của Thầy, tôi rất ít ghé tới. Nhiều khi nghe điển rút trên đầu nhẹ mát như có Thầy nhắc tôi cũng không dám phone qua như lời Thầy dặn, chỉ mơ ước ngày nào có khả năng xuất hồn được sẽ lập tức tới cạnh bên người.

Có bác biết vậy xin phép Thầy cho tôi tới thăm. Được Thầy cho rendez-vous cả nhà tôi mừng quá đúng hẹn tới ngay. Ai dè tới nơi chẳng thấy Thầy đâu, chỉ gặp chị Bê và một bạn đạo bên Pháp đang sắp xếp hàng ngàn tờ bìa cho CD và video. Vậy là chúng tôi mỗi người một tay phụ đếm phụ sắp thật vui, nghe chừng như Thầy đang ở bên cạnh cũng vui nhìn chúng tôi làm việc. Tôi thầm nghĩ : chắc Thầy biết mình đang bày đây phòng khách nên về trễ một chút để công việc được hoàn tất tốt đẹp cho kịp ngày giờ chuẩn bị đại hội và thiễn ca, nếu đúng như vậy thì lúc mình làm xong Thầy sẽ về tới, chứ không phải Thầy hẹn mà quên giờ.

Rồi những tờ bìa cuối cùng đã được xếp xong mà vẫn không có động tịnh gì. Tôi bắt đầu nghi Thầy cho bài học mới. Nhưng khi mấy cái thùng carton vừa chuyển giao cho chị Bê thì Thầy về tới. Cái phòng khách vừa kịp tươm tất để đón Thầy. Chị Bê thì trình cho Thầy xem các mẫu bìa mới in xong, còn tôi thì ... tự nhũ mai mốt không dám

nghi Thầy quên giữ lời nữa.

Picnic với Thầy

Mùa hè Canada năm nay nóng hơn mọi năm. Mặc dù không đến nỗi gắt gao như nhiệt độ của vài tiểu bang bên Mỹ nơi có

hàng trăm nạn nhân xấu số chịu không nổi sức nóng vượt kỷ lục, nhưng cũng đủ làm cho mọi người ao ước được ngâm mình trong làn nước mát.

Thầy hỏi thăm chúng tôi có đi picnic ở Vũng tàu không. Tôi ngạc nhiên Vũng tàu ở đâu đây mà đi picnic. Thì ra đã ở Montreal tới mọc gốc mọc rễ bao lâu nay mà chúng tôi không biết gần đây có một chỗ tên là Cap Saint-Jacques có bãi cát, có nước mát như ở ngoài Cấp bên Việt nam vậy. Được Thầy cho biết tin bất ngờ này, chúng tôi mừng quá : chỉ vài ngày nữa bạn đạo Montreal sẽ được quây quần bên Thầy và bạn đạo gần xa như một buổi tiền Đại hội vậy.

Sáng thứ bảy hôm đó tin tức khí tượng cho biết trời thật là nóng. Vừa tới nhà Thầy đã thấy bạn đạo đông nghẹt ngoài sân. Trong phòng khách, bạn đạo phương xa đang ngồi đầy phòng chung quanh Thầy. Chỉ một lát sau, đoàn xe với những sợi nơ vàng làm ký hiệu khởi hành thành một hàng dài nối đuôi nhau thật vui thật đẹp.

Chạy gần tới nơi thì tên đường không giống tên trên tờ chỉ dẫn. Chúng tôi may chạy gần xe Thầy cứ nhắm theo xe mà chạy, còn đoàn xe đằng sau chạy tuốt ngổ khác. Rốt cuộc tới nơi chỉ còn một ít bạn đạo và Thầy. Chờ hoài chẳng thấy đoàn xe kia, Thầy lại phải lên xe đi kiếm họ về, giống như gà mẹ đi tìm đàn gà con đi lạc. Thầy đi trước xuống bãi biển, đứng ra là bãi sông, chúng tôi đi sau thành cái đuôi thật dài, khệ nệ bụng xách đồ ăn làm picnic. Bỗng gặp tấm bảng cấm không cho ăn, ai nấy đứng ngẩn ngơ thật là tội nghiệp. Đúng

là lần đầu tới chỗ lạ. Tôi theo một con đường nhỏ đi tìm chỗ làm picnic, ai dè đi một lát gặp được Thầy, bà Tám và một

nhóm bạn đạo đang đi niệm hành trong rừng cây. Không biết làm gì, tôi tháp tùng phái đoàn. Đi một vòng Thầy trở lại chỗ cũ thì chẳng còn ai. Thầy đi tiếp trên bãi cát, chúng tôi vẫn theo sau, rớt cuộc hướng Thầy đi thẳng tới là khu picnic. Bạn đạo ra đón Thầy vô bàn, mọi thứ đã sẵn sàng, bàn ghế thức ăn đầy đủ tươi mát cho mọi người. Trời gió nhẹ, mây che bớt nắng, lá cây xào xạc, chim hót vui tươi, thời tiết lý tưởng một cách bất ngờ. Hình như chỗ nào có Thầy thì mọi trục trặc đều trở thành suôn sẻ tốt đẹp.

Duyên lành

Mỗi lần Đại hội là tôi được dịp học hỏi gương tu tiến của bạn đạo khắp thế giới, nhất là năm nay được gặp nhiều bạn đạo tới Montreal, có nhiều thì giờ hàn huyên hơn, thấy được ai cũng tu nhiều hơn mình. Cám ơn Thầy và ban tổ chức đã tạo cơ hội cho tôi cố gắng tu thêm.

*Trì trệ một năm tới ngày đi
Đại hội Vô Vi đã đúng kỳ
Duyên lành hội ngộ bên dòng thác
Niagara chào đón hạnh từ bi*

*Từ bi sắp đặt trường thi
Bốn phương sĩ tử thiếu gì tài danh
Người thì tinh tấn thực hành
Năm canh thiền định tâm lành lo tu
Người thì niệm Phật giải mù
Di Đà đắc ấn an du tâm hồn
Người thì lập hạnh ôn tồn
Vun bồi công đức tiếng đồn bay xa
Người thì cảm thức tình Cha
Diễn quang phong phú làm quà thương yêu*

*Người thì phục vụ sớm chiều
Diễn quang cao cấp vượt siêu tâm phàm
Người thì trình độ cao thâm
Tên đạo Thầy tặng chẳng làm chẳng sai
Duyên may gặp được kỳ tài
Linh khí rạng rỡ an bài ngôi cao
Thời gian vẫn cứ qua mau
Người ta tu tiến mình sao ù lì
Thẹn cùng chúng bạn dự thi
Khoa nào cũng lỡ chỉ vì thiếu tu
Ánh quang soi sáng tâm mù
Giật mình chợt hiểu mình ngu tại mình
Cần khôn vũ trụ tâm linh
Ơn lành nhắc nhở hành trình gắng thêm*

Tiền Thầy đi

Chuyện đời hợp hợp tan tan. Vài tuần sau Đại hội, chúng tôi lại bụi ngùi tới tiền thân Thầy. Cũng may Thầy cho biết chỉ xa chúng tôi có một hay hai tháng thôi. Lần này Thầy đi vào một ngày có nhiều số 9 : ngày 9 tháng 9 năm 1999. Ngày này có nhiều tin đồn, kẻ tin là tốt, người cho là xấu, những người làm trong ngành điện toán còn được báo động cẩn thận cho các trục trặc liên quan tới năm 2000, ... Thầy thì không mê không chấp, lựa đúng ngày đặc biệt này để lên đường.

Chúng tôi ghé nhà Thầy nhằm lúc Thầy đang làm việc với ban tổ chức đại hội cho năm sau. Điện thoại thì cứ reng liên liên, nhiều khi muốn nói cho trọn một câu với Thầy cũng không phải dễ. Lục căn lục trần được dịp thuyết phục tôi là tu hành bê bết nhiều khi cũng có điểm tiện : không có ai để ý tới, có thể sống những ngày tháng yên tĩnh, thư thả như cuộc đời một cư sĩ ẩn dật. Như thường lệ, tôi không đồng ý với tụi nó : đâu phải Thầy muốn nhàn mà không được, đâu phải Thầy bị nghiệp trần thế bủa vây, chỉ là vì Thầy phát tâm tự nguyện dẫn thân phục vụ cứu độ chúng sanh thôi. Tôi rất phục hạnh hy sinh của Thầy, và cũng phục luôn những ai đủ kiên cường phát tâm cùng Thầy gánh vác cơ đồ sự nghiệp Vô Vi.

Mỹ Kim

*I have a Master
He's really cool
Whatever you do he helps you through
So when your stuck
And needs some help
Just look around without anycare
No matter what you'll see him there
But if you don't
Please don't worry
Just try to find him
Hurry, Hurry, Hurry!
His name is Bé Tám
And he's really kind
And also wise
I love my master he's filled with love
He's like a miracle from the ones above*

*You're student
Kiki*

"Cảm Ứng của Tuổi Thơ"

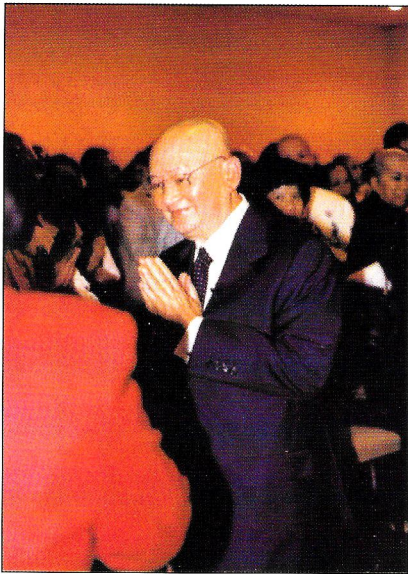
trong ngày Đại Hội Duyên Lành 1999-Niagara Falls, Canada

*Con có một vị Thầy
Người rất là "Cool" siêu diệu
Bất cứ chuyện gì, người đều giúp cả
Khi bị khó khăn và cần sự giúp đỡ
Hãy nhìn chung quanh và đừng lo lắng
Trong hoàn cảnh nào, người cũng có đó
Nếu không thấy người, thì cũng đừng lo lắng
Hãy cố gắng tìm người
Cố lên, cố lên, cố lên
Tên người là Bé Tám
Ông là một người rất tốt, và rất siêu diệu
Tôi rất thương Thầy tôi, ông tràn đầy tình thương
Ông như một phép lạ từ cõi trên xuống*

*con
Kiki*

ĐẠI HỘI DUYÊN LÀNH 1999 - NIAGARA FALLS

Đức Thầy trên đường tiến vào Hội trường

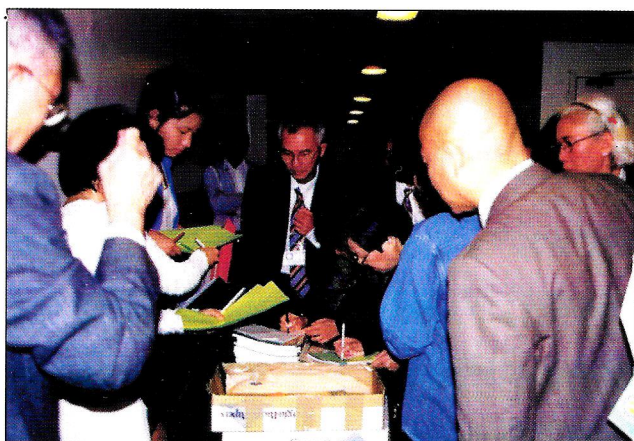
Trên bàn chủ tọa, Đức Thầy ban huấn từ khai mạc Đại Hội

Thành phần Ủy Ban tổ chức Đại Hội "Thanh Tịnh" năm 2000 trình diện trước Đức Thầy

Văn nghệ Vô Vi do bạn đạo Pháp quốc giúp vui

Bạn đạo ký nhận Đặc san Vô Vi tại Đại Hội

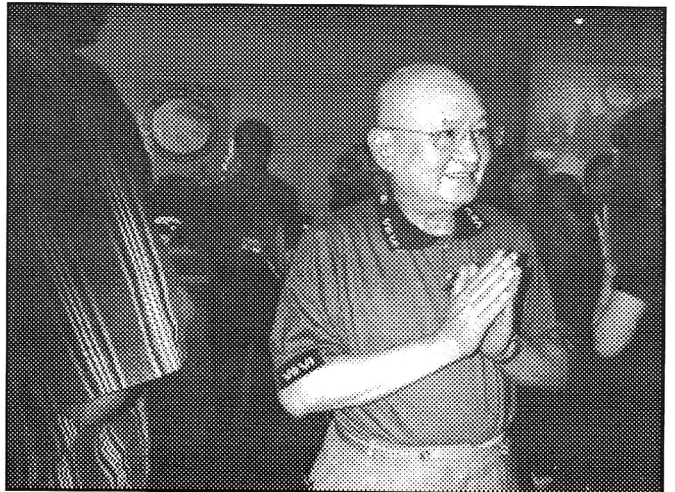
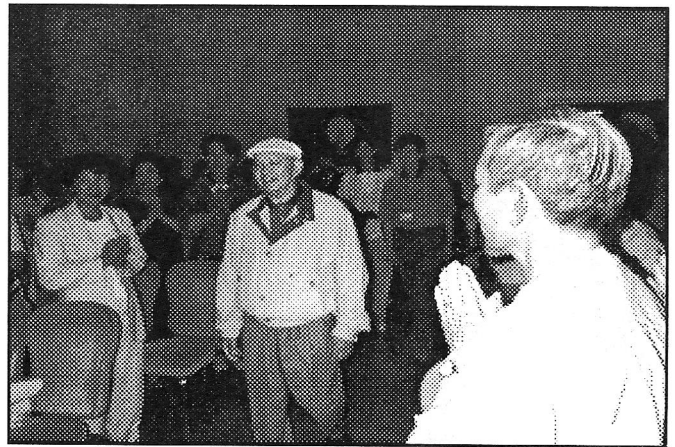
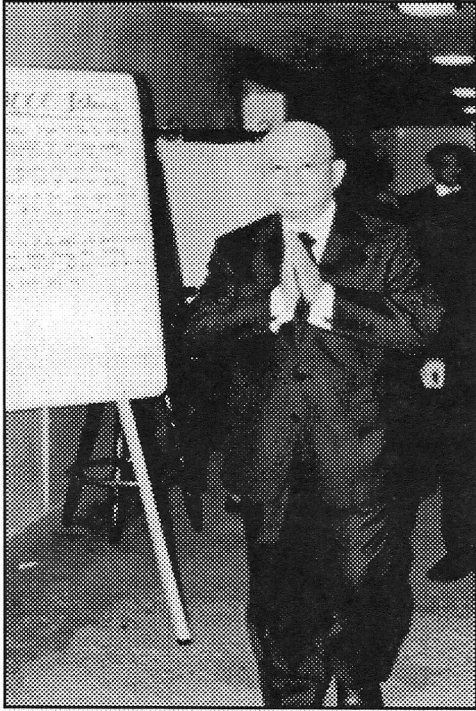

Văn nghệ do bạn đạo Úc Châu giúp vui

ĐẠI HỘI DUYÊN LÀNH 1999- CANADA

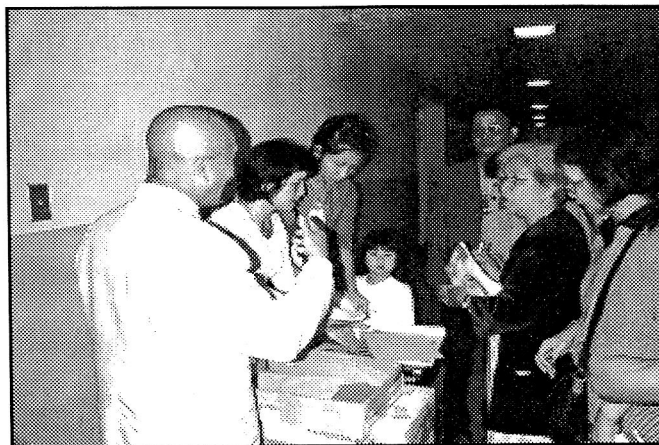

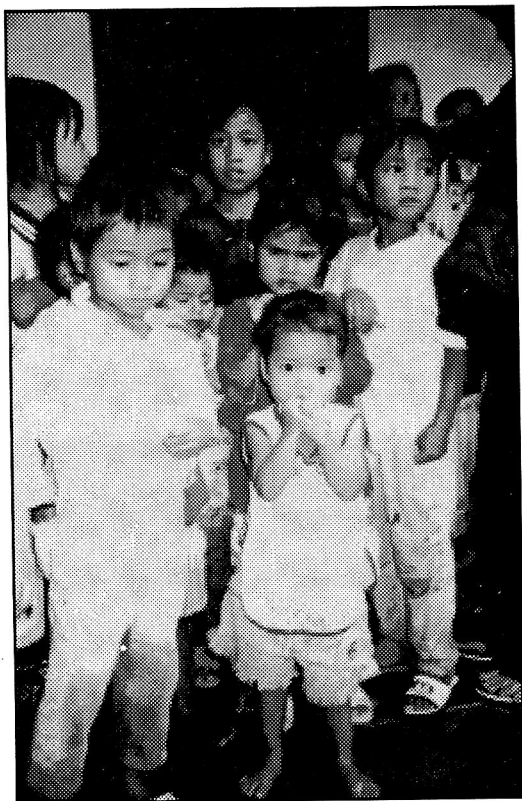
CHÀO MỪNG ĐỨC THẦY TRONG NHỮNG NGÀY ĐẠI HỘI

Bác Thái (Paris) biểu diễn Thái Cực Quyền trong ngày Đại Hội

Bạn đạo nhận lãnh ĐSVV tại Đại hội

Các em Thiếu số Cao Nguyên VN chờ nhận tặng phẩm của bạn đạo Vô Vi cứu trợ

Bạn đạo các nơi chuẩn bị lên xe Bus (phi trường Toronto) về địa điểm Đại hội, Niagara Falls.

Sau Đại hội Duyên Lành các bạn đạo cùng đi Tour "1000 Islands"

DUYÊN LÀNH TÁI NGỘ

Thế là đã hết sáu ngày sống quây quần bên Thầy bên bạn, hôm nay 22/8/99 chúng tôi thu dọn hành trang để trở về Úc. Bước chân lên xe của ban chuyển vận để ra phi trường mà vẫn còn quyến luyến chào từ giã các bạn khắp năm châu. Tay bắt tay, mắt trong mắt mà sao thấy thương vô cùng. Trước những tấm tình ấy kèm với những câu tạm biệt dí dỏm của các bạn đạo, chúng tôi thấy mình có thật nhiều điểm phúc mới có những người bạn dễ thương như vậy.

Năm nay, trong hành trình của nhóm chúng tôi trước khi đến Đại hội, chúng tôi có dịp ghé qua TD Thiện Minh - Pháp Quốc. Tại đây, chúng tôi vô cùng cảm kích nhiệt tình của anh chị Ngô Mui Leng nói riêng và bạn đạo Pháp nói chung, đã dành cho chúng tôi. Ngoài việc hướng dẫn chúng tôi tham quan thủ đô Paris và các danh lam thắng cảnh, chúng tôi còn có những buổi đàm đạo về kinh nghiệm tu học rất thú vị cộng với những giờ thiền rất thanh nhẹ. Hạnh phúc, tính trung trực và sự phát tâm của anh chị đối với đạo đã cho chúng tôi những kỷ niệm khó quên trong lúc lưu lại đây. Chúng tôi tin chắc với nhiệt tâm này hai anh chị sẽ có nhiều cơ hội tương trợ cho các bạn đã tu và muốn được tu tại địa phương. Cầu chúc hai anh chị cùng các bạn đạo tại Pháp luôn luôn thanh tịnh, tu hành tinh tấn để mở rộng thêm ảnh hưởng của pháp lý vô vi đến nhiều người còn đang đi tìm con đường trở về tâm linh, và thiền đường Thiện Minh sẽ luôn luôn là mái ấm tinh thần của đại gia đình vô vi.

Rời Pháp, chúng tôi đến Montreal để tham dự khóa súc ruột. Chúng tôi may mắn được anh Nguyễn tấn Hòa mượn cho một nơi tiện nghi với giá phải chăng để nghỉ ngơi trong thời gian này.

Anh Hòa và anh Nghĩa (anh của anh Hòa) đã đối xử với chúng tôi như anh em một nhà, rất nhiệt tình và thân ái. Tại đây, vì có nhiều thời giờ rảnh rỗi chúng tôi được xem lại những cuốn băng giảng của Thầy trong các khóa học trước. Có điều gì không hiểu chúng tôi được các anh tận tường giải thích. Đây lại là một tuần lễ quý báu cho chúng tôi để ôn lại bài học trên đoạn đường tu của mình. Trong thâm tâm tôi, tôi hiểu thấm thía cái tình bạn đạo cao quý và thiêng liêng mà Thầy đã từng giảng dạy, tôi nghĩ rằng tôi không có đủ ngôn từ để diễn giải, nhưng chúng tôi thật sự cảm kích chân tình của các bạn đạo, những người trong âm thầm tu sửa đã có cơ hội tạo ảnh hưởng tốt cho người chung quanh một cách tự nhiên, đồng thời giúp cho tôi thấy rõ hơn cái sai trái của mình. Thương chúc các anh vững tâm đi tiếp con đường mình đã chọn lựa để đạt được hạnh phúc lâu dài ở tương lai.

Ngoài ra một nhân vật nữa mà tôi và một số đồng bạn đạo trên thế giới biết đến tại Montreal là chị Hứa Bạch Mai, người đã giúp chúng tôi tẩy rửa trần thân. Thọt tiên, tôi đến với chị như một

khách hàng đến với một dịch vụ mà thôi, tôi trả tiền, và chị súc ruột cho tôi. Nhưng sau những ngày trò chuyện với chị trong lúc súc ruột, tôi đã tìm thấy ở chị một tấm gương kiên cường của một người mẹ đơn độc, cố gắng vượt qua mọi khó khăn để nuôi con đến ngày nay. Tôi càng cảm kích vì chị không từ chối con bệnh dơ bẩn như tôi khi tôi đến với chị. Bản thân tôi tôi còn e ngại sự dơ bẩn của tôi thế nhưng chị không hề có thái độ nào khó chịu cả. Tôi chắc chắn chỉ vì tấm lòng yêu nghề và tinh thần phục vụ cho đạo đã cho chị cái khả năng bình tĩnh và vui vẻ để giúp đỡ chúng tôi. Tiền bạc tuy khó kiếm, nhưng tôi tin rằng tôi đã quyết định đúng khi dùng đồng tiền để tẩy rửa bản thân và để quên biết những người bạn tôi đã được quên biết. Tôi thầm cảm ơn Thượng Đế và cộng đồng vô vi đã an bày cho chúng tôi những điều tốt đẹp trong chuyến đi học đạo lần này.

Đến Đại hội với một thể xác vừa tẩy rửa, một tinh thần thanh thản, tôi nghĩ mình đã cố gắng trong việc đóng góp sự thanh sạch cho một Đại hội tâm linh. Như một tín đồ ngoan đạo, tôi đã rửa mình trước khi đến trình diện Thầy và các bạn thân yêu của tôi. Tâm tôi đã thực sự có những rung động sâu xa để có thể trong một lúc viết nên

---

TỰ RĂN

---

*Chuyện đời nên bỏ ngoài tai,
Quay về nội thức, sửa sai tiến lần.
Người đời háo lợi tham danh,
Lừa Thầy phản bạn, sự sanh đã nhiều
Thị phi, vu cáo đủ điều,
Người tu chân thật chớ đừng lưu tâm.
Tu tâm dưỡng tánh chẳng lầm,
Quên đi thanh tịnh khó tầm đường đi.*

*“Thiên đường hữu lộ vô nhân vấn,
Địa ngục vô môn hữu khách tầm” ...*

NTV

25 tháng 8 năm 1999.

bài hát mà tôi đã trình bày trong đêm văn nghệ. Đó là tất cả tâm tình của tôi đối với Thầy, đối với Vô Vi và đối với các anh em của tôi.

Tôi ngồi trên máy bay, lòng hướng về Thầy và các bạn để viết lên những dòng tâm tình này. Tôi chợt nhớ ra một câu hỏi của Thầy trong Led weekly là: Duyên lành tái ngộ là sao? Câu trả lời ngay lúc này của tôi sẽ là: tôi đã có duyên lành để được dự ĐH Duyên Lành, và đó chính là duyên lành tái ngộ.

Hoài Minh
Sydney – Úc Châu

TRÚC

---

*Trúc thanh trúc mọc dài linh
Người ngay người chẳng trần tình cũng ngay
Thương sao thế cảnh thày lay
Đạo thời chỉ một Tâm này hóa sanh
Bạn ơi! Chị ơi! Em anh
Về Tâm xem trúc vận hành Trúc Cơ
Trúc xanh, trúc tím, vàng mơ
Thiết tha tình mẹ vẫn chờ đợi con
Yêu thương gắn lệ chứa chan
Lòng già thốn thức nước non mưa về
Trúc trời, ngà ngọc hương què
Trăm ngày cơ trúc con về đi con
Tam niên nhũ bộ lòng son
Mẹ cha chuyển Pháp gió gom, lửa bồi
Tây phương nguyên lý đạo mùi
Ơn Thầy giáo hóa gánh đời cảm thương
Tâm hư tiết trúc làm gương
Bụng đầy lòng trống yêu thương mọi người
Trúc Lâm thiền giác nụ cười
Tâm Không, Thân dẫu trong Đời cũng Không
Già Lam, Tử Trúc, Thánh Âm
Quan Quan cấu trúc Sắc không... mơ màng*

V.Sơn (Troyes)

Cảm Tưởng về Đại Hội Duyên Lành Canada Tháng 8, 1999

Đại hội Duyên lành đã qua, nhưng âm vang của nó vẫn còn trong tôi cho đến hôm nay. Tôi xin ghi lại vài ý nghĩ mộc mạc xuất phát từ đáy lòng của mình để chia sẻ cảm tưởng hầu cố gắng hiển các bạn đọc của ĐSVV.

Đây là lần thứ nhì tôi được đi dự Đại Hội. Nhận xét đầu tiên mà tôi nhận ra được ngay là hầu hết tất cả các bạn đạo đi đại hội lần này đều học một chữ NHÂN thật to.

Từ ngày đầu tiên hầu như sự chờ đợi kéo dài đằng đằng, ai ai cũng bị sự chờ đợi làm cho mệt mỏi, còn ngủ thì rất ít. Bay được đến Canada không phải là chuyện dễ, không trực trực này thì cũng trực trực nọ, chờ đợi và chờ đợi, bay được tới rồi lại ghi tên sắp hàng mấy tiếng nữa chờ ban chuyển vận đưa mình về khách sạn, số người đến quá đông, ban chuyển vận tuy rằng làm việc rất có tổ chức nhưng vì số bạn đạo đến ào ạt một lúc quá nhiều nên không khỏi có sự đợi chờ. Trên mặt ai cũng đều có sự trông ngóng, mặc dầu vậy tôi cũng nhận thấy vẫn có nụ cười trên môi của hầu hết mọi người, gặp nhau tay bắt mặt mừng, líu lo tíu tít như chim về tổ.

Rồi chúng tôi cũng lên được xe bus. Xe của tôi đi từ phi trường

tới khách sạn khoảng trên dưới hai tiếng vì kẹt xe. Tôi đi từ tối ngày hôm trước, xin đi stand by để đi chung với các bạn ở Nam Cali mà không được, (chuyến tối ngày chủ nhật có chừng trên 50 bạn đạo), cho nên tôi phải ngủ

lại ở Los Angeles đêm đó, sáng dậy lúc 5 giờ 15 sáng để ra phi trường, chuyến sáng thứ hai có khoảng trên dưới 20 bạn đạo từ Nam Cali.

Tối được khách sạn "check in" xong thì đã 8 giờ tối thứ hai, may mà còn kịp ăn tối ! Whew! Một ngày dài đằng đằng.

Nhận xét thứ hai của tôi là sự hụt hẫng ban đầu của mình vì các bạn đạo không ở chung một khách sạn, khi ăn uống thì hai khách sạn lại có nhiều phòng ăn khác nhau, cảm giác hơi bị loãng lúc đầu, nhưng sau một vài lần thì cũng quen. Mỗi khi đi thiển chung thì phải đi bộ ngoài trời băng qua một casino lớn rồi lại

băng qua một quán Café tên là Hard Rock Cafe mà nhạc newwave mở 24/24 (trong khi ngoài trời có khi rất nóng, có khi lại mưa) rồi mới tới khách sạn chính để thiển và học hỏi, hội họp. Lúc đầu không quen, nhưng sau một vài lần thì quen dần và không thấy sao nữa - Có phải bài học này là đang cho chúng ta học chữ HÒA hay không đây? (Tôi đã tự hỏi như vậy) - Sau vài lần đi như vậy thì tôi đã từ từ quen dần và lúc đó thì lúc nào cũng có nụ cười trên môi mà lòng thì rộn rã vì đi nhiều thì được gặp rất nhiều các bạn đạo qua lại và ai cũng riu rít như chim lia tổ. !

Nhận xét kế tiếp là chương trình của đại hội được sắp xếp rất là quy mô trên tờ chương trình, nhưng khi thực hiện thì lại không được ăn khớp. Chẳng hạn hai bữa liên tiếp, thứ ba và thứ tư, trước giờ ăn trưa, trong chương trình có ghi là thiển một tiếng trước khi đi ăn trưa, tôi tới ngồi chờ thiển chung mà không thấy ban tổ chức thông báo cùng mọi người là sắp có ờ thiển hoặc là cũng không tắt đèn, mở băng gì cả, đèn để sáng trưng và các bạn đạo thì đứng nói chuyện rộn ràng, nhìn và chờ một hồi không thấy động tĩnh gì trong khi tôi nhận thấy có rất nhiều các bạn khác cũng ngồi chờ như mình, sau đó thì mọi

người bèn cùng nhau tự động soi hồn và thiền trong không khí đó. Bữa đầu tôi chưa biết cứ ngồi chờ hoài rồi niệm Phật chớ không kịp thiền thì nghe thông báo là giờ thiền đã hết, bữa sau thì đã hơi biết t biết một chút cho nên ngồi một tí là tự động thiền liền. Bài học gì đây? Phải chăng đang dạy mình phải biết tự chủ trong mọi hoàn cảnh? Tôi đã tự hỏi mình như vậy!

Bây giờ nói đến chuyện bị mắng! Kỳ này to nhỏ lớn bé gì đều bị mắng hết trơn! Khi đang nghe mắng thì tôi feel dùm cho các bạn bị mắng, ouch! ouch!! Một vài tiếng sau, sau khi tĩnh lặng lại thì tôi nhận được ngay ý của Thầy muốn cho mọi người dẹp hết mọi chuyện và rút lui về lo tu vì họ làm việc đã quá đủ rồi, có lẽ sự dẫn thân làm việc đã giải hết nhiều nghiệp cho nên bây giờ rút lui để chỉ lo thiền nhiều vì nhiều chuyện thiền cơ sắp xảy đến chẳng? Vậy là đáng thương quá cho nên mắng đó thôi, có điều dùm mắt phàm mà nhìn thì phải công nhận là bị mắng hơi nặng!

Chuyện Ledweekly và Copyright thì tôi rất đồng ý với ý Thầy. Ngày hôm sau gặp lại vợ chồng chị K.H. khi đi dạo thác nước, nhìn thấy sự thoải mái trên khuôn mặt của hai vị này thì lại càng thấy rõ ý định của Thầy rõ ràng hơn. Bây giờ hai vị không lo LedWeekly nữa thì thoải mái lo thiền sướng quá rồi, còn đòi gì nữa!

Còn chuyện nữa, mà nhờ có kỳ duyên tôi mới nhận xét được, là

kỳ này đáng lý ra tôi đã được sắp xếp ở chung với một bạn khác, nhưng giờ chót bạn ấy lại không đi được, sau đó tôi được xếp ở chung phòng 4 người với bạn đạo nghệ sĩ XP, mấy đêm liền lúc nào chúng tôi cũng gần 4 giờ sáng mới đi ngủ, hai ngày liên tiếp bỏ ăn sáng để ngủ bù, trao đổi rất nhiều với anh và các bạn đạo khác, phòn lúc nào cũng có người rộn ràng thăm viếng, được phục vụ và đưa đi đây đó một cách rất tận tình, (cái nợ này biết khi nào tôi mới trả xong đây!!!) có lúc phòng lên tới 6 hay 7 người ngủ la liệt trong phòng, vui thật là vui! Thật là một kỷ niệm hiếm có trong đời!

Chuyện mà tôi muốn nói đây là Thiền Ca kỳ này anh XP đã được thông thả nhẹ nhàng ngồi tham dự thay vì phải lo tổ chức chạy tới chạy lui toát mồ hôi như những lần trước. Anh kể là ở nhà không khi nào anh ngồi thiền được quá 20 phút, kỳ này đi đại hội, đi bộ lên phòng thiền cùng với tôi và các bạn khác, anh đã ngồi thiền được gần 2 tiếng một cách ngon lành, xem đó thì biết cái lực của sự thiền chung nó mạnh đến cỡ nào, mặt mày anh sáng sủa và trẻ trung vui vẻ đến nỗi khi gặp anh sau Thiền Ca, các nghệ sĩ như Ái Vân, Hoàng Thi Thơ, Bùi Thiện đã lâu không gặp anh đã phải sửng sốt kêu lên tại sao anh lại đổi khác, thành trẻ nhiều như vậy, anh bèn cười cười nói nhờ thiền đó! Các nghệ sĩ đó đều xin mỗi người một số sách về xem. Khi ra về tay các nghệ sĩ đều có cuốn sách Nguyên Lý Tận Độ, Thực Hành Tự Cứu, v.v. đã được phát không trong giờ

giải lao của thiền ca. Chẳng phải là Thầy thương anh XP, vì anh đã từng bỏ nhiều công sức cho chúng ta cho nên bây giờ chỉ muốn cho anh tu là gì? Lúc đầu nhìn sự việc thì thấy khác nhưng thật ra kết quả đã khác rồi. Thật là tuyệt diệu!

Nói đôi hàng về Thiền Ca kỳ này. Thật là một sự đổi thay mới lạ. Có lúc thì tôi cảm thấy những điệu vũ quá ư mới mẻ này hình như không ăn khớp với những lời thơ thiền mà Thầy đã làm hay sao ấy!?, nhưng sắc thái mới lạ này của thiền ca làm cho lòng người xem có cảm giác vui tươi rộn ràng vì những điệu vũ của hai vũ công người ngoại quốc qua ư điêu luyện, những cú lượn như chim bay, như mây trôi của các điệu vũ làm cho ta có cảm giác như mình đang ở trên à thiên thai vậy! dream on, right?!

Tôi thích nhất là hai màn trình diễn, một là sự diễn tả tài tình điệu luyện của Diễm Liên, giọng ca mà tôi rất ưa thích! cô hát thiền ca cũng hay như hát nhạc đời. Hai là sự trình diễn của ca/nghệ sĩ Mỹ Huyền, bài sáng tác/trình diễn kỳ này của cô làm cho tôi có cảm tưởng như chính mình là Cô Tiên thật, đang ca múa trong vườn của Thượng Đế, sống sung sướng vui đùa cùng hoa, cùng mây, cùng nước, thì bỗng đâu có anh chàng nào đi lạc vào vườn hoa làm xáo trộn cuộc sống của mình, mà mình lại cũng thấy lòng vui thích mới chết chứ! Rõ thật là còn vương nợ trần mà! Phần trình diễn của Chí Tâm trong bài "Xin Ông Đi Qua, Xin Bà Đi

Lại” cũng khá đặc biệt, đã làm tôi cảm động không ít, ý nói có một người luôn luôn đi khắp thế giới để van xin tình thương cho nhân loại, đó là Thầy chúng ta . Dalena và Henri Chúc trình diễn thiên ca cũng có lý lắm! Lời ca thì không có gì đặc sắc mấy. Phần trình diễn chung của Chí Tâm và Hoài Linh cũng làm bà con cười vỡ bụng, phần đối áo làm mọi người ngạc nhiên dữ! Ý thơ bài này của Thầy nói tuy rằng anh và tôi khác nhau, nhưng thật sự ra anh và tôi chỉ là một thực thể giống nhau, có xác, có hồn và cùng là anh em một cha! Thật là hay !

Chuyến đi Tour của “1000 đảo” thì không có gì đáng nói. Tôi đã được đi thuyền với cảnh đẹp như vậy lúc đi VN năm vừa qua, cảnh kỳ này cũng đẹp và các lâu đài rất lạ, nhìn không chán mắt, nhưng mà chờ đợi qua biên giới xét giấy tờ thì hơi lâu .

Cảnh đẹp nhất trong đại hội kỳ này là thác nước Niagara Falls. Đi bộ cùng các bạn dạo xem đã đẹp rồi mà còn được một bạn đạo có lòng tốt chở mọi người đi vòng vòng quanh hồ thì lại càng đẹp mê ly hơn nữa . Cảnh thật là nên thơ và dễ làm mê lòng người . Kéo kính xe xuống, hít một hơi sương của các thác nước vào thì không còn gì thoải mái và dễ chịu hơn nữa! Wow!!! Nghĩ lại mà vẫn còn cảm giác thích thú !

Một chuyện đáng nhớ nữa là được cùng các bạn đạo đi ăn hàng ở phố Tàu Toronto. Một tay cầm ổ bánh mì chay, tay kia

cầm trái dưa tươi, trong túi thì có chôm chôm, mận Đà Lạt, cùng bao thứ trái cây và hạt dẻ khác, vừa đi bộ trong phố Tàu đầy rác, vừa ăn, vừa uống, vừa xả rác đầy đường, ha ha ha, thật là cảm giác bình dân, an nhiên tự tại! sướng ơi là sướng! Nghe là biết tôi thuộc loại à tham ăn rồi ! Con gái mà ly! ?. Phố Tàu của Toronto rất lớn, đi bộ qua lại dễ dàng như là Chợ Lớn vậy!

Về phần các lời thuyết pháp của Đại Hội kỳ này thì công nhận quả có ít thật. Nhưng chỉ cần ngồi nghe một câu thôi mà chúng ta làm hoài làm không được:

“...Các bạn không dứt bỏ được tình tiền duyên nghiệp, thì dù có ngồi thiền một ngày 10 tiếng cũng không tiến được...” Ôi, nghe thì thấy dễ mà làm thì khó lắm thay, vì mấy ai mà dứt bỏ được một lần cả bốn thứ này, dứt được cái này thì còn cái kia, một người mà bỏ cả đời, cứ nói hoài mấy câu này, nói từ có rằng tới không rằng có được bao người nghe! Cho nên một câu thôi cũng đủ làm rung động tâm hồn tôi rồi!

Còn nhiều chuyện mà tôi ghi nhận được nữa, nhưng không thể kể hết ra đây, đối với riêng cá nhân tôi, ngoài sự vui sướng vì đã được một tuần vacation nghỉ ngơi thoải mái, được gặp lại các bạn bè từ khắp thế giới đổ về chung sống với nhau, còn sự lãnh hội thật sâu sắc thì không kể xiết được.

Tiền đây tôi cũng có lời cảm ơn

tất cả các bạn trên “net” đã gặp gỡ và chụp hình vui chơi cùng nhau, riêng cảm ơn những bạn đã hy sinh phục vụ các bạn khác một cách ân cần, (cảm ơn cách riêng các bạn ấy là tôi đã được phục vụ quá ư tận tình.) Xin thành tâm đa tạ. Khi nào các bạn có dịp qua Nam Cali, cho tôi xin được đền trả lại những ân tình bạn đạo này!

Tôi cũng muốn nói lời cảm ơn ban tổ chức và Thầy đã cho tôi và các bạn đạo một dịp gặp gỡ hiếm có này .

Để kết thúc bài viết này tôi xin kể câu chuyện này làm quà cùng các bạn. Chuyện này nói ra chắc có bạn lại cho là tôi mê tín. Nhưng vì nó đã xảy ra với tôi hầu như mỗi lần có Thầy cho nên tôi muốn chia sẻ để các bạn nghe. Ai tin thì tin, không tin thì xin bỏ qua một bên dùm.

Tôi đã đi dự được hai lần đại hội và hai lần Khóa Sống Chung. Bốn lần đó đều thấy xảy ra chuyện này cho mình. Mạnh nhất là lần KSC đầu tiên tại Huntington Beach cách nay 4 năm. Lần đại hội này cũng mạnh giống y hệt như vậy. Lần này, ngày đầu tiên khi khai mạc, sau khi Thầy vào rồi, chưa sao hết, chỉ thấy cảm giác vui và nao nức trong lòng! Ban tổ chức giới thiệu một chị lên đọc một bài thơ thicảm giác đó lại đến. Một sư đệ và bà xã ngồi bên cạnh tìm không đủ khăn cho tôi lau nước mắt nữa Không biết nước mắt đâu mà tuôn ra ào ào như suối, lòng thấy thổn thức cảm động kỳ cục lắm. Kiểu như trong lòng

đang nói, con tu khổ sở cả năm trời, bây giờ gặp Thầy để trút hết nó ra hay sao đó! Nước mắt cứ chảy mãi cho đến khi Thầy đi ra khỏi phòng họp mới hết, và chỉ có ngày đầu tiên là mạnh như vậy thôi. Thường mà khóc thì sau đó nhức đầu hay là mệt, nhưng cái này khác lắm, khóc xong thấy lòng nhẹ nhõm như trút được

gánh nặng, thấy đã quá chừng là đã! Không biết sao mà diễn tả đây!

Tôi đã có nói qua chuyện này với một vài huynh tu đã lâu thì các huynh ấy nói là mình đã được giải nhẹ đi một lối nghiệp đó! Từ quang của Thầy đã làm việc và mình đã nhận được. Tôi cũng nhớ trong một cuốn băng, Thầy có

nói, tôi là người đi trước, gặp các bạn thì tôi có bốn phận phải quét rác cho các bạn ..v.v....

Hẹn gặp lại các bạn ở đại hội năm 2000!

Chúc các bạn thân tâm an lạc, tu tiến mãi!

VŨNL

Viết xong tại California,
tháng 10 năm 1999.

SƯ CHƯA TRỌC

(Để cảm tạ bài thơ “Chú Tiểu Tọa Thiên Chốn Không Môn” của P.Sơn)

Sư mới tu nên sư còn tóc
Tiểu tu lâu Tiểu trọc cả đầu
Cùng hành ba pháp như nhau
Mừng thay! Tiểu đã sang giàu đạo tâm

Ngoài ba pháp sư nằm hít thở
Bụng phình tròn chùng cỡ quả dưa
Mặc cho công việc có thừa
Năm phè cánh nhận đong đưa vía hờn

Sư chả đại dập dồn thở hít
Làm rung rinh xương thịt thân tâm
Sư tôi mần phép thở nằm
Ngày ngày tháng tháng sư chăm thở đều

Tiểu cắc có đầu chùa lãng coóng
Thêm vuốt ve đầu bóng trên người
Sư tôi phục Tiểu quá rồi
Tiểu còn đáp tạ thơ tôi “lạnh lùng”

Cả ba pháp sư tôi mần đủ
Bao tháng ngày tự nhủ phải tu
Dù cho đông hạ xuân thu
Sư đều cố gắng sửa tu đêm ngày

Lời Tiểu nhắc sư đây cảm kích
Nguyện mỗi ngày chút ít tu thêm
Tiểu ơi! Sư cố tọa thiên
Dù cho ê đít đêm đêm vẫn ngồi!

Sư vẫn biết sư lười thôi lắm
Còn si mê tham đắm chuyện đời
Một mai bỏ mẹ xác rồi
Tiếc không kịp hối, rầu thôi càng buồn!

Sao bằng cách luôn luôn tự nhủ
Ráng phút giây tranh thủ lo tu
Lời vàng Tiểu thoảng như ru
Sư đem làm thuốc chữa mù nội tâm

Ba pháp báu âm thầm hành miết
Niệm Phật nhiều mới thiệt khỏe re
Sư hư tóc để lè phè
Vì sư điển ít không khoe đỉnh đầu!...

TĐHD

CHƯƠNG KINH MƯỜI

Chép từ “*Bé Tám Phân Giải 53 Chương Kinh Tu Học,*”
ấn bản 1999, do VôViLED Publications phát hành.

DSVV

*Tâm cười hiểu rõ chiều sâu tiến
Gặp gỡ luân lưu tạo phước duyên
Hạnh ngộ trong lòng tâm đạt thức
Thành tâm phục vụ chẳng lo phiền*

“*Tâm cười hiểu rõ chiều sâu tiến*”:

Cái tâm chúng ta quân bình, vui cười không khác gì hoa nở. Hiểu rõ chiều sâu sẽ tiến về đâu, sanh trụ hoại diệt, hồi sinh về đâu.

“*Gặp gỡ luân lưu tạo phước duyên*”:

Duyên Trời Đất sắp đặt nay chúng ta gặp gỡ có gia đình, có vợ chồng, có cha con. “Luân lưu tạo phước duyên”: Hiểu được chúng ta đến đây để làm gì. Đương nhiên chúng ta sẽ tạo được phước duyên tốt đẹp cho người kế tiếp.

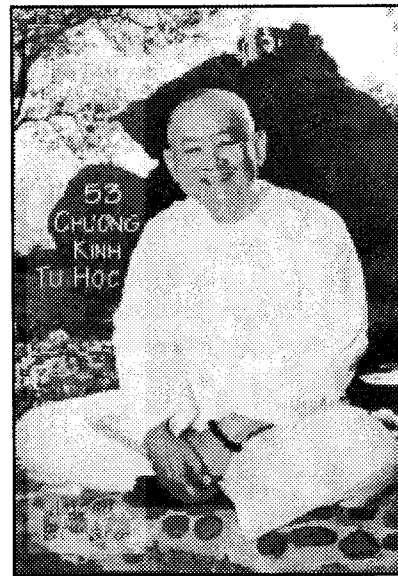
“*Hạnh ngộ trong lòng tâm đạt thức*”:

Tự biết, hiểu được, bây giờ tôi mới hiểu tôi, bây giờ tôi mới thấy được. “Trong lòng tâm đạt thức”: Trong lòng biết được chiều sâu của sự việc phải làm.

“*Thành tâm phục vụ chẳng lo phiền*”:

Chúng ta nhìn thấy Thượng Đế đang phục vụ tất cả quần sanh. Vạn linh, côn trùng cũng được tia sáng của Thượng Đế phục vụ. Chúng ta phải “thành tâm phục vụ” cho người kế tiếp. Khi mà các bạn thành tâm rồi đâu có “lo phiền”, thấy việc làm hằng ngày làm không hết. Cứ tiếp tục như vậy trong tinh thần phục vụ của Thượng Đế là chúng ta không có nghèo, không có khổ. Ai cũng kính mến và thương quý chúng ta. Nếu chúng ta chịu hạ mình nhịn nhục phục vụ thì lúc nào cũng

khỏe mạnh và sáng suốt.

hành được cái gì nên cống hiến cho chung. Người tu sửa được, đương nhiên xuất ngôn hiền lành, khuyên lơn người kế tiếp và muốn người kế tiếp cùng tu. Đó là hạnh đức của mọi chúng sanh tại thế gian đều có. Việc cần thiết xây dựng cho tâm lẫn thân, rồi sửa mình ảnh hưởng người kế tiếp. Nếu không chịu sửa mình, làm sao ảnh hưởng được người kế tiếp? Tham lam, sân si, cho ta là hay hơn hết. Cho ta là hạng nhất ở thế gian này, cũng phải chịu luật nhân quả mà thôi. Chớ làm được cái gì mà xưng hùng để tự hại?

Danh là danh giả, đàng là đàng tu. Tu là tu sửa mới tiến. Như chúng ta con đường hiện tại đang làm người, 18 tuổi khác, 20 tuổi khác, 30 tuổi khác, 40 tuổi khác, 50 tuổi khác, 60 tuổi khác, 70 tuổi khác. Cứ mỗi năm mỗi phát triển, mỗi học hỏi và mỗi sự gánh vác phải giải tỏa được thì mới

Tu là phải sửa. Tu mà không có sửa cái tánh tham thì đâu có bằng lòng phục vụ. Người không bằng lòng phục vụ là người có ý đồ tham lam. Muốn người khác phục vụ mình là mình trở nên lười biếng, suy yếu và không tiến hóa nổi. Làm người đạt được cái gì,

tiến. Chính chúng ta không lo tu, không lo giải, thì làm sao chúng ta có cơ hội tiến tới thanh tịnh và sáng suốt được?

Thượng Đế đã cho chúng ta có gia đình. Biết bao nhiêu sự lo âu kích động và phản động. Từ khi chúng ta chưa có vợ. Ngày nay chúng ta đã có vợ, có con, có chồng, thì hiểu rõ chi tiết nó đến về với chính mình là nghiệp lực lôi cuốn chúng ta. Nếu chúng ta tu quân bình thì nghiệp lực không có lôi cuốn chúng ta. Chính chúng ta là người có nhiệm vụ giải nghiệp lực thì pháp lực nó sẽ mạnh. Khi pháp lực mạnh thì không sợ nghiệp nữa. Nghiệp từ đâu đến cũng giải được. Đêm đêm chúng ta lo vun bồi sự quân bình của tâm thức. Không nuôi dưỡng sự kích động nữa thì đâu làm sao nó che lấp được sự sáng suốt của chính chúng ta? Sự sáng suốt hành sự, kêu bằng quang hành tại thế. Lúc nào cũng hành sự trong sáng suốt không có chấp mê, dễ thương yêu và tha thứ hơn. Luồng điện phát sáng hòa hợp với Bên Trên, tức là trên cao nhìn dưới thấp. Tại sao chúng ta lại không có thương? Ta thương và ta dễ tha thứ cho người đang động loạn.

Vui trong thanh tịnh mới thật là vui. Hành trong sáng suốt mới thật là hành. Đêm đêm như vậy các bạn khổ công thực hành từ tối cho tới sáng. Chúng ta đã biết được phần hồn bị giam hãm trong cái Tiểu Thiên Địa tâm tối này. Chính chúng ta mới có trí ý khai triển phần sáng suốt sẵn có của chính mọi hành giả tại mặt đất. Nếu chúng ta không bằng lòng khai triển, là không có. Lấy gì chứng minh? — đời chúng ta không đi làm không có tiền ăn cơm. Phải chịu, phải nhịn nhục nhịn mà phải chịu nhục nữa đi làm để cho họ sai từ ly từ tí. — gia đình mẹ cứng chiu, đi làm, họ coi mình không ra gì, vì sao? Vì mình cần đồng tiền mình phải nhịn nhục mình mới có.

Còn người tu cần cái gì? Cần sự quân bình cũng phải nhịn và phải chịu nhục, mới hiểu được giá trị của quân bình và thanh tịnh, lúc đó phần hồn mới có cơ hội tiến hóa. Từ ly từ tí, bất cứ khía cạnh nào của Thượng Đế đã ân ban, đều là dạy dỗ loài người tiến tới thanh tịnh và sáng suốt, gọi là tận độ. Tình thương quý báu nhất trong quả địa cầu này, chỉ có một không hai. Thượng Đế mỗi

mỗi đều an bài cho chúng ta có cơ hội tiến hóa từ tâm lẫn thân. Bằng lòng học, thì sẽ được tiến. Không bằng lòng học, thì sẽ bị giam hãm trong khối tâm tối đã qui định từ lúc sơ sanh. Cho nên người tu Vô Vi không chạy theo ngũ hành nữa.

Nếu người tu Vô Vi còn chạy theo ngũ hành, tướng số, là còn đắm chìm trong sự kích động và phản động, không giải tỏa được sự ô trược trong nội tâm. Nếu nội tâm sáng suốt quân bình thì không cần tướng số. Tươi đẹp như tình trời rồi; vượt khỏi ngũ hành, vượt khỏi sức hút của hồng trần, đâu còn Tướng số để làm gì? Tướng số để hơn thua. Cái số anh giàu; số tôi nghèo. Không phải vậy! Anh chưa hiểu lấy chính anh. Nếu anh hiểu lấy chính anh thì anh cũng như tôi. Mà tôi hiểu lấy chính tôi thì tôi cũng như anh. Đó là bình đẳng tâm giao, khai triển tâm thức. Cho nên, người tu ở thế gian bị tràn ngập nghiệp lực, gọi là chiều sâu của tâm đạo là vậy.

“Thế gian đô thị giả”, không có gì thiệt. Vạn sự trên đời là không. Hồi xưa chúng ta đi học, học lịch sử ông này ông nọ dữ lắm, nhưng mà rốt cuộc không có cái gì hết! Cái ông đang sống này ông cũng chưa hiểu lấy ông, thì cái ông đi trước đó ông cũng chưa hiểu ông, làm sao ông tiến được? Cho nên, bao nhiêu lịch sử kinh nghiệm đã giúp chúng ta hiểu ta nhiều hơn. Tất cả ẩn tàng trong khối óc, tâm linh của chúng ta, mà chúng ta không hay. Nếu tu đúng pháp, thanh tịnh khai sáng lấy chính mình. Hiểu được nguyên năng sẵn có của chính mình. Hiểu được sự cấu trúc tinh vi của Trời Phật đã hình thành con người tại thế gian trong đó nó bao gồm lục căn lục trần đầy đủ. Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ — Tim, Gan, Tỳ, Phế, Thận; mỗi một bộ phận 250 vị Tỳ Kheo, tổng cộng 1250 vị Tỳ Kheo đang theo chúng ta tu. Nếu chúng ta hành tốt, thì chúng nó sẽ được tốt. Nếu chúng ta làm bậy, thì toàn thân sẽ đau đớn và khổ sở.

Một quốc gia cũng vậy, bậc lãnh đạo anh minh sáng suốt, biết tự sửa, biết tu, khai triển thức hòa đồng, muôn dân là một. Xứ đó tự nhiên nó sẽ biến thành thanh bình và tốt đẹp. Ngược lại, thì chỉ có nghèo khổ mà thôi. Tại sao tôi cũng có một quốc gia đông dân vậy mà tôi nghèo khổ? Tại dân trí không được khai triển, mất tự do, không hiểu chính

họ; dân làm sao vui? Người dân hiểu lấy chính họ là nó sẽ có một của cải vô tận. Một tài sản quý báu của Thượng Đế đã ân ban nó là một khối óc và một thể xác tinh vi. Chưa có một người ở thế gian nào có thể chế nó ra được. Cấu trúc từ siêu nhiên, bao nhiêu tỷ năm mới hình thành, không phải chuyện giỡn! Cho nên, đi ngược lại là con người khinh bỉ con người. Hại con người là người ngu, không phải người khôn.

Người khôn hướng Trời mà khai triển thì không có bị mất nước. Người ngu sợ mất nước, ôm giữ. Nhưng mà khả năng giới hạn, làm sao ôm giữ được chuyện của Trời Đất? Cho nên càng ngày càng lộn xộn, không yên ổn. Tâm thức không quân bình, không sáng suốt, thì làm sao buông bỏ được nghiệp lực? Nghiệp lực, ô trước, tham dâm, quây quần trong tâm thức sanh ra hối lộ, lường gạt. Chính người đi ăn hối lộ là người đó đã tự gạt lấy họ rồi! Nếu người chơn chánh lấy của Trời làm đích, thì đâu cần của thế gian mà ăn hối lộ? Chỉ thực hiện tình thương và đạo đức, khí giới vô cùng tốt đẹp để xây dựng cho quần sanh tiến hóa ở kỳ động loạn của thiên cơ này.

Lương Sĩ Hằng

XUÂN DI LẠC

---

*Di thiện tối lạc bạn ơi!
 Nhớ Trời mà tiến nhớ nơi an toàn
 Cùng tu khai triển nhiều màn
 Qui y Phật pháp đàng hoàng hơn xưa
 Dù cho thế sự nắng mưa
 Trì tâm tu luyện chẳng thua tình Trời
 Bình tâm hành pháp sáng ngời
 Từ bi khai triển thành thoi nhẹ nhàng
 Thành tâm tu học bạc bòn
 Đời là tạm cảnh trú sang cảnh Trời
 Xuân nay khai mở hợp thời
 Di thiện tối lạc lập đời an khương
 Cùng chung bạn đạo quý thương
 Vui Xuân tươi đẹp gieo gương thế trần
 Bình tâm học hỏi một phần
 Từ bi rộng mở ân cần dựng xây.*

*Sydney, 27-1-1994
 Lương Sĩ Hằng*

SINH NHẬT THẦY

---

*Nhân ngày sinh nhật của Thầy
 Con xin gởi gắm thơ này hỏi thăm
 Chúc Thầy tuổi thọ trăm năm
 Gặp nhiều may mắn hơn trăm ngày thường
 Thương Thầy lặn lội phong sương
 Cũng vì đạo pháp muôn đường gian nan
 Chúc Thầy thân thể an khang
 Khổ nạn chẳng ngại, chẳng màn lợi danh
 Công Thầy đâu nỡ quên đành
 Rán công tu tập, để thành người ngay
 Công phu thiền tọa mỗi ngày*

*Thân tâm an lạc, vui hoài chẳng quên
 Làm sao con biết báo đền
 Pháp môn Thầy dạy, đồng tiền cũng thua
 Chỉ cùng bạn đạo ganh đua
 Sáng soi đạo pháp, cho vừa năm châu
 Mừng Thầy con chỉ đôi câu
 Chúc Thầy mãi mãi sống lâu cứu đời
 Đêm đêm con nguyện với Trời
 Thầy còn trẻ mãi ngày về Việt Nam*

*Montreal 31-12-1998
 Con, TTS*

THẦY BÓI

Dễ tin

Tôi lớn lên trong một gia đình rất hay tin : Trời Phật, ma quỷ, pháp thuật, đồng bóng, thời vận, số phận, thiên văn, địa lý, cúng sao, bói mộng, điềm nháy mắt, giật thịt, ... đến nỗi gọi đầu cũng phải xem lịch. Mỗi ngày sáng tối tôi có bốn phận đi đốt nhang tất cả các bàn thờ từ dưới đất lên trần nhà, từ nhà sau ra nhà trước, từ trong nhà ra ngoài sân : tổ tiên, bà mẹ sanh, ông thần tài, ông táo, cây ngãi, ... Từ sau ba lần trùng nhật trùng tang, chúng tôi ai cũng phải đeo trong người một cái túi bùa có miếng da bò. Hàng xóm cũng vậy. Nhà này treo kiếng chiếu yêu thì nhà đối diện lập ngay kiếng bát quái, nhà bên cạnh treo xâu tỏi thì nhà kế bên có lá bùa bình an, nhà này có miếng vải đỏ thì nhà khác nuôi hũ ngãi bằng thịt gà, ... Trong trường thì cô giáo kể chuyện thần trùng, cho học « mồng 5, 14, 23, đi chơi cũng lộ lộ là đi buôn », ... Đời sống con người thật bị gò bó dưới ảnh hưởng và sự chèn ép của thế giới vô hình.

Riêng tôi đặc biệt được bà chị

dẫn đi coi nhiều thầy bói : tử vi, xem tướng, chỉ tay, chữ viết, chữ ký, ... nhất là khi chị được tin tôi phải xin nghỉ việc và cần mượn một số tiền lớn để đi du học ở Canada, trong lúc cả nhà còn nợ lu bu, còn cơm thì bữa no bữa đói. Cũng may ông thầy nào cũng nói tương tự nhau, là số tôi được quới nhưn giúp đỡ, ra xứ người sẽ khá hơn, có tiền gửi về Việt nam trả nợ và giúp gia đình. Vì thế, tôi rất có cảm tình với mấy ông thầy bói và không dám quên lời mấy ông căn dặn : « vào khoảng 30 đến 40 tuổi phải coi chừng bị bệnh thần kinh ».

Tự tin

Bước lên máy bay tôi vui như một con chim được xổ lồng. Đừng nói chị nữa vòng trái đất, dù tới chân trời góc biển hay qua hành tinh nào khác tôi cũng đi. Có gì quý bằng hai chữ TỰ DO : từ đây tha hồ muốn học gì thì học, muốn làm gì thì làm không còn ai để ngăn cản, muốn gọi đầu mỗi ngày cũng chẳng sợ ai la, ...

Máy bay đáp xuống phi trường vào một ngày bão tuyết. Xui thay, cái va-li duy nhất của tôi

lại bị lạc dọc đường rồi. Còn nữa, qua xứ người mà chẳng biết tiếng cũng giống như vừa cầm vừa điếc. Khổ nỗi nha học bổng du học chỉ cấp cho vé máy bay bạn đi, muốn được vé bạn về phải trình cái bằng tốt nghiệp ra trường. Thật là tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa. Trong lúc lo lắng là chưa chết đói đã phải chết công, tôi may mắn được anh của cô bạn gặp trên máy bay tới giúp điền giấy khiếu nại và chở dùm về khuôn viên đại học thu xếp chỗ ở tạm, trước khi đưa cô bạn về tỉnh khác. Trong lòng tôi lúc ấy rất phục mấy ông thầy bói: đúng là gặp được quới nhưn.

Đại học là nơi tôi học đại. Trước ngày đi mới biết cô bạn mà cô giáo biểu giúp tôi lo giấy tờ du học đã ghi cho tôi học môn điện toán (computer), không phải học bác sĩ. Vậy là thầy giảng thầy hiểu, tôi chỉ còn cách học ngày học đêm, nếu không điểm thấp sẽ bị cúp học bổng. Rồi học bổng tới trễ, cứ qua mỗi trạm hành chánh thì với đi một ít, nợ cũ chưa trả nợ mới lại chất chồng, tôi đành tìm việc làm kiếm thêm tiền, cái gì cũng làm: gọt khoai, rửa chén, đổ rác, lau kiếng, chùi

phòng tắm, cầu tiêu, ... Ngày qua tháng lại, nợ nần thanh toán hết, có tiền gửi về Việt nam như đã hứa, rồi học xong ra trường, ... Cuộc đời được lúc lên hương, công thành danh toại. Lúc đó nhằm tháng 4 năm 75, chị tôi gửi thư khẩn có nguyên văn lời ông thầy tử vi bảo tôi tìm cách ở lại Canada. Dân xứ này tốt bụng cho tôi ở lại, vậy là tôi tiếp tục tha hồ vừa học, vừa kiếm tiền, mua xe, mua nhà, lập cơ sở làm ăn, lao đầu vào cơn lốc tiền tài danh vọng, ... tưởng chừng như khả năng mình vô giới hạn, cứ quyết chí thì cái gì cũng thành công.

Vượt ngũ hành

Cho đến ngày cảm thấy cái đầu như muốn vỡ tung vì stress, thần kinh căng thẳng như sắp đứt, tôi chợt nhớ tới lời mấy ông thầy bói, đâm lo. Lúc đó, hoàn cảnh đưa đẩy tôi gặp được bác Sự bạn đạo Vô Vi. Nghe bác kể nhiều chuyện về Thầy, nói cái gì Thầy cũng biết nhưng không bao giờ nói thẳng với đương sự, tôi hiểu kỳ muốn gặp Thầy, để chính mắt thấy tai nghe, kiểm chứng lại lời bác kể có ly kỳ thái quá không. Thật vậy, có lần nghe kể bác dẫn vài bác khác cũng hiểu kỳ như tôi đi tới gặp Thầy, dọc đường một bác giao trước chỉ tới gặp cho biết ông Phật sống, chứ chuyện tu hành vài năm nữa mới tính. Tới nơi gặp Thầy nói một câu «Có người tu mà còn hèn », bác này sợ quá xin phép về trước.

Tôi gặp được Thầy vào lúc năm 31 tuổi, bắt đầu cho thập niên xui

xẻo về thần kinh theo lời mấy ông thầy bói. Nghe Thầy nhắc tới «học làm bác sĩ để về lo chữa bệnh cho người khùng » tôi càng lo thêm. Cho nên khi Thầy khuyên tôi về tập soi hồn, chiếu minh, ... tôi vội vàng đặt điều kiện với Thầy xin một lời bảo đảm là nếu tôi hành pháp đúng đắn đàng hoàng thì phải được minh mẫn sáng suốt ra chứ không bị điên khùng gì cả. Thầy đồng ý. Tôi tạm yên tâm.

Ngày qua ngày xong 6 tháng, chỉ toàn dấu hiệu tốt, tôi bắt đầu tin tưởng pháp lý Vô Vi, rảnh là nghe băng Thầy giảng. Nghe tới câu « tu nhất kiếp, ngộ nhất thì » tôi nghĩ biết đâu mình có căn tu, tới ngày tới giờ thức giấc ra là đắc đạo mấy hồi, cũng như chuyện Bát Tiên, Phật Tế công, Quan Âm Diệu Thiện, ... mà tôi biết được qua video. Phải chi có ông thầy bói nào hay mình hỏi thử.

Rồi lúc nghe Thầy nói người tu vượt ngũ hành thì thầy bói nào đoán cũng trật hết, tôi thầm hy vọng tu theo mình sư như Thầy, lại được Thầy bảo đảm không điên, vậy là thầy bói ở Việt nam đoán trật, thì biết đâu mình vượt được ngũ hành. Nhưng phải chờ 10 năm nữa mới biết kết quả, thật là lâu quá. Còn rủi ro mai một thiên bị tẩu hỏa nhập ma, thần kinh hỗn loạn, đúng như lời thầy bói đoán, có phải đại lắm không, có đi kiện Diêm vương cũng đã muộn màng, uổng phí công trình học hành sự nghiệp bấy lâu nay. Tính cho cùng, tới nay lời mấy ông thầy bói đã ứng nghiệm

nhiều lần, không nhờ mấy ổng giờ này chắc mình vẫn còn ở Việt nam mỗi ngày lo đốt nhang. Còn lời Thầy cũng không sai, nhưng chỉ mới có 6 tháng thôi, vấn đề là cái pháp Vô Vi đang cho mình kết quả tốt không lẽ ngưng ngang, mai một có chuyện gì đâu có kiện Thầy được. Tôi thật là phân vân không biết phải làm sao : tin Thầy hay tin thầy bói ? Xong 6 tháng chuẩn bị rồi, bây giờ thiên hay không ?

Cho nên khi có người bạn giới thiệu cho một ông thầy tử vi nổi tiếng ở ngoại ô Montreal, nổi tiếng đến độ có người từ Vancouver tới tìm, có người từ Cali qua kiểm, ... tôi quyết định xem thử. Tính ra chỉ toàn điều lợi : nói giống mấy ông ở Việt nam thì lời Thầy phải xét lại, nói sai thì có thể mình đã vượt được ngũ hành, còn nói mình sẽ tu hành đắc đạo thì càng tốt, ... chỉ tốn có mấy chục đồng thôi, thật là đáng công. Nhưng rồi cuộc 4 trang giải tử vi không có đề cập tới những chuyện tôi chờ đợi, còn đúng hay sai thì cũng có cả hai.

Viết tới đây, tôi cảm thấy có lỗi với Thầy và xấu hổ một mình. Lúc xưa, có lần thấy một người tu Vô Vi mà tin con dấu chưởng khế (notaire) hơn tin lời hứa của tất cả bạn đạo trước kiếng Quan Thánh, tôi vô cùng ngán ngấm, bây giờ thấy ra mình đã từng tin thầy bói hơn tin Thầy, thật không biết phải nói sao. Từ đây nhất định không dám phê bình ai nữa.

Rồi một hôm ở thiền đường anh

chị Thuần, không nhớ tôi đã kể thế nào cho Thầy nghe về chuyện coi tử vi, chỉ nhớ Thầy hỏi như đang thử ra chán nản : « Con trả ông thầy bói bao nhiêu tiền để biết là con chưa vượt ngũ hành ? Sao con không hỏi người tu cao hơn con ? ». Thầm nghĩ Thầy hỏi vậy cho tôi thấy mình ngu chứ không phải để biết giá, tôi trả lời xui lơ : « Dạ lẽ rồi, mai mốt con không coi bói nữa ».

Sau 10 năm hành pháp lý Vô Vi, mãn hạn 10 năm sợ bị điên, tôi không còn ý định khiêu nại Thầy với Diêm vương nữa. Phần vì thần kinh tôi vẫn còn ổn định, có thể còn khá hơn lúc trước. Phần tôi không dám khẳng định mình đã thật sự hành pháp đúng đắn đàng hoàng theo giao kèo với Thầy. Hình như tôi đã có cái nhìn mới cho mọi sự việc, chẳng hạn như không muốn nghĩ tới việc vượt ngũ hành nữa, chỉ muốn tiếp tục hành thiền để tìm cho mình sự thanh tịnh trong nội tâm. Rồi ngẫm lại lời mấy ông thầy bói, mấy ông nói không có sai, chỉ biểu mình « coi chừng » thôi, mà dù có nói « bị điên » cũng có lý như thường : khi không lại bỏ hết công danh sự nghiệp cực khổ bao nhiêu năm để lo ngồi nhắm mắt!

Bói Vô Vi

Có thể nói những năm đầu hành pháp, tôi thuộc loại tu chăm. Mặc dầu Thầy có nói từ lúc mới gặp là « khả năng xe của chị chỉ chở được có 3 tấn thì làm sao chở nổi 5 tấn », nhưng lúc đó tôi không hiểu ý Thầy, đêm nào cũng ngồi

thật lâu, đến nổi lưng từ từ dựa vào tường rồi tuột xuống tapis ngủ quên hồi nào không hay. Sáng nào thức dậy cũng thấy nằm dài trên sàn nhà, nhưng tôi vẫn không nản, đã nằm rồi thì tiếp tục thử chiếu minh luân. Có lần đang lúc mơ màng chiếu minh như thế, tôi bỗng thấy hiện ra một chữ tàu lấp lánh xà cừ, rồi thoáng một cái, chữ tàu đó lại biến ra hình một cái mặt quỷ rất dễ sợ. Tôi vội vàng niệm Phật lia lịa nhưng không có hiệu quả. Nhớ có lần Thầy nói niệm danh Ngọc Hoàng Thượng Đế là để được cứu trong cơn nguy cấp, vậy là Hồng danh Cha, Quan Âm cứu khổ cứu nạn, ... nhớ được câu nào tôi đều niệm hết. Trong khoảnh khắc, cái mặt quỷ biến mất, mừng quá tôi ngồi dậy sửa soạn đi làm.

Vì quyết tâm tinh tấn tu hành, tôi luôn mang theo bên mình một cuốn sách của Vô Vi để xem trong métro trên đường đi tới sở làm. Hôm đó tôi đang đọc tới cuốn Đồi Đạo Song Tu của đức ông Tư, bỗng nhận ra một chữ tàu quen quen, đúng là cái chữ mới thấy hồi sáng. Bên cạnh chữ tàu đó, ông Tư giải thích là chữ Quỷ. Hồn vía lên mây, tôi xếp sách lại, đợi lúc xe điện ngừng bánh cửa mở, tôi liền bước ra tìm một góc vắng vẻ, vái ông Tư một tiếng, rồi lật đại sách ra một trang nào đó, nhìn vô lại trúng nhằm trang có chữ Quỷ. Tay chân phát run, tôi không dám thử thêm lần nữa.

Tới khuya, mọi người trong nhà đã yên giấc, tôi tìm một cuốn sách khác của Vô Vi để bói lại.

Cách bói này tôi học được qua các cuốn băng của khóa Kinh A Di Đà bên Úc, bảo đảm hợp pháp cho người tu Vô Vi. Tôi chỉ chế biến thêm chút đỉnh thôi nhưng không thể làm giảm đi phần linh nghiệm. Có lẽ vì tôi không quen với ông Tư nên hồi sáng mới bị cái quỷ xui như vậy. Lần này tôi cẩn thận lựa cuốn sách có tên Lương Sĩ Hằng, ông Thầy biết mình lắm mà, thế nào cũng giúp cho một quỷ tốt để giải tỏa cái chữ tàu quỷ quái kia. Nhắm mắt vái Thầy xong, lật ra một trang, dùng ngón tay trỏ chỉ đại vô một chỗ rồi mở mắt ra xem trúng chữ gì : NGU. Thật là không hên chút nào, chắc tại hồi nãy mình phạm thượng chê quỷ của ông Tư, lần này phải thành tâm xin thử lại lần nữa : cũng ra chữ NGU ! Chán quá nhìn lên thấy đồng hồ chỉ đúng 12 giờ khuya. Phải rồi, tới giờ Tý thông khai không lo công phu mà lo bói tới bói lui, bị rầy ngu cũng đáng lắm. Từ đó tôi không còn hứng thú để bói kiểu Vô Vi nữa, không vui chút nào, chỉ chuyên tâm lo hành pháp mà thôi.

Dứt khoát

Có một hôm đám giỗ xong, trà dư tửu hậu, cô em chồng kể tôi nghe chuyện cô ta biết được một ông thầy bói hay ới là hay, bói đúng ới là đúng, chính cô làm chứng. Như đám cỏ chết dưới làn băng tuyết gặp được gió xuân liền sống dậy, tôi hỏi tới : đúng thế nào, đúng làm sao, ... Cô này cho biết đúng đến nỗi xin cái hẹn coi bói cũng phải đợi rất lâu. Nhờ tu

hành khá thanh tịnh nên tôi bình thần nói có dịp thì chắc tôi cũng tới coi cho biết, nhưng không có gấp, chừng nào cũng được. Ai dè hôm đó thầy bói bất ngờ cho rendez-vous. Cô em chồng mừng quýnh gọi tôi ngay, làm tôi cũng lĩnh quýnh theo. May mà con tôi nhắc là tôi đã hứa với Thầy không coi bói nữa. Tôi hỏi chồng con có ai muốn đi thế chỗ tôi không, có cái hẹn giờ giấc thuận tiện như vậy mà bỏ qua thật là uổng. Chồng tôi không thèm đi tôi không ngạc nhiên, nhưng con tôi thì trả lời một câu không tương tượng nổi : « Con tưởng má hứa với ông Tám không coi bói nữa vì thấy đó là điều không cần thiết, ai dè má không đi chỉ vì lời hứa chữ trong bụng má vẫn còn mê mấy ông thầy bói ». Bị sự phụ con chính cho một cú đau quá, tôi gọi lại cô em chồng bỏ rendez-vous và dứt khoát từ đó không thèm nhớ tới chuyện bói toán.

Thử nữa

Cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng. Chị tôi ở Việt nam đi giải số tử vi của tôi thành một tập đầy cả trăm trang gởi qua đây vì nghĩ đó là món quà tôi sẽ thích lắm. Chị cho biết, muốn có nhiều trang chỉ cần đưa nhiều tờ (\$\$\$). Thấy chị đã tốn nhiều tiền như vậy, tôi đâu nỡ không xem qua, nhưng vì có nhiều chi tiết quá tôi chỉ có giờ lướt sơ sơ rồi cất vào góc tủ.

Tưởng vậy là xong, ai dè một hôm tôi lại gặp một chuyện rắc rối khác. Có chị bạn quen lâu

ngày phone tới chúc Tết. Chị này thật là hay, không cần biết ngày giờ sanh của tôi mà dám chắc mạng tôi thuộc một trong hai ngôi sao mà chị nói tên. Lần này là con tôi tò mò chạy đi lấy tập tử vi dầy cộm kia cho tôi kiểm chứng. Quả thật chị ta đoán đúng. Thấy chúng tôi ngạc nhiên quá, chị cho luôn một khóa cấp tốc giải tử vi qua điện thoại. Dù mù tịt với mấy cái ô đầy chữ xanh đỏ lớn nhỏ và tên đủ loại sao, tôi cũng hiểu đại khái là vì ảnh hưởng của ngôi sao dữ như bà La sát mà tôi có tánh tình đàn ông và chỉ thích hợp với nghề võ. Hèn chi nhiều khi không làm gì cũng được danh hiệu «bà chằng lửa» hay «bà chằng tinh». Còn Vô Vi thuộc Văn Phật thì dĩ nhiên là tôi phải bết bát, cứ thử là rớt. Chưa kể chuyện Thầy dạy tới dạy lui hai chữ «hiền mẫu, hiền thê» mà tôi cứ phải gác qua một bên. Thật là số con rận con rệp. Không lẽ Diệu pháp Liên Hoa của Vô Vi cũng không giúp nổi người dữ thành người hiền, người ngang tàng thành dịu dàng được sao ? Không lẽ kiếp này mấy ngôi sao không cho tôi có duyên tu hành với Vô Vi được đến nơi đến chốn ? Tôi bất phục ! Số phận của ai phải do người đó trách nhiệm, mấy ngôi sao không cần phải can thiệp vô. Chị bạn thương tình an ủi : có câu « Đức năng thắng số », « Đức trọng quý thân kinh », còn có câu « Đồ tể bỏ dao thành Phật », ở đâu cũng có trường hợp ngoại lệ mà, ...

Cúp phone xong, tôi vẫn còn chán mấy cái định mạng, hết chuyện

khùng điên thì tới chuyện bà chằng. bỗng nhiên tôi nhớ tới mấy câu Thầy hát trong khóa sống chung đầu tiên ở Montreal :

*Thời nay, thời nay, nó quý nó yêu
Tới khi nó ghét, nó kêu tui « thằng khùng »
Thời nay, thời nay, nó quý nó yêu
Tới khi nó ghét, nó kêu tui « bà chằng »*

Cám ơn Thầy đã cho tôi niềm an ủi. Rồi tôi lật xem tiếp, coi tử vi còn muốn tôi thành cái gì nữa đây. Ông thầy tử vi thật là chi tiết, ghi rõ mọi chuyện cho từng năm từng tháng. Tới đoạn tuổi tôi bây giờ, đại vận 42-51, tôi giật mình chú ý tới một câu lần đầu tiên thấy được : « Từ đại vận này trở đi chỉ lo tu nhờ có rất nhiều sao tu hành chiếu (phò trợ) ... ». Thật là phi lý quá đi, việc tu hành là do tôi tự phát tâm mà, xưa nay tôi không muốn làm chuyện gì bị bắt buộc, không lẽ cuộc đời của tôi đã được mấy vì sao thu xếp hết ? Vậy bao nhiêu người còn lẫn quẩn trong vòng tình tiền duyên nghiệp không lo tu có thể đổ thừa tại mấy ngôi sao này quên chiếu hay chưa chiếu tới họ sao ?

Có Thầy

Cho nên nhân dịp Thầy ghé thăm thiên đường và giảng về 36 ngôi sao Thiên cương, tôi không bỏ qua cơ hội để nhờ Thầy giải quyết đùm cái chuyện « sao tu hành » này. Thầy trả lời : « Minh có tu thì mới liên hệ với mấy sao tu hành ». Tôi chợt nhớ tới câu trả lời của Thầy trong lần gặp đầu tiên cách đây mười mấy năm:

« Thì chị cứ nhìn mặt trời đó mà hiểu ». Lúc đó tôi suy nghĩ hoài không ra : nhìn mặt trời thì đui mắt chứ làm sao mà hiểu ? Ngày nay tôi hiểu là người ta có liên hệ với càn khôn vũ trụ. Mặt trời, mặt trăng hay bất cứ ngôi sao nào cũng tự nó chiếu sáng cho mọi giới không phân biệt sang hèn tốt xấu, ai ra nắng thì gặp nắng, ai nhìn trăng thì thấy trăng, ai hướng về Trời Phật thì dễ nhận được sự ban chiếu hỗ trợ của bề trên, tới trình độ nào sẽ được sự dẫn dắt theo trình độ đó, cũng như tôi có qua Canada mới được người Canada giúp đỡ bao nhiêu năm qua.

Vạn sự do tâm. Số phận cũng do mình định ra từ việc làm của bao kiếp trước theo luật « nhân quả » của Trời đất. Tử vi, thầy bói, bói đúng, bói sai, thật ra chỉ lòng vòng trong cái « quả », còn người tu phải lo cho cái « nhân ». Nhân xấu thì quả xấu, bói hay không cũng vậy thôi. Người tu vun bồi nhân tốt thì trước sau gì cũng được quả tốt, không cần kiếm thầy hay thầy giỏi, chẳng cần lo « quẻ thượng » hay « quẻ hạ ». Mới hay tại sao những bậc thanh tịnh sáng suốt nhìn một người thì biết được quá khứ vị lai, luôn cả chuyện kiếp trước kiếp sau.

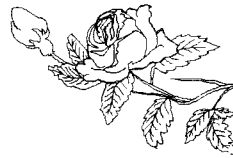
Chỉ một câu trả lời ngắn gọn của Thầy mà ý nghĩa sâu xa làm sao! Chẳng khác một tia sáng chói lòa đủ làm tan đi bóng tối dầy đặc. Được Thầy dìu dắt trên đường tu thật là một điều may mắn, chắc chắn nhờ tôi có tu trong mấy kiếp trước. Từ đó, tôi không còn than

thân trách phận nữa, cũng không còn vương bận về mấy cái chuyện bói toán tử vi. Dù đúng dù sai nó cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ có tu là thượng sách.

*Một kiếp nhân sanh sống ở đời
Nhân quả trả vay chẳng thành thơ
Chi bằng tu đạo quy giềng mới
Về cõi vô sanh với Phật Trời*

Mỹ Kim

Nửa Dặm TÌNH THƠ

*Quý nhau, nối một vần thơ
Ước mong huynh tử nhĩn hòa
trước sau*

*Thương người, tủi điệu thơ đau
Giận mình mấy dặm thơ sâu
lâm ly*

*Rẻ chia, tâm thức còn gì?
Kết đoàn, ai dễ lay chí được
mình*

*Vô Vi bốn biển đệ huynh
Kê vai sát cánh hành trình về
quê*

*Mặc ai chỉ trở khen chê
Tâm ta không đổi, đường về
quyết đi*

*Thương nhau, buông bỏ sân si
Quý nhau, sống động từ bi nhĩn
hòa*

*Quê xưa dấu títt mù xa
Dìu nhau tiến bước, mẹ cha
cũng mừng
Thầy vui, nước mắt rưng rưng*

*Nhìn con đoàn kết, lệ mừng tuôn
rơi*

*Tình tràn, thơ chảy trôi xuôi
Tình đầy, tình chẳng xa rời
mạch thơ*

*Đàn con cùng tiến, Thầy chờ
Hỡi ơi! Sao nữ thờ ơ tình Thầy*

*Lời thơ tha thiết tỏ bày
Vô Vi huynh đệ chân tay thân
tình*

*Dẫu người thanh trước trọng
khinh*

*Bút cùn vẫn múa bài tình
thương thơ*

*Trang thơ đường thắm lệ nhòa
Vì thương những kẻ mình chưa
hiểu mình*

Bầu thơ còn mãi chữ Tình.

22-2-99

TĐHĐ

Vài dòng cho MẸ TÔI

Mẹ kính mến,

Năm nay mùa hè đến sớm, mới bước vào tháng năm Montréal nóng và ẩm lạ thường, cái nóng rất khó chịu, không làm cho người ta thoải mái và vui mừng sau những tháng dài tuyết lạnh của mùa đông. Cái nóng này con liên tưởng đến cái nóng quê nhà rồi bao nhiêu kỷ niệm tuổi thơ lại đến với con. Nhớ lại ngày con còn bé, con thường quần quít bên Mẹ sau những buổi chợ về chờ Mẹ cho nắm xôi, trái bắp... thấy đơn sơ nhưng con vui sướng nhiều lắm Mẹ ạ, rồi những buổi trưa hè bóc lửa con cùng chúng bạn làng trên xóm dưới lội ruộng băng đồng bắt cá lia thia, trèo lên những bờ đê cao bắt đé, đé than, đé lửa với những tiếng cười thoải mái hồn nhiên khắp đó đây... Rồi chiều về, khi mặt trời sắp lặn, tiếng chuông chùa Siêu Lý cạnh nhà vang dội góc trời quện tròn lấy con trong tình thương lớn rộng, đó là lúc con vui sướng nhưt Mẹ ạ... Con không hiểu nó có cái gì huyền diệu quá đưa tâm hồn con đi trong lân lân thanh nhẹ chẳng khác gì những đám mây trắng bồng bênh theo chiều gió. Vậy mà chính nó đã vun bồi, nuôi dưỡng những ước mơ thầm kín trở thành chú tiểu của ngôi chùa này, niềm mơ ước con chưa đạt thành, rồi những năm kế tiếp theo thời gian con lớn dần đúng lúc chiến cuộc bùng nổ khắp nơi, con cùng chúng bạn xếp bút nghiêng thi hành quân dịch... Mười lăm năm trong quân ngũ vui đùa với súng đạn, con của Mẹ thật sự trưởng thành trong khói lửa chiến tranh, chân con đi khắp vùng quê hương đất nước, chứng kiến bao cảnh đau thương do chiến cuộc tạo thành, tâm con rạn nứt, đau buồn chồng chất, thấy mình nhỏ nhoi và bất lực... Để rồi vào buổi chiều ngày 30-4-75, con vội vã ra đi không lời từ biệt Mẹ, con mang theo niềm thương nhớ và ước vọng của Mẹ đến tận xứ Người...

Thời gian qua nhanh, 25 năm rồi còn gì hả Mẹ! Bao nhiêu thay đổi trong cuộc đời, Mẹ đã không còn ở cõi phù sinh đau khổ này nữa và con của

Mẹ tóc đã bạc màu, đang chập chững bước vào cửa đại học “Cần Khôn Vũ Trụ”. Trường đại học này khác hẳn những trường đại học khác, không dạy cho người ta bắt giữ để được cái có, mà dạy người ta buông bỏ để trở về không Mẹ à. Phước cho con gặp được Ông Thầy đức độ hơn người, ngày đêm dạy dỗ, khai mở tâm thức con, để giờ đây con thấy rõ đời là cõi tạm, mọi người đến đây để học hỏi và tiến hóa chứ không phải để tranh giành cái có tạo khổ cho mình! Viết đến đây con nhớ lại hai câu thơ của Thầy, để con đọc cho Mẹ nghe:

*“Đời tạm không còn lo luyến tiếc,
Thực hành chân pháp tự mình yên”*

Hiểu được điều đó cho nên đêm đêm con rất ráo hành pháp Mẹ à! Ước mong vật chất thế gian không còn hiệu lực cảm nhiễm con được, đó là lúc tâm thức con tiến lần đến sự buông bỏ Mẹ à, là ước mơ của riêng con và cũng là ước mơ của huynh đệ tử muội con trong gia đình Vô Vi, nhưng với sức hút hồng trần nào đâu phải dễ!... Nên con đã từng vấp ngã nhiều lần, mỗi lần té xuống là mỗi lần con kêu gọi người bạn chí thân nâng con dậy và người chưa hề từ chối với con lần nào, nên con cảm thấy vui sướng và vững mạnh thêm trên đường trở về nguồn cội với Đấng Cha Lành, tên Người là “Lục Tự Di Đà” đó Mẹ. Người đưa tâm thức con trở về không, Người giúp con chiến thắng phàm ngã nên con yêu Người lắm, lúc nào con cũng niệm tên Người và thấy rõ giờ đây mình có Trời, có Đất, có Đạo, niềm vui sướng này con phải nói sao cho hết hả Mẹ?

Thư cho Mẹ cũng khá dài, Mẹ cho con dừng bút nơi đây, ước mong những sự thay đổi nơi con theo đúng chiều hướng ước vọng của Mẹ để con được vui đi một ít ngậm ngùi và ân hận...

Con của Mẹ,

Nguyễn Tấn Nghĩa

Nouveau Brunswick, ngày 25-7-99

NHỮNG TRANG NHẬT KÝ

12-5-97.

Thầy kính yêu,

Ngày Mother's Day đã trôi qua. Buổi sáng Thứ Hai thức dậy trong cái uể oải của cơ thể ảnh hưởng bởi sự di động và over calorie của những bữa ăn trong hai ngày weekend vừa qua.

Như thường lệ, sau khi thay giường tã cho mợ xong, đưa bà lên nhà trên để ăn sáng và chích thuốc. Bà ngỏ lời chê bai chậu hoa tím mà chị Lan vừa tặng cho con, bà nói chậu hoa này chỉ đáng đem ra nghĩa địa; bỗng đứng trạng thái bực bội lại trở lại với con làm cho con trả lời bà một cách bực dọc. Sự trù mến của tình mẹ con mà cả quốc gia vừa nhắc nhở trong ngày lễ Mẹ vừa qua bỗng chốc tan biến đi trong con, thật đúng như lời Thầy nói “đừng để khi yêu rồi lại khi ghét, những luồng điện trước thanh đối thay thật là phức tạp.” Con cảm thấy buồn khổ vô cùng vì đã không điều khiển được tâm tư mình, lại có ý nghĩ: hay là mẹ mình nói gở vì chính mình sắp phải ra nằm nghĩa địa rồi chẳng? Vì trong buổi từ giả Thầy tại Thái Lan con đã chợt có ý nghĩ bất thường này khi Thầy chúc con lên đường thượng lộ bình an; đôi mắt của Thầy hôm đó với ánh mắt và lời nói chúng sâu xoáy vào tâm khảm. Con đã có cảm tưởng Thầy chúc cho con đi quãng đường dài, dài lắm, về tận bên kia thế giới.

Thầy kính yêu. Con không sợ chết đâu, mà chỉ sợ mình làm không xong bốn phận và những gì mình cần phải làm trong kiếp này mà thôi; mà cái việc con cần phải làm nhất là lập lại trật tự cho chính thân tâm mình, con đã và vẫn chưa được hoàn hảo. Vì vậy con chưa kiểm soát được chính con và chưa phát triển được tâm từ bi cho đúng mức, nên vẫn còn bực bội vì một lời nói dù vô ý hay bằng qươ của những người chung quanh, và buồn khổ vì những hành động không đúng ý của mình mà Thầy bảo đó là chủ kiến.

Nhớ đến pháp của Thầy, con lên gác với ý định làm phép Soi Hồn để tự giải; nhưng Thầy ơi! nỗi buồn quá thật siêu vi, nó đã làm cho cơ thể con bải hoải, nước mắt tuôn trào trong một phút trở thành bệnh bông lẫn lộn với những âu lo, con không tài nào ngồi xuống và đưa hai tay lên nổi. Con chợt có ý định thay thế bằng những dòng chữ này hướng đến Thầy để cầu mong một chút hồng ân cho con đi nốt quãng đường chông gai còn lại hầu đến được bên bờ viên giác.

Con của Thầy,
một tội hồn chưa hoàn tất
Santa Clara, ngày 12-5-97.

24-3-98, 2:00 pm

Kính thưa Thầy,

Công việc bận rộn đã làm cho con quên bẵng, từ sáng đến giờ ngoài ly café sữa con chưa ăn gì lót dạ cả, đồng thời con cũng quên mất bữa ăn trưa của mẹ.

Con hình dung đến đôi mắt Thầy nhìn con khinh khỉnh và Thầy sẽ bảo: “Làm gì mà đến nỗi quên cả ăn?”

Thưa Thầy cho phép con kể sơ qua tiến trình buổi sáng nay của con. Như mọi ngày, sau khi lo thuốc men cho mẹ, chích insulin và cho mẹ ăn sáng, con quay sang đổ xô, thay khăn lót giường và lau dọn trong buồng của bà, sau đó con đưa bà đi tắm, vì hôm nay trời nắng ấm. (Trong suốt mùa Đông, con chỉ tắm bà mỗi tuần hai lần; thường ngày thì thay quần áo, tã lót.) Nhìn cơ thể chi chít những vết cào gãi rách nát cả da thịt, máu rướm thấm ra cả quần áo, lòng con quặn thắt, cái quặn thắt mà con không thể phân biệt được đó là tình thương mẹ hay là lòng ích kỷ khi nghĩ đến bao công lao sớm tối lo cho bà, từng vết trầy, vết rách, từ bàn tay lở loét của bà cho đến ngón chân mưng mủ để mong cho bà còn được nguyên vẹn hình hài cho đến lúc lâm chung. Trong khi bà cứ cào, cứ gãi vì cơn bệnh quái ác mà thuốc men hầu như đều bất trị. Con lại hình dung rất rõ đôi mắt của

Thầy nhìn con cách khinh mạn và bĩu môi—có đáng gì những vất vả ấy mà kể lễ.

Con xin tiếp tiến trình buổi sáng nay sau khi tắm mẹ, bôi thuốc vào các vết thương, mặc quần áo và đưa bà ra cắt móng tay chân cho bà, con khuyên bà nên ngồi niệm Phật vừa tập vài động tác mà y tá chuyên môn đã chỉ dẫn. Con xuống bếp chiên nốt cái bánh chưng cho các cháu ăn lúc đi học về; rồi ra vườn sau quét tước chĩnh đốn lại những cây kiểng đang nảy lộc non sau mùa Đông gió buốt nhưng lại bị lũ sên ăn cụt vì con quá bận rộn không kịp thời chăm sóc chúng.

Công việc khá thú vị này đã làm cho con quên mất thời gian cho đến khi trực nhớ ra mình phải đi làm lúc 2:30 pm. Con vội trở vào nhà; đồng hồ đã chỉ 1:30 khi không thấy mẹ ngồi ở salon. Con xuống bếp thì ra bà đang ăn bánh chưng chiên một cách ngon lành.

Không còn nhớ rằng bữa ăn trưa của mẹ đã trễ, cơn giận như bùng bùng lên cao, con bỗng đứng cau có và gắt gỏng:

- Sao mẹ lại ăn bánh chưng?
- Nào có biết đâu, thấy đói thì ăn.
- Con đã dặn đi dặn lại mẹ không được ăn của nếp. Mẹ có biết rằng con cực với nếp lắm không?

Trong trí con, những vết trầy trụa, rách nát trên da thịt của mẹ lại hiện lên cùng với tiếng rên xiết của bà lúc đêm về... Con tiếp tục morale bà.

- Mẹ không giúp con và tự giúp mẹ, mẹ không ý thức được những gì cần làm để lợi lạc cho mình. Con khuyên mẹ niệm Phật, mẹ không niệm. Con mở băng cho mẹ nghe, mẹ bảo tắt đi. Con giục già mẹ tập tành cho lưu thông máu huyết, mẹ cũng dửng dưng. Con nhắc nhở mẹ những món ăn nào có hại cho bệnh tình của mẹ, mẹ cũng không để tâm. Con biết mẹ còn rất sáng suốt, nhưng mẹ bướng mẹ không chịu làm những gì con lo cho mẹ.

- Gớm, cô sĩ vả tôi vì miếng ăn?
Thưa Thầy, một lần nữa con đã đánh hỏng đề thi. Con đau khổ quá, đầu óc con căng thẳng, nước mắt con trào ra. Con lại hình dung đôi mắt của Thầy nhìn con, nửa khinh thường, nửa nghiêm nghị. Con nhớ tới cũng đôi mắt này nhưng dường

như có ánh buồn bã vì một đứa học trò quá dở. Thầy đã bảo con một câu rằng:

- Con hãy đem bà ấy vào nursing home. Cho đến bây giờ con vẫn chưa hiểu rõ Thầy e ngại con sẽ bị trì trệ đường tu, hay sợ rằng con không làm tròn bổn phận?

Kính thưa Thầy, con chưa hề một lần hối hận cho sự dấn thân của mình. Tuy nhiên con luôn ước mong ngày nào thấy được đôi mắt Thầy nhìn con không còn nghiêm nghị, mà trái lại bao dung trìu mến và toại nguyện.

Thưa Thầy, con biết rằng những kích động ấy chỉ là sự thử thách mà thôi, nhưng sao con còn u tối quá; mỗi lần đối diện nó con đã không tự chủ được, mà cứ phạm rồi tái phạm, mỗi lần bài thi đến con lại đánh rớt, rồi lại ngoi ngóp dấn thân. Tuy nhiên con vẫn tin tưởng rất mãnh liệt một ngày nào đó sẽ vượt qua được những bài thi trắc nghiệm bằng sự công phu, công quả, công trình để không phụ lòng Thầy đã trao pháp báu.

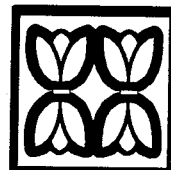
Con,
Trần thị Thanh Tâm.

Kính thưa Thầy,

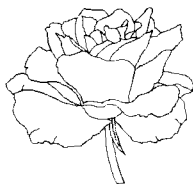
Những dòng tâm sự này con đã viết trong giây phút cảm xúc sau những lần khảo đảo và chỉ dám gửi đến Thầy trong tâm tưởng mà thôi. Hôm nay được đăng lên đây do ý muốn chia sẻ và đóng góp cùng bạn đạo trạng thái của mình trong tiến trình tu học. Con cúi xin Thầy chứng minh.

Thành kính tạ ơn Thầy.

Con,
Tr. Th. Th. X.

VU LAN THÁNG BẢY

Tháng Bảy Vu Lan, VN năm nay hoa mai vàng nhà tôi nở rộ. Tin vui may mắn đến với gia đình tôi? hay đến với nhân loại đang run rẩy trước thêm thiên niên kỷ mới? Thời tiết thay đổi, mai vàng khoe sắc nhưng mùa Xuân còn biền biệt nơi nào. Giống như tôi, tu tập Pháp Thiển Vô Vi bấy lâu, tâm thức thay đổi cảm nhận nỗi an vui tràn ngập tâm hồn. Nhưng đường còn mịt mờ thăm thẳm, lữ thứ nào dám có lúc nghỉ ngơi. Lễ Vu Lan nhắc nhớ công ơn Mẹ, công ơn Thầy. Tôi đã cài gần 200 đóa hoa hồng lên áo những người khách tham dự lễ mừng thượng thọ của Mẹ tôi. Và bài viết chân chất hôm nay là một đóa sen thơm ngát kính tặng Thầy, vị Cha Già quý yêu của Vô Vi.

Hoàn Cảnh Là Ân Sư.

Thông thường người đời nghe chữ tu ai cũng sợ. Mấy đứa em của tôi, đứa khá ăn đồ thừa mắc mua bán. Chị nói chuyện tu hành nghe bắt ham nhưng thôi xin hẹn từ từ chừng nào em già bằng chị sẽ tính. Đứa nghèo càng khó nói hơn. Chị dư ăn dư mặc, rảnh rồi nên bày đặt tu hành. Còn em chạy ăn một ngày hai bữa chạy

không ra, tâm trí đâu mà nghĩ chuyện cứu rỗi. Tụi nó sống như cái máy, làm việc, ăn ngủ bài tiết. Đời sống nhàm chán lập đi lập lại với ước mong hạnh phúc. Hạnh phúc thì biền biệt. Ngồi lại với nhau là rên rỉ. Năm nay tháng này ngày hôm qua bữa nay hồng biết tui gặp cái hạn gì mà xui quá. Người biết tu xử việc có khác. Gặp nhau tay bắt mặt mừng, trao đổi bàn luận Đạo Pháp không phân biệt giàu nghèo sang hèn. Tuyệt đối không có những câu rên rỉ số phận xui xẻo hay đổ thừa định mệnh đã an bài, cho nên tui ... phải thế này hay tui phải thế nọ. Nếu ai còn trách móc thở than, hay phê bình chỉ trích, người đó phải xét lại tư tưởng, cách thức tu hành. Bạn đạo VN phần lớn nằm trong giai cấp lao động chân tay, đồ mồ hôi đổi lấy chén cơm. Các bạn sống đúng tinh thần Vô Vi, tự lực cánh sinh, tự tu, tự thức, tự giải. Tất cả khởi đầu bằng một chữ Tự, chuyển hoá tiến giải mới đến được chữ Vô.

Anh H đạp xe một ngày gần 30 cây số đi làm. Chiều tan sở còn chưa nở về, phải dạo một vòng thăm hỏi các bạn xung quanh chợ. Cứ vài ba bữa, anh đến thăm tôi với một bịch rau cải

treo tòn teng trước ghi đông xe đạp. Anh cười bằng cả miệng và hai con mắt. Xe đạp anh mượn của một bạn đạo: Nó là hộ pháp của em đó. Buổi sáng đạp đi, buổi tối đạp về, em niệm Phật đâu còn thấy đường xa. Pháp thiển Vô Vi, sáu chữ Lục Tự Đà là thần lực giúp anh hoàn thành xuất sắc vai tuồng gà trống nuôi con. Tôi phải xem xét lại nếp suy nghĩ lệch lạc của mình. Thật ra tôi không sai mấy. Chỉ là từ nay tôi phải chừa những vị nình ông Vô Vi ra khỏi hai câu ca dao: “Gió đưa bụi chuối sau hè. Anh mê vợ bé bỏ bè con thơ.” Nghịch cảnh chẳng những không xô anh té sấp, còn vực anh đứng thẳng, trở thành một người hữu dụng cho đời. Thay mặt anh, tạm mượn những giòng chữ đơn sơ, tạ ơn Thầy, cảm ơn hoàn cảnh. Chúng sanh ngập lặn trong bể khổ, chỉ có tu là con đường cứu rỗi duy nhất.

Bún riêu, một loại bún nước lèo đặc biệt của đồng bào miền Bắc rất hấp dẫn, nhắc đến là phát thèm. Những cọng rau muống xanh non chẻ nhỏ quện với rau thơm cho vào tô bún, hỏi thử mấy ai dám từ chối. Chị P, mỗi ngày bào nhuyễn hai chục bó rau muống, bỏ mối cho hàng bún

riêu. Tay chị thoăn thoắt đưa lưỡi dao chẻ vụn ngọn rau như quyết tâm buông bỏ quãng đời quá khứ không vui của mình. Chị tâm sự: Em vương chữ tình khi còn quá trẻ. Người ta khôn ngoan tiến bước đại lộ thênh thang. Em đại khờ dành lối đi ngõ hẹp. Đời em như một bi kịch thảm sầu. Gặp được anh C, em những tưởng từ nay yên phận. Nhưng đời thật trở trêu, hễ cầu là không được, muốn là khổ ngay. Sau khi xong xuôi mọi việc ma chay cho ảnh, em nghĩ đến Pháp Thiên. P đã trở lại công phu sau bao nhiêu năm vùng vẫy trong nghiệp tình. Cuộc sống chị đang dần dần ổn định với đứa con gái nhỏ 16 tuổi ngoan ngoãn, hiếu thuận. Chị là cây dù phước đức che mát cho con, thể hiện vai trò người mẹ mẫu mực vừa kịp để dẫn dắt đứa con gái, bước những bước chập chững vào đời.

Em T, một chuyên gia làm rẫy, trồng đủ thứ rau cải, VN gọi là đồ hàng bông. Nằm sâu trong vườn cây ăn trái, nhà của em là một địa điểm thích hợp cho các bạn gặp nhau. Lối vào nhà, ngõ hẹp quanh co dọc theo mương nhỏ, đi giữa những tàng măng cụt phủ rợp bóng mát. Thường chúng tôi trải đệm ngồi dưới gốc măng, tha hồ đấu lý. Nơi đây kín đáo, riêng biệt chỉ có trời mây trên cao, lồng bóng con rạch hai bờ xanh ngắt. Cùng tu với em còn có người cháu. Thầy giáo H dạy tiểu học. Bấy nhiêu năm cô cháu triệt để giữ đúng căn bản, thực hành ba pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định. Mỗi ngày tay cầm cây cuốc, chân lún trong

sinh, mặt mày em vẫn lộ vẻ hân hoan. Tâm em bình yên, nụ cười rạng rỡ trước những lao xao của tuổi đời thiếu nữ. Dịp tôi về, T đang thanh lọc bằng cách nhịn đói chỉ dùng nước chanh, nước dừa. Cậu H chạy trường, có lẽ không hap nên da dẻ xanh xao, cân nặng chắc chỉ bằng một đứa con nít 12 tuổi. Tôi khuyên em nên xem lại thức ăn. Thân như cái xe chở tâm trên đường tiến hóa. Xe không xăng kể như xe hư. Nửa chừng bỏ cuộc, kiếp sau biết có đủ phước duyên để làm lại từ đầu. Cứ theo chủ kiến, không xem xét học hỏi thêm, coi chừng đi mãi không tới thì uổng công. Sống gần thiên nhiên, hàng ngày hít thở nguyên khí trong lành, nợ tình lại chưa vương. Nếu biết dụng hoàn cảnh, các em đúng là những Thiên Sinh may mắn nhất.

Cùng xóm với tôi có chú thợ may tên Q. Đi may nửa buổi về phụ mẹ lo cái nôi bún riêu cho buổi chợ hôm sau. Q và tôi cùng là con chiên của nhà thờ. Có một đạo bà má Q đề án tứ, tôi dụ dỗ con của bà đi theo ma quỷ. Kỷ niệm qua đã lâu, mỗi lần nhắc lại vẫn thấy vui vui. Bị rầy, bị mắng, đay nghiến cỡ nào anh chàng cứ làm thình lo niệm Phật, lo thiên. Năm nay tôi về, sự thể đã khác xưa. Bà má hình như đã chịu thua thằng con quá lý. Tôi có lẽ nhờ đi xa nên Bà xóa cho tội danh dụ dỗ. Sự thật tôi biết pháp Thiên sau Q. Tự Bà không biết, tu hành mà dụ được người khác cùng tu, phải là cao tăng đắc đạo hay Phật sống cỡ Thầy, chứ như tui thì còn lâu. Tuổi trẻ độc thân, nhịn nhục, cần mẫn, hiếu

thảo, bạn đạo Vô Vi quê tôi còn nhiều nữa. Như thầy giáo N., hai chị em M, H., em gái NT. Những người tuổi trẻ nhưng đường đạo lại già.

Thương nhất Bác Gái mẹ của anh QL. Bác đã trên 80, không đêm nào bỏ thiền. Bác tâm sự: Tôi thương nhớ Thầy, muốn viết thư hỏi thăm sức khỏe Thầy từ lâu nhưng ngại làm phiền nên thôi. Minh tu riết rồi cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu đâu cần phải hỏi, phải hôn cô. Đệ tử đông quá người nào cũng thắc mắc tội nghiệp Thầy điên đầu. Nói vậy chớ kỳ này tui phải nhờ cô đưa dùm một lá thư hỏi Thầy một vài chuyện nha cô. Trong gia đình có hai mẹ con cùng tu là một phước duyên hiếm có. Nếu anh H nhờ tu đã chuyển hóa được hoàn cảnh hẩm hiu của mình. Ngược lại QL đã phải vùng vẫy lao đao mười năm trong nghiệp tình. Cưới một người vợ nhân hậu, sống với nhau đang êm đềm hạnh phúc. Chợt tiem thức anh lóe lên một thôi thúc, một đại nguyện tu hành còn dở dang. Anh bị dẫn co giữa Đạo và Đời. Láy lý gì để nói tiếng chia tay. Hoàn cảnh thật éo le. Loay hoay mãi, mười năm trôi qua thật lẹ. Tội nghiệp vợ QL, xuân sắc đành để thời gian đưa vào quên lãng. Để đền bù cho vợ, anh vừa tu vừa phát tâm làm công quả. Bề trên cho anh phước tiện, anh đã không từ nan đóng góp, phục vụ Đạo pháp dưới bất cứ hình thức nào. Tôi cầu xin ơn trên hỗ trợ cho anh giữ vững tín tâm tu hành. Ai cũng biết đời sống một cư sĩ vốn phức tạp, rối rắm hơn các tu

sĩ nhiều. Đừng bỏ đồ ngang, lên bờ đi bộ mệt quá lại ghé thuyền dọc, nghiệp chồng nghiệp, khổ lắm đạ.

Thực Hành Tiến Giải.

“Vô Vi là thực hành chứng nghiệm chứ không dùng lý thuyết”. Lời nói của Thầy, một yếu tố căn bản của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Anh Q tuổi thanh niên là một người lêu lổng ăn chơi hút xách. Tứ đồ tưởng môn nào anh cũng xuất xác, ưn chơi bạt mạng như vậy, lúc gặp Thầy anh đã là một con bệnh chỉ đợi ngày đi. Thầy đã cứu anh vừa thân lẫn tâm. Vuốt đầu anh Thầy nói: Ngày xưa làm cây cỏ còn chịu đựng được. Giờ hiên ngang hùng dũng làm một con người, lo tu đi sẽ giải được khổ ... Nghe lời dạy của Thầy, anh hành thiền từ năm 74. Bệnh hoạn lui hết. Bỏ thuốc, bỏ rượu quyết tâm tu hành. Từ đó đến nay anh vui sống một đời lành mạnh. Anh tâm sự: Năm nay em 49 tuổi vẫn còn độc thân. Sức khoẻ của em tốt lắm. Sáng nào em cũng phải tập thể thao, chạy bộ để kèm cái dục. Em còn kẹt vấn đề này không biết hành pháp có sai chỗ nào không, hay tại em còn sung sức quá. Theo kinh nghiệm hành pháp của tôi, anh Q nên xem lại cách thở Pháp Luân Thường Chuyển. Thầy bắt buộc chúng ta phải ra lệnh: Đây rún, đây ngực tung lên bộ đầu, không phải nói giỡn chơi đâu. Cũng không được dẫn diễn, nói một cách tự nhiên, tự động nó chuyển chạy. Nếu xem thường

câu nói đó, hoặc bắt chước cách thở của người tự rao truyền sự thành công không ai kiểm chứng, ảnh hưởng đi ngược rất nguy hiểm. Thiền Vô Vi hoặc bất cứ pháp Thiền nào cũng đi tới chỗ diệt dục, bảo tồn nguyên khí, sức khoẻ gia tăng, trí óc minh mẫn, tinh thần ổn định. Anh Q cố gắng nhớ sáu chữ Lục Tự Di Đà, phép mầu cải biến con người từ ác thành thiện, tiêu trừ phiền não. Đường tu thật ra gian nan khổ sở hơn đường đời. Như vậy Thầy mới dạy: Tu bằng trí, bằng ý. Nếu không sáng suốt sẽ uổng một kiếp tu hành. Dấu sao anh Q vẫn là một người Vô Vi đúng mức, thành thật, cầu tiến, chịu học và cởi mở. Anh đã không ngại phơi bày vấn nạn của mình để xin ý kiến. Mấy ai dám nói thật, nói thẳng như anh. Nhìn thấy được chính mình, có cơ hội thăng tiến. Biết căn nguyên bệnh, mới trị được con vi trùng.

Tu Vô Vi mà trị dứt được tất cả những căn bệnh phải kể đến chị P ở LT. Lục phủ ngũ tạng của chị ví như cái xe hơi đã bị “lột dên”. “Cái Máy Xe” của chị P chỉ còn nước che rạp xin tiền bà con, kéo lên gò để bón phân. Kể sơ sơ những căn bệnh của chị, bà con nghe cũng chóng mặt. Chị bị sa dạ dày, loét bờ cong nhỏ, hậu quả sẽ đưa tới ung thư dạ dày. Một đêm thiền xong, chị ngủ chiêm bao nghe có tiếng báo “phẫu thuật”, liền thấy mình đang nằm trên bàn mổ, 2-3 người cầm dao kéo xung quanh. Mổ xong chị được uống 5 bình nửa lít nước trắng. Chị kể: uống nước nghe đã khát lắm, tỉnh lại cái

miệng tui còn đang nút nước, sau đó bệnh đau dạ dày hết luôn. Chị kể tiếp căn bệnh phong đũa: Hai chân của tui nhức nhối chịu không nổi, châm cứu uống thuốc phong làm đủ cách vẫn không hết. Mỗi đêm thiền độc tố ra theo lỗ chân lông cắn đau như kiến. Tui trăn mình ráng chịu, sáng ra thấy có lỗ lấm chấm như lỗ kim đâm. Người ta bị viêm “a-mi-dal” chỉ mọc mụn sơ sơ thôi. Tui bị viêm mãn tính, lấy tay chọt trúng cái mụn, mủ vọt ra có vôi như vôi nước. Chưa hết đâu em, tui còn bị viêm đại tràng, viêm cột sống, viêm xoang mũi nó hành nhức đầu như có ai cầm cái búa tạ đập vô đầu. Lúc xưa tui có mỗ, nạo mủ trong mũi nhưng vẫn không hết. Vậy mà thiền đã cứu tôi khỏi tất cả những căn bệnh mà thuốc men không còn hiệu quả.

Chị ngừng một chút như để soát lại xem còn bỏ sót chi tiết nào cần trình bày: Em phải viết chuyện của chị để bà con ai người ta bị bệnh nhiều, tuyệt vọng không muốn sống nữa, xem bệnh của chị họ chịu tu liền. Chưa hết chị còn bị ung thư tử cung, thấp khớp, sỏi thận, phù thận. Bệnh tim chị có hồ sơ hồ vang tim, tim bị ngộp. Thầy là một người mẹ thứ hai, để chị thêm lần nữa. Mỗi lần nhắc đến Thầy, chị cảm động không kèm được nước mắt. Phải nói bao nhiêu lời để cảm ơn Thầy đây em. Có một lần chị bị chó dại cắn. Ngay đêm đó chị soi hờn nghe tiếng chó tru, cảm giác như bị ngộp nước. Chị bình tĩnh tiếp tục thở pháp luân, niệm Phật trong hai tiếng, hết ngộp, hết nghe tiếng chó sủa. Sáng thức

dậy cơ thể vẫn bình thường. Đến nhà chủ chó, con chó đã chết, thân hình teo nhỏ chỉ còn một đống xương. Ngày xưa trong chiến tranh, chị thoát nạn nhiều lần chỉ nhờ niệm Phật. Quên còn một chứng bệnh xấu hổ nữa, bệnh lã mốc. Em biết không, thuốc trị sán lã hữu hiệu thì hại tim. Chị bỏ thuốc, hành thiền cũng hết luôn. Sáng chị thiền 1 tiếng, thở chiếu minh 2 lần, lạy kiếng 50 cái. Trưa chị thiền 3 tiếng, tối 4 tiếng. Chị ăn rất ít nhưng cơ thể vẫn khỏe mạnh, không cảm gió sổ mũi ho hen nhức mỏi gì cả.

Người vô bệnh tật đúng là tiên tại thế. Chị mặc thuần một bộ bà ba tơ trắng, mắt sáng, miệng cười rất tươi, cái đầu tròn quây láng bóng. Theo tôi muốn biết người nào tu Vô Vi, ngoài chuyện xét hai con mắt còn phải để ý cái miệng cười. Hai điểm nâuôn mặt lộ rõ cái thần của chủ nhân. Nhưng có một chú em Vô Vi kỳ đó dạy tôi: Muốn biết ai còn thiền hay bỏ thiền, Dì nhìn ba ngón tay dùng để soi hõn, cắt trụ lúi hay để dài thòn là biết ngay. Cậu này quá kỹ, nhưng cũng đúng. Nói chơi cho vui chứ ai tu, hồng tu chỉ là chuyện nhỏ, mình tu mới là chuyện lớn. Nghe chuyện của chị P xong, chúng ta hiểu thêm được tại sao Thầy luôn luôn nhấn mạnh hai chữ thực hành. Bài thơ đặt tên cho tôi, 22 câu hết 11 câu chỉ rõ phải thực hành. Thầy nhắc tôi, đường tiến hóa thì vô cùng. Hành trang duy nhất không được quên là thực hành. Còn bao nhiêu của cải, danh vị, vợ đẹp con ngoan, tất cả,

tất cả đều phải bỏ lại hết.

Duyên Lành

Vừa qua tôi có dịp đi thăm TVTLTC ở xứ chôm chôm LT. Từ đường lộ lối đi dẫn vào TV xe chạy cũng mất 20 phút, đường rừng vắng ngắt. TV cất trên một đồi cao trống trải. Vị trí hẻo lánh, không gian hieu quạ nh, xung quanh là rừng chồi, loại rừng cây tạp nhỏ tuổi không đỡ được gió mưa. Mùa mưa đất sét lầy lội, vận chuyển rất khó khăn. Kiến trúc đồ sộ vững chắc, chứng tỏ các bạn đã bỏ rất nhiều công sức chưa kể tiền bạc các nơi đổ về. Từ cổng dẫn lên đi ngang một khoảng trống, có lẽ dành để xây một tiền đình. Kế đến là 93 bậc thang ximăng nối dài cho ta cảm giác đang đi thăm một ngôi chùa cổ. Bước vào trong, tám kiếng Vô Vi hình chữ nhật chắn gần hết bức tường. Hai bên là hai chân cầu thang, dẫn lên tầng trên còn bỏ dở. Phải đổ thêm thật nhiều công của, TV mới hoàn thành. Thú thật tôi rất cảm kích trước công trình xây dựng của anh em. Bạn đạo nơi đây phần đông là lao động chân tay, kiếm sống rất vất vả. Nhưng ngày nghỉ là kéo nhau đến TV nhỏ cỏ, chặt cây, đào giếng, khiêng gạch ... Anh em đã dẫn thân phục vụ, người góp công, kẻ góp của, xây dựng được một địa điểm duy nhất ở VN phải khen là một kỳ công. Dầu Thầy luôn khuyến cáo “TV trong tâm bờ bạn hiền” nhưng có được một nơi chốn thiêng liêng làm điểm tựa cho Vô Vi quả là một điều cần thiết. Là người đứng đầu, anh

Ba T nhận trách nhiệm, chẳng những một công trình xây dựng to lớn, còn khoác thêm một đeo mang diu đất tâm linh, để phải lúng túng, lo lắng thái quá những thành bại chưa tới. Đặt ra nhiều luật lệ khắt khe, bắt buộc các bạn phải tuân theo ý mình. Anh đã quên, Thầy không buộc bất cứ ai. Thầy chỉ rõ việc nên làm, điều cần giữ. Nên hư tự chúng ta. Anh đã làm một việc không cần thiết. Ai tu người nấy dắc, cấm người ăn thịt không được bước chân vào TV là giới hạn tự do phát triển của Vô Vi. Anh Ba, đệ tử của Ông Tám, hành xử không giống Ông Tám, tiếc thay. Mối thâm tình của bạn đạo LT và anh Ba đáng lý phải ấm áp như ngọn hương đăng chan hòa ánh sáng. Hai bên đã ngoảnh mặt, thôi hợp tác, còn lớn tiếng phê bình chỉ trích nhau, thật đáng buồn. Tôi đến thăm TV nhưng lòng không vui. Tâm tư tôi bị đánh động quay về một chuyện cũ của Vô Vi hải ngoại. Hôm đó duyên lành tôi được gặp các vị Sài Gòn, chị NS từ Pháp về. Cùng một tên nhưng chị hơn hẳn tôi cả hai mặt Đạo lẫn Đời. Trước 75, anh chị đã có công in kinh sách, hỗ trợ công cuộc hoằng pháp của Thầy. Anh V chồng chị cũng chịu khó khăn gót đi “nghỉ mát” cùng lúc với Chú Ba. Tôi vì đến trễ nên phát biểu sau cùng. Sẵn nổi buồn của các bạn, tôi kể câu chuyện không vui của chúng tôi bên trời Sydney. Đám đông phải ồn ào, nhóm họp không tránh được người ý này, kẻ ý kia, bắt nháo là chuyện bình thường. Chúng tôi có lúc sống chung thương yêu

ra riết lắm, rồi cũng có lúc nổi cơn bất đồng hờn giận tứ tung. Kỳ đó giận nhau vì dành nhau phục vụ, chứ chẳng có chuyện xấu gì đáng kể. Nhưng khi Thầy hô tổ chức Thiền Ca, tất cả đã rũ bỏ hết mọi ty hiềm, chung sức phục vụ. TC Úc Châu thành công mỹ mãn ở cả ba tiểu bang. Nhưng Thầy vẫn phải bù lỗ, lý do đồng đô Úc lúc đó chỉ bằng nửa tiền đô Mỹ. Ca sĩ từ Mỹ sang dĩ nhiên họ phải lãnh tiền Mỹ. Kể đến đây có nhiều bạn trở mắt nhìn tôi, ngạc nhiên sao tôi có vẻ đang bêu xấu Thầy. Các bạn còn nóng lòng hơn nữa khi nghe tôi tiếp, dư luận cho là Thầy đã uống công, từ buổi đầu tiên bên Đức đến TC ở Pháp, rồi Washington DC, bây giờ đến Úc Châu có thấy Vô Vi nở được bao nhiêu. Hiểu ý các bạn tôi tiếp liền, để lâu chỉ sợ không còn mạng trở về. Thầy thẳng thắn, hiên ngang nhận lời phê bình từ bất cứ ai, sá gì mấy tên đệ tử. Cùng tu nhưng trình độ, nghiệp lực dĩ nhiên khác nhau xa, nên tôi có ý riêng, cái nhìn khác. Đặt niềm tin trọn vẹn nơi Thầy, tin Thầy là tin Chơn Lý. Tin Chơn Lý để bằng lòng tu học. Cuối cùng tôi tin Thầy chính là tôi tin tôi. Nên bất cứ điều gì, việc gì Thầy làm, tôi đều tin có mục đích nhắm tới, không ngoài việc giáo dục chúng sanh. Tiền bù lỗ, thối gì với cả thân xác cùng tâm trí Thầy héo mòn vì sự vô minh của đệ tử. Thầy đã, đang và sẽ lỏng thật nhiều bài học, hòa đồng, nhẫn nại, thương yêu, tha thứ vô mỗi một công việc, Thầy giao cho chúng ta. Là đệ tử, chúng ta chỉ việc vâng lời, lo tu.

Ngoài việc tu ra, ai lỗi ai phải, ai trúng ai trật, ai đối gạt ai, mặc thiên hạ. Luật nhân quả sẽ không để vượt một mảy lông. Tôi dẫn do suy nghĩ thật chín chắn khi viết những dòng chữ trên đây, có vẻ như bôi lông tìm vết. Vì cảm động trước chân tình của bạn đạo LT dành cho anh Ba, thương nhiều nên giận nhiều. Anh Ba, tư cách rất đáng được hưởng thâm tình quý giá đó. Và trách nhiệm, Thầy đã giao công việc thật đúng người. Trước khi tôi quay trở lại Úc, các bạn LT đã rơi lệ, xiết chặt tay người anh cả, nói câu hoà bình. Phải chi anh Ba mở được đệ tam nhãn, nhìn thấy trước những giọt nước mắt cảm động lăn tròn trong ngày hôm ấy, có lẽ đã không có chuyện buồn xảy ra. Mọi sự vui vẻ. Các bạn đã thương yêu được người làm buồn ta, đã tha thứ được kẻ méch lòng ta. Đạo của vũ trụ cần khôn là Đạo Tình Thương.

Duyên lành tiếp tục đưa tôi đến thăm TĐ của chú Ba E bên kia cầu Sài Gòn. Cũng nằm sâu trong một hẻm nhỏ nhưng TĐ yên tĩnh, ấm cúng, tươi mát hơn hẳn TV. Giống như con gái nhà giàu ăn mặc xoàng xĩnh, miễn đứng trong ngôi nhà sang trọng, nhìn vẫn đẹp hơn một cô gái bán hàng ngoài chợ, dù cô đang mặc cái áo dài hàng gấm thêu hoa. Nội cái tên đã lảng mạn hào phóng, Hồ Gia Trang. Hoa leo phủ dài theo cổng, cây xanh lá ngọn đong đưa, bầy thiên nga nằm im lẳng nghe những tia nắng đầu ngày lao xao trong gió. Thấp thoáng trong bụi cây bờ cỏ, loài chim cánh cụt bỡ ngỡ nhìn những chú vịt cổ dài,

lông màu xanh cảm thạch lảng lảng bóng. Những chú chó ngoan ngoãn nghếch mỏ bất động nhìn đám khách vãng lai. Núp dưới hồ sen vài ba con cá sấu giả chết phơi cái bụng lưng ghồ ghề gai nhọn như sẵn sàng tấn công. Có một cái gì đó hư hư thực thực giữa chốn trần gian ít bụi này. Thì ra, Thảo Cầm Viên này chỉ có một chú khỉ duy nhất có thể chí choét chuyên càn đu nhánh, chụp trên đầu những kẻ nào muốn đến gần chủ nhân, ngoài ra tất cả đều là tượng đá. Tôi đến đây đã nhiều lần, lần nào cũng như nhìn thấy được sự niềm nở chào mừng của tất cả. Lòng tôi reo vui hay linh hồn cây cỏ, tượng đá cảm được hồn người. Nơi đây ngày xưa mỗi tuần Thầy đã đến giảng những bài pháp căn bản, khai mở tâm thức của lớp người đầu tiên, bước chập chững vào ngưỡng cửa Thiền Vô Vi.

Điều kiện họp mặt dù không được thoải mái, chủ nhân vẫn giữ nụ cười, bước chân thoăn thoắt nhẹ nhàng, đón tiếp bạn đạo bằng tấm lòng của bậc trưởng thượng bao dung. Các bạn tha hồ lựa chọn thức ăn chay, Tây Tàu Việt. Với sự chỉ huy khéo léo của Cô Ba, nhà bếp gồm những sư phụ, tay nghề nhất định không thua nhà hàng chánh hiệu. Xin giới thiệu, Chị Chín Diệu chẳng những tu giỏi, nấu ngon, còn thảo luận Đạo pháp mạch lạc thông suốt. Tuyệt chiêu của chị Chín, ngoài cái tên ra còn những món, mấy vị trường chay nghe tả phải vừa sợ vừa thèm: Bún bò giò heo, lẩu dê, bò kho, phở thập cẩm, cá kho tộ, canh chua cá lóc, sườn lăn

bột chiên dòn, phô mai bọc mì căn chiên nóng ... Nơi đây hàng tuần các bạn sẽ có dịp gặp gỡ, nhìn ngắm dung nhan, lắng nghe học hỏi các vị Vô Vi đủ mọi trình độ. Thảo luận đến trưa có người sẵn sàng phục vụ cơm nước. Lưu ý, vì thiếu khói nhang nên cơm chay không có mùi “Chùa”. Không sao nếu bạn lỡ kẹt, quên không mang theo “giấy chứng nhận”. Tình Vô Vi bằng bạc khắp nơi, mạnh thường quân lúc nào cũng có mặt, cứ thanh tịnh khai khẩu. Duyên lành tôi quen thêm được những người bạn xa gần, nhìn mặt đã thấy ... thương. Vợ chồng anh chị Hiếu-Mai. Anh chị Lương Sơn Bá. Em Lương thị Huỳnh. Ai có cùng họ với Thầy phải tu nhiều hơn thiên hạ đó. Hai đứa em Hùng Tắm, Sương nhỏ, chú Bửu là những người bạn cũ xì, cùng xứ Thủ trái cây. Chị Hai Ngôn, người đẹp Lưu Tâm từ Mỹ về chịu tang Mẹ. Hôm thủy táng hài cốt, tôi có theo đoàn ra tận vùng biển Long Hải. Năng tháng nào, VN vẫn cháy da. Nhét cứng 28 người trên chiếc xe có 25 ghế, chúng tôi vẫn cười, vẫn thấy lòng hớn hở như anh em ruột thịt lâu ngày gặp lại. Bốn chữ thâm tình bạn đạo hiện thực nhất khi tôi có dịp gần bạn đạo VN. Thương nhớ, mong mỗi vị Cha Già Vô Vi không biết ngày nào hội ngộ. Các bạn tíu ta tíu tít hỏi han Thầy, chúng tôi không kịp trả lời. Bạn về chúng tôi ghé nhà một bạn đạo, gia chủ thết đãi một bữa cơm chay thịnh soạn. Ngôi nhà bỏ trống nguyên tầng trệt, gia chủ tâm nguyện, nếu bề trên ân độ đất đai yên lành qua năm

2000, nơi đây sẽ là nơi đón tiếp bạn đạo đến tu tập. Trong chiếc xe Đạo ngày hôm đó có một nhân vật, DBTĐ đã tiết lộ kinh nghiệm thờ Pháp Luân hoàn toàn khác với sự chỉ dạy của Thầy. Tôi chưa có huệ nhãn để nhìn được điển của DB thanh nhẹ hay nặng trước. Nhưng tôi quá đỗi ngạc nhiên đến sửng sờ. Phải chi DB đừng xưng tụng là đệ tử Vô Vi, có lẽ tôi không hụt hẫng đến vậy. Mới đây trên Tuần Báo Phát Triển Điện Năng số 222, đăng lá thư của một vị ở VN hỏi Thầy về tiến trình tu tập. Kết quả của một bạn khác, vị này viết một câu, nguyên văn. “Người bạn này tu thiền PLVV do DBTĐ dẫn dắt? Không thể có chuyện mượn danh hiệu như thế được. Nếu đúng thật là PLVVKHHBPP, của Đức Ông Tư khai sáng, Ông Tắm Lương Sĩ Hằng dẫn dắt, thờ Pháp Luân bắt buộc phải ngang rún đi lên. Dưới rún đi xuống dần hơi cho động đến đan điền, hoàn toàn trái ngược. Tôi, dĩ nhiên không thể nào so với DBTĐ có nhiều đệ tử dưới trướng. Đã không đủ nhãn ngồi im. Sau khi lắng nghe DB chấm câu đàng hoàng, tôi trình bày y như Thầy dạy, xin phép DB, phải vô lễ phản bác, tránh sự hoang mang của những người mới tập tễnh bước vào Vô Vi.

Những câu chuyện bàn luận Đạo pháp, mỗi người nhìn dưới khía cạnh khác nhau. Đã học thì phải học từ trước lẫn thanh. Nhiều bạn phê bình tôi viết chỉ một chiều, toàn ưu điểm, không hề thấy khuyết điểm. Theo chơn lý, không có điều hay điều dở,

không có cả thanh lẫn trước. Tất cả chỉ là bài học tiến hoá mà thôi.

Các bạn ở thiền đường PN, duyên lành hội tụ cùng chung luồng điển, tu học một thời gian bút pháp thi thơ ào ạt tuôn chảy không thua gì dòng thác Prenn của Đà Lạt hoa đào. Hầu như những bài thơ trên ĐSVV, các thi nhân ký tên tất đều thuộc TĐ/PN, VN. Tôi viết văn xuôi tạm xem được nhưng về thơ thì dốt đặc. Nếu hỏi tôi thơ của vị nào có mùi vị Thiền, thanh tịnh hay có vẻ tự tại an nhiên nhất, xin chịu thua. Hôm đó chúng tôi đang thảo luận về thờ Pháp Luân. Trước khi các bạn lần lượt trình bày kinh nghiệm của mình. Chúng tôi bàn về thờ hơi dài hơi ngắn, phải run bộ đầu, giựt giựt mấy sợi dây gân hay là thờ nhẹ nhàng tùy sức, triệt để không được ép bản thể đến nghẹt hơi, cả người run như lên cơn sốt. Ai đúng ai sai? Vấn đề này vẫn còn đang là đề tài đáng lưu tâm của tất cả bạn đạo Vô Vi. Thầy nói rất rõ, rất kỹ trong nhiều cuốn băng cũng như sách vở (xin phép không nhắc lại nơi đây) nhưng nhiều bạn vẫn còn chấp chủ kiến. Đang nói thờ, không biết do ai từ thờ lại biến thành thơ. Cô M đề cập đến một bài thơ trong dĩ vãng, của một bạn thiền ở PN đã gửi cho cô. Thơ khuyến tu, cô M lại nghĩ ra là thơ tỏ tình. Thế mới chết. Cô mang mặc cảm đã bị người bạn xem thường nên mới có những dòng “thơ mẫu giáo” gửi tặng. Chuyện qua đã lâu nhưng cô M xem như còn uất ức ghê lắm. Mới nghe qua, ai cũng cùng nhận định. Cô M quá đáng. Nghĩ kỹ lại, cô M

quá đúng. Người thường, ai yêu ai mặc kệ. Là thiền sĩ Vô Vi, được tu chứ không được yêu, “trình độ bao nhiêu mà bày đặt yêu”. Anh chàng này tặng thơ không trúng người, khuyên tu không đúng đối tượng. Ai đời đi khuyên một người mà trình độ tu đã vượt quá xa trí tưởng của mình, thế mới hổ. Thôi thì chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ thành không. Chúng tôi thông cảm, ngồi yên lắng nghe để cô có dịp xả bỏ những vướng mắc từ bấy nhiêu năm ấp ủ vô ích. Tội nghiệp anh X hiện diện hôm đó là một thành viên thuộc TĐPN, một mình làm cái thùng hứng rác. Các bạn đều đồng ý với nhau một điểm là cả hai Cô M và cái anh chàng Thiền Sĩ bí mật đều đã không thờ Pháp Luân đúng đắn. Nếu thờ đúng, anh thiền sĩ đâu nhìn thấy cái váy ngấn của cô bạn đạo, bứt rút hứng khởi đề thơ khuyên tu. Cô M cũng vậy, nếu cô thực sự giải mở tâm thức, cô đâu khó chịu vì những “câu thơ mẫu giáo” của người bạn dễ thương đã ngại dùm cách ăn mặc của cô.

Nói đến thơ xin gửi tặng các bạn những dòng thơ sau đây của một tác giả bí mật, không muốn hải danh. Bài thơ có trước năm 75, tác giả đã đọc tại TĐ, một bạn đạo đồng cảm chép học thuộc lòng. Bài thơ là một tâm sự của thiền giả, ý thức tội lỗi từ bao nhiêu kiếp, bị đọa xuống trần để học hỏi. Ngày đi ý thức rõ chỉ một mình, xuống thế phải tự một mình tu tiến, để ngày về cũng cô đơn một mình trở lại quê xưa. Vị này là ai mà buồn quá vậy? Tu

một mình, đắc một mình, làm thơ thì dấu tên để một mình mình đọc. Hôm nay phải cảm ơn anh Bá đã có ý chia sẻ cho chúng ta bài thơ này.

*Quê ta tận Thiên Đình.
Đến đây chỉ một mình.
Bởi tội từ vô thủy.
Nên làm kiếp nhân sinh.
Vì làm kiếp nhân sinh.
Sống cuộc đời vô minh.
Tham sân si hỉ nộ.
Che mờ bản tánh linh.
Che mờ bản tánh linh.
Nay ta phải tự mình.
Khai thông phần ngũ tạng.
Mở bộ đầu thân kinh.
Mở bộ đầu thân kinh.
Vô Vi pháp chân tình.
Đưa ta sang bờ giác.
Về quê xưa một mình.*

Duyên lành còn đưa tôi đến nhà một chị bạn ở TĐ. Mỗi tuần chị L đều ân cần mời các bạn đến họp mặt, thiền chung, học mục Bé Tám, ăn một bụng rồi về. Sướng như vậy mà không tu thì làm được cái gì. Hôm đó các bạn thắc mắc, chuyện Thầy đã giao nhiệm vụ cho một vài người ở VN, không đủ tư cách nhận lãnh. Đây là căn bệnh chung thời thượng, lây lan từ hải ngoại về đến trong nước. Tôi không phải là Thầy nên không đáp ứng được câu trả lời. Tôi chỉ nói theo ý riêng của tôi, Thầy nhìn rõ duyên nghiệp của từng đệ tử để giao phó công việc. Người nhận nhiệm vụ không hẳn đã hội đủ tiêu chuẩn hạnh phúc, khả năng phù hợp với công việc cần thiết hơn. Không phải thương đưa này vì nó biết

nình. Hay ghét đưa kia tại nó nghèo. Tội lỗi chết, đệ tử mà xét đoán Thầy kiểu đó, còn giao thiệp được với ai. Một vị Phật đạt đến mức đại thanh tịnh, hòa nhập hư không thì đâu còn thương hay ghét. Lúc sau này, tôi biết Thầy buồn lắm về những lao xao của đệ tử. Đành là càng tu chúng ta càng có nhiều thắc mắc. Nhưng nên thắc mắc về bản thân, về những sai sót lỗi lầm của chính mình, không nên để ý phê bình người khác, nhất là người đó lại là đấng đã dạy dỗ chúng ta.

Bài Học Nhân Quả.

Tôi là một tín đồ Thiên chúa Giáo, trước khi biết pháp Thiền Vô Vi, nhân quả là hai chữ tôi nghe và biết một cách hời hợt. Người nào làm ác sẽ gặp quả báo. Ngược lại những người hiền lành, hoặc không làm phạm đến ai thì không thể nào bị trừng phạt. Luật nhân quả chỉ áp dụng cho kẻ ác làm toàn chuyện bất lương. Hiểu đơn sơ như vậy nên tôi an tâm, mình không hiền lắm cũng không dữ lắm chắc an toàn. Tháng bảy Vu Lan là mùa báo hiếu. Tôi, 52 tuổi may mắn còn Mẹ già trên tuổi 70, lòng háo hức trông mau đến ngày về để tổ chức lễ thượng thọ cho Mẹ. Tư gia của Mẹ tôi như một cảnh chùa nho nhỏ. Bà tu theo hữu vi, ăn chay, niệm Phật, cúng bái chư vị Phật, Thánh, Tiên kỹ lắm. Trước lễ một ngày, Bà mời ban hộ niệm gồm 3 Thầy, 3 Cô trụ trì ở các chùa quanh thị xã, tụng kinh cầu an. Trong lúc tụng, tôi là con trưởng phải quỳ hàng đầu lạy

theo tiếng gõ chuông của Ông Sư trưởng đoàn. Chưa kể, để đúng theo quy củ, tôi đã phải lạy sống, kính thỉnh các Ông Sư từ phòng khách đi đến bàn thờ. Các Sư niệm Phật có vần có điệu như hát, còn tôi niệm thầm trong trí. Tôi cố gắng nhủ mình, ráng lạy nghe cứng, báo hiếu đó. Không bao giờ tưởng tượng có ngày tôi phải quỳ lạy các ông Sư như hôm nay. Càng lạ hơn nữa, tôi đã lạy với tâm thật chân thành, thanh thản. Lòng cảm nhận sự bình đẳng chan hòa của vũ trụ bao la.

Đêm hôm sau chúng tôi dự tiệc ở một nhà hàng lớn nhất của tỉnh. Động cơ thúc đẩy tôi tổ chức buổi lễ, chẳng qua do sự mong muốn của Mẹ tôi. Trước khi tu, tôi không đủ điều kiện. Sau khi tu, ra hải ngoại, phương tiện tôi có dư. Nhưng tôi bị dẫn co bởi tâm thức đã thay đổi. Tôi không muốn bị xem như những người phô trương của cái hay chính mình lại dẫm vô bước chân hào nhoáng giả dối của kẻ vô tâm. Thiên hạ đói ăn, rách nát nhan nhân trước mặt, tôi phải dùng đồng tiền thế nào cho thật chính đáng. Suy nghĩ đắn đo dằng dai từ hai năm trước. Mãi đến thời gian gần đây, tự nhiên tôi sáng ra. Sao không làm vui lòng Mẹ, không còn bao nhiêu ngày nữa Mẹ sẽ ra đi. Tôi trả hiếu, ví dù có người trách móc cũng không sao. Dù mời thật giới hạn, khách của Mẹ tôi gần 200 người. Các bà xum xoe chúc mừng, tỏ ý thèm muốn cái hạnh phúc mà đương nhiên các bà phải được và nên được. Các em tôi đã thi thố tài năng văn nghệ qua các bản nhạc,

bài thơ ca ngợi Mẹ tôi. Bà sung sướng trong chiếc áo dài gấm hoa màu huyết dụ, cảm ơn các bà bạn luôn miệng. Khách dự tiệc ra về, tất cả đều giữ một bông hồng cài trên áo, lời nhắn nhủ của tôi, đưa con vừa kịp làm một việc có ý nghĩa.

Trong đám khách hôm đó có một con bé, Q kêu tôi bằng Dì Hai. Mẹ của tôi là chị của Bà Nội nó. Gọi là bé vì vai vế của nó thuộc hàng con cháu, chứ Q năm nay đã tròn 21 tuổi, đã tốt nghiệp Đại Học Ngoại Giao Hà Nội, chuẩn bị đi công cán ở những tòa Lãnh Sự VN tại ngoại quốc. Mỗi giao tiếp của tôi và Q không dừng lại ở vị trí dì cháu, đi xa hơn nữa ở mối đồng cảm văn chương. Những năm học trung học, dù còn rất nhỏ tuổi, Q đã đoạt giải văn chương toàn quốc, được cấp học bổng lên Đại Học. Mỗi lần gặp nhau, tôi và Q hay trao đổi về những bài viết. Tiếng tăm của Q, đương nhiên tôi phải biết. Ngược lại tôi phải tự giới thiệu mình cũng là một tay viết truyện, nhưng chưa có tác phẩm nào được in. Các nhà văn được định vị trên văn đàn bằng số lượng tác phẩm, nếu không có cuốn nào như tôi thì được gọi là văn dênch chứ không phải văn nhân. Khi giới thiệu phần một cuốn tự truyện viết về sự chuyển biến tâm linh của tôi, tôi quên Q là một người đang được giáo dục theo chiều hướng vô thần. Truyện lại viết toàn là Trời Phật Chúa Bà và tôi là một người Vô Vi. Khi kịp nhớ, tôi nhìn đối phương để dò xem phản ứng. Chỉ có sự im lặng vô nghĩa. Nói thật, tôi không tin Q

thật sự hiểu văn phong của tôi như lời Q thốt ra. Tôi nghi ngờ khả năng văn sĩ trong nước, viết một chiều, viết theo linh cấp trên và còn bao nhiêu thứ ràng buộc, tài năng chắc hẳn không thể phát triển được. Hơn nữa Q còn quá nhỏ, kinh nghiệm sống chắc chỉ vá quàng trong tiểu thuyết. Tôi đã lầm, đã hồ quá nặng để hôm nay phải viết những dòng chữ này. Trước nhất để sám hối, sau để nhận dạng một bài học nhân quả. Q không những đã quá già trong tư tưởng, còn thể hiện đúng mức một cán bộ trung thành với sự giáo dục của nhà nước. Q viết một truyện ngắn dự thi với đề tài “Kinh tế thời thị trường”, vai chánh là tôi, không gian bối cảnh là buổi tiệc mừng thượng thọ của mẹ tôi. Nhà báo treo giải nhất 2 triệu tiền VN. Câu truyện phải là truyện thật của gia đình hoặc của hàng xóm. Đề tài tùy chọn, dĩ nhiên phải phù hợp với thời đại đang sống. Q diễn tả hai ngày trước sau của buổi lễ với giọng văn châm biếm, xác láo, hoàn toàn sai sự thật. Tất cả những nhân vật, tôi chỉ đến các em tôi, vai vế là Dì Cậu, đều được Q tặng danh gọi là con với thằng không chút ngần ngại. Bà Năm trong truyện là một bà già bán rau cải ngoài chợ, ăn cháo tương quen hơn ăn thịt cá. Bà chất phác, đơn giản như tất cả các bà mẹ trên thế gian, thương con không muốn làm phiền con. Nuôi dưỡng 8 đứa con nên người là một chuyện tự nhiên, không cần con phải đền đáp. Nhưng “Con Hai Việt Kiều” và những đứa con ham tiền, mê danh, thích phô trương đã lạy lục

năn nỉ Bà Năm ngồi lên chiếc ghế trên sân khấu nhà hàng để chúng nó diễn một màn kịch huê dạng, giả dối. Xong tiệc chúng nó chia chác, tính toán lời lỗ các món quà, bỏ quên Bà Năm từ chiều đã nhịn đói, chưa được ăn miếng nào trong bụng. Khi nhớ lại Bà Mẹ, tụi nó chạy xuống bếp, Bà Năm đang ngồi ăn cơm nguội với cà bắp chấm chao, món ăn quen thuộc từ mấy chục năm qua.

Tờ báo đăng truyện được anh T, một bạn đạo đưa cho tôi: Chị xem bài này chưa. Anh bỏ lửng với cái cười khó hiểu. Nhìn cái tựa “Lẽ thượng thọ”, liếc nhanh xuống tên tác giả, tôi hiểu ngay nụ cười hóm hỉnh của anh T. Đọc sơ phần nhập đề và câu kết, tôi nắm ngay được nội dung. Thú thật tôi bàng hoàng như nhận được tin Ông chồng có vợ bé. Càng đọc kỹ tôi càng nóng bừng cơ thể. Trái tim như có ai bóp chặt. Đầu óc lùng bùng. Người bình thường, lúc đó chắc không thể phản ứng khác. Nhưng ở tôi, cùng một lúc lại có hai cảm nhận khác nhau. Một cảm nhận rữ liệt vì bị sỉ nhục chà đạp quá đáng. Thêm một cảm giác lo ngại, hồi hộp như thí sinh nhận bài thi. Tôi cười nhưng lòng héo hắt, nói với anh T: Tác giả là cháu của tôi, nó có dự tiệc, nó viết truyện của gia đình tôi đó. Có điều tôi không hiểu sao nó lại bịa nhiều quá vậy. Anh T lại cười, bài học văn chương đó chị S. Chị thích viết văn nên bị cái nghiệp văn nó hành. Mẹ tôi, các em tôi, ngay đến con của tôi tất cả đều phản ứng quyết liệt, nhất định phải tỏ rõ thái độ. Ngày mai chị phải kêu

xe xuống nhà Dì Tư “thanh toán” nó, con cháu gì mất dạy quá, Chị phải viết một bài gửi tòa soạn đính chánh, còn không bắt nó phải viết bài xin lỗi. Từ chối tất cả, chỉ riêng mình, tôi hiểu tội lỗi của tôi. Từ ngày tập tễnh ba mớ chữ nghĩa nghèo nàn, tôi đã viết một bài về chuyện tình của một người bạn. Dù không hề thêm thắt, nhưng câu chuyện tôi chỉ biết bề mặt bên ngoài, sự thật chìm ẩn bên trong, lỗi của ai, tội của ai, tôi không thể nào viết trúng được. Vô tình tôi đã bươi móc đời tư không mấy tốt đẹp của bạn tôi. Ngày nay nhận chịu sự đau đớn này chính là luật trả vay, xứng đáng lắm.

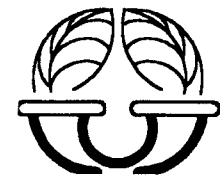
Với lòng thành muốn làm vui lòng Mẹ, nhưng tôi đã bị xem như phô trương, mua bán tình cảm đổi lấy những món quà. Sơ sót nào, ngắm ngẫm hay lộ liễu để con bé có thể nhìn ra. Hay lỗi lầm của tiền kiếp, ngày nay nhờ thành tâm tu tập, bề trên chuyển con bé hoá độ tôi. Trăm sự, ngàn sự cũng lỗi do tôi. Cử chỉ, hành vi, lời nói, tôi chưa lột sạch cái cá tính kiêu ngạo, khinh đời, phô trương, giả dối? Cuối cùng tôi thầm cảm ơn con bé, vị ân sư đã cho tôi bài học. Bị sỉ nhục, vẫn phải cười. Bị chà đạp, lòng phải thầm cảm ơn. Bị hiểu lầm vẫn phải nín thinh không được đính chánh. Âm thầm tôi nhớ ra, bài học này sao quen quá, hình như đã một lần tôi tả tơi vì nó.

Tháng bảy Vu Lan năm nay với tôi là một năm nhớ đời. Năm cuối với ba con 9, những con số may mắn, thành công. Lại là năm nhân loại hoảng sợ thiên tai

hủy diệt địa cầu. Cái cũ không đi làm sao cái mới xuất hiện. Đã biết đời giả tạm, đời vô thường, tình nghĩa bạc tiền lợi danh tất cả, tất cả đều không thường còn. Sao thiên hạ vẫn cứ chộn rộn, vẫn cứ lo lắng. Trở về làm một hạt bụi lang thang theo gió. Ghé bờ cỏ lao xao nhìn ngắm hoa dại cũng vui. Bay lơ lửng chín tầng mây trò chuyện cùng chị Hằng cũng thích. Có sao đâu một kiếp người. Giây phút hiện tại nếu lòng không an, tâm không tịnh. Người lãng xảng mơ tưởng một thiên đàng. Kẻ lính quỳnh hải hùng một địa ngục. Cuộc sống còn gì ý nghĩa, tự cứu mình không được sao gọi sẽ cứu độ chúng sanh. Chúng ta thật may mắn, gặp Thầy ở kiếp này. Các bạn hãy cùng tôi đập vỡ, xoá tan những mê chấp vô minh, thấp sáng ngọn hương đăng hoàn thành viên mãn công cuộc cứu độ quần sanh của Thầy.

NGỌC SƯƠNG

kính bái.

Trích từ cái bài giảng của Ông Tám trong những năm 1970 - 1980 do các bạn đạo tại Việt Nam ghi chép lại

THƯƠNG YÊU

Hỏi nào tới giờ mình tu tôi thấy nhiều người tu trong cái lý luận từ bi này kia kia nọ mà chưa biết từ “thương yêu”. Bây giờ tôi nhắc lại hai chữ “thương yêu” mà thôi. Chúng ta sanh ra làm con người, có sẵn tình thương, biết thương mình từ đầu chí chân, nâng niu hàng ngày từ sợi tóc tới lỗ chân lông đều là do hai bàn tay và tình thương của mình nâng niu cái bản thể mình, từ giờ phút khắc đều lưu ý tới cái bản thể, thương bản thể nhưng mà họ không biết hóa giải.

Cái bản thể này do đâu sanh ra? Do cha mẹ sanh ra, do vạn linh kết tập, do huyền cơ của tạo hóa sắp đặt trong thiên ý mà không hiểu. Chúng ta nâng niu từ đời qua đạo, từ động tới tịnh, mà cũng không biết. Chúng ta thương nó, chúng ta giúp đỡ nó, chúng ta xây dựng nó, sửa đổi cái tánh xấu tiến tới cái tánh tốt, đưa nó vào con đường tu tịnh, sửa chữa, dẫn tiến. Thương lắm mới đưa nó đi tu, thương lắm mới dìu dắt nó từ li từ tí để nó tránh khỏi những cái tai nạn ở sau này. Chính do bản tánh của nó đã hại nó, bản tánh bất chánh đã hại nó, nó mới đưa bản thể này đi tu, mở ra từng giới sẽ cảm thông chân ngã và phàm ngã của bản tánh, hóa giải lục căn lục trần, khai thông ngũ tạng ngũ kinh nó. Chính nó đã đặt vào tình thương dìu dắt lấy nó, một cái tình thương phổ biến rộng ra, thương tất cả vũ trụ, thương muôn loài, mà chỉ thiếu có cái yêu.

Hỏi, nó không có sáng suốt nó lấy gì thương bản thể nó? Cái sự sáng suốt có nó mới thương bản thể nó. Nó muốn duyên dáng, nó muốn có

sắc đẹp, nó muốn sạch sẽ, nó muốn tươi tắn, nó muốn gọn gàng, nó muốn đủ thứ tốt lành cho nó, nó mới nâng niu cơ thể, do hai bàn tay nó, cái ý chí sáng suốt của nó. Ý chí sáng suốt đó là cái gì? Ý chí sáng suốt đó là cái đèn trong tim của nó bật sáng ra, để chiếu rọi cho mọi giới trong cơ tạng nó được tiến theo mọi sự nhẹ nhàng và văn minh đi lên. Rồi nó đưa về tu thì nó đạt cái gì? Nó đạt cái sáng suốt thanh tịnh. Sáng suốt thanh tịnh là quân bình cái chân lý của tư tưởng nó, mà khi nó đạt tới chân lý tư tưởng, nó là gì? Nó là đạo! Nó phải biết yêu, nó phải biết yêu tha thiết cái công phu của nó, nó phải biết yêu để nó đưa cái đạo tới tột đỉnh, nó yêu đời đời không quên cái đạo. Thương thì phải yêu, yêu chừng nào thì sáng suốt chừng nấy. Nó yêu cái đạo nó mới cởi mở, nó yêu cái đạo nó thoát cảnh luân hồi phàm tục, nó yêu cái đạo để tránh sự phản trắc của nội tâm có thể làm bận rộn nó và đưa nó đến chỗ đau khổ. Đau khổ cũng đau khổ vô tận, mà an nhàn nó cũng tiến tới vô cùng an lạc.

Bây giờ chúng ta, người tu biết thương bản thể thì biết yêu cái đạo, chứ đừng vì lẽ này lẽ kia, lẽ nọ mà bỏ cái sự sáng suốt của mình. Hỏi, con người không có sự sáng suốt, con người không đạt tới quân bình thanh tịnh, con người đó có phải là con người ở thế gian không? Một chút xiu là các bạn thấy các bạn trở về nơi tăm tối, chỗ đó là cái chỗ động loạn.

Còn bắt các bạn tiến tới tột đỉnh cái đạo thì các bạn ở trong cái động mà các bạn tìm ra cái

tình, các bạn ở trong cái trước mà các bạn thấy ở trong cái thanh, là các bạn thiền. Bất cứ nơi nào, từ cái lỗ tai nghe các bạn cũng trong thiền, mắt thấy các bạn cũng trong thiền, hơi thở của các bạn cũng trong thiền, khẩu thiệt các bạn cũng trong thiền, mọi hành động nó đi tròn trong chơn lý. Nhờ cái gì? Nhờ sự sáng suốt quân bình của đạo pháp mà các bạn dành cho tình thương bản thể này và điều dắt nó tiến thẳng tới cái sáng suốt.

Các bạn yêu và nắm lấy cái đạo đó đời đời kiếp kiếp để các bạn được tiến hóa trong cái chu trình Đại Giác, trước cũng như thanh mà thanh cũng như trước. Lúc đó các bạn thấy chân lý là tròn, không méo, không vuông.

Cho nên các bạn đã tu, gây dựng cho người khác tu, chúng ta cũng dày công trong tình thương để đưa họ đến bến giác. Nhưng mà con người lúc nào cũng có cái tánh, cái tánh đó là tánh tự tôn, tự ái, độc tài, mê muội, cho nên nó gom lại thành cái phản trắc bất chánh, mới đem lại sự tăm tối cho nó, tham lam, không biết Bi Trí Dũng là gì, không biết Từ Bi là gì, không biết sử dụng cái trí của mình để nơi nào mới đúng, không biết cái đúng tiến nơi nào.

Cho nên cái tu này nó phải tiến, các bạn cũng sẽ ở trong mọi trạng thái, mọi trạng thái đau khổ của người khác đã cảm thấy. Bất cứ ở nơi nào các bạn cũng có phần ở trong đó các bạn mới tiến tới Đại Giác. Nhưng mà các bạn nên nhớ rằng hai chữ “thương yêu” nó rất quan trọng. Tôi thấy các bạn thương các bạn lắm, từ đầu chí chân, các bạn nâng niu dữ lắm, lo lắng dữ lắm, sửa soạn... nhưng mà các bạn thiếu cái yêu thôi. Không biết giá trị của sáng suốt, các bạn bỏ tu, các bạn đem cái tánh lên trụ trì trên cái đạo, sao được! Cái tánh là một loại phản trắc bất nhân, làm sao các bạn đưa cái tánh lên trụ trì trên cái đạo? Vì thế làm sao mà các bạn tiến tới được, cho nên cái đau khổ nó sẽ trở về với các bạn rất nhiều. Cái đau khổ của nội tâm nó triển miên dày xéo các bạn. Cho nên các bạn phải ý thức rõ ràng hai chữ “thương yêu”, mà tôi nhắc lại lần nữa cái này nó rất quan trọng cho những người tu Vô Vi. Thương ta phải biết yêu Đạo, phản Đạo là phản ta, bởi vì

cái đạo tôi đã nói rõ ràng, không phải cái Đạo của ông Tám, ông Tám nhờ cái đạo này, ông Tám làm giàu? Không! Ông Tám đã dày công học được cái phương pháp này để tiến giải từ cái trước đi tới cái thanh và từ cái thanh đi xuống cái trước. Chính ông Tám đã thực hành nhiều chuyện lắm rồi, trong cái kinh nghiệm phong phú mà nói ra cho các bạn, các bạn là người có phận sự kiểm soát hành động của ông Tám và kiểm soát luôn tư tưởng của ông Tám thì các bạn học cái đường lối này. Để chi? Là cái đạo của các bạn, bạn mở nó, sáng suốt quân bình tư tưởng của bạn thì bạn là ông Tám, mà đạo đó là đạo của bạn, nếu bạn bỏ là bạn mất sự sáng suốt. Hỏi, cái căn nhà mà không có sáng thì bạn làm sao tiến? Bạn phải đụng phải nhiều cái nó bất trắc xảy đến cho bạn.

Cho nên bạn phải cố gắng nghe tôi và hiểu coi, hiểu coi con đường tôi đi có đúng không? Nhiều khi các bạn luận đi xét lại, lấy cái phàm ngã đánh đổ cái chân ngã, rồi cái phàm đó nó ngự trị lên luôn, cái phàm đó nó làm cho bạn sai lạc đường hướng trong cái sở nguyện bước vào tu. Tu Vô Vi các bạn nguyện “tôi tu suốt đời”, nhưng rốt cuộc các bạn phản lấy bạn vì một lẽ nào đó, các bạn gây sự đau khổ cho các bạn, đau khổ lắm. Cho nên cố gắng đi, không phải là tôi tuyên truyền cái đạo này để tôi thu lợi, nhưng mà tôi thấy cái quý giá trong cái chu trình và cái cuộc hành trình của tôi tu luyện đến ngày nay, tôi thấy nó điều dắt và cởi mở dẫn tiến từng giờ, từng phút. Sau sự thương yêu của tôi, tôi cương quyết giữ lấy thì tôi thấy càng thương yêu mọi người, càng mến cảm mọi người. Tất cả đều là tôi, tôi là tất cả, thành ra tôi mới thấy quý giá. Nhiều người nói tại sao đi làm việc không lợi lộc gì, cứ ngồi nói năng. Không phải đâu, cái quý giá và cái giá trị của chúng ta không phải ở tại đây, nhưng mà cái quý giá và giá trị của chúng ta nó trường cửu ở nơi Vô Vi không động.

Nhưng mà cái khối đó là khối làm việc rất nhiều, các bạn cố gắng để đóng góp trong cái định luật vay trả đời đạo. Đời thì các bạn phải chấp nhận, bạn trả một việc là bạn học cái đường lối của Bi Trí Dũng, bạn gặp cái hoàn cảnh này khó

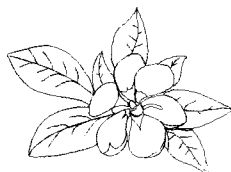
khăn bạn nhảy vô là bạn học được cái dũng rồi, cái kiên nhẫn. Cái trường hợp nào khó khăn cũng là dạy và cải tạo phần hồn. Cho nên chúng ta phải vui vẻ chấp nhận bất cứ đường hướng nào xảy tới, nghịch cảnh nào xảy tới với chúng ta. Tôi đã thường nói, nói nhiều năm lắm rồi mà các bạn không có cái quyết tâm đó. Tôi xét thấy không có cái quyết tâm đó, tham mộ hư vinh, muốn chuyện tốt lành sung sướng cho mình thôi, còn chuyện khổ cực không chấp nhận, cái đó là chậm tiến.

Con người Vô Vi phải ở trong nhiều trạng thái đau khổ, cho nên các bạn cố gắng tiến lên, các bạn là tôi, tôi là các bạn. Có những cái gương và hành động tôi đã làm, cái ảnh hưởng đó, tôi tin rằng không phụ lòng các bạn, cho nên các bạn

nên cố gắng nắm đó mà tu, tôi thương các bạn và yêu đạo pháp, tôi thấy cái đường lối đó trong thâm tâm các bạn, sẽ đi dắt các bạn và cởi mở đưa các bạn tiến thẳng lên tới bến giác, niết bàn, chứ không bao giờ để cho các bạn vu vơ ở lưng chừng đâu, trừ phi các bạn không chấp nhận đi nữa chừng rồi bỏ phứt. Đó là các bạn sẽ bị sa đọa. Do các bạn đề cao bản tánh các bạn, các bạn bị sai lầm. Lúc đó cái đau khổ triền miên chứ không phải sung sướng triền miên.

Các bạn nên cố gắng thực thi hai chữ “thương yêu”. Bữa nay không có gì hơn là nói hai chữ đó.

Lương Sĩ Hằng

TU LÀ SAO?

---

*Tu Tâm mới thật là tu
Thực hành Thiền Định công phu mỗi ngày
Tình, tiền, duyên nghiệp đổi thay
Giải tâm ác trước đổi ngay tâm lành*

*Hòa đồng tâm thức nhẹ thanh
Di Đà mật niệm chẳng tranh chuyện đời
Thoát vòng mê chấp thành thời
Tiền tài sắc dục danh đời lánh xa*

*Tự tu tự tiến tự ta
Tìm về thanh tịnh tâm hòa không sai
Tu rồi cũng vẫn học bài
Học thanh học trước học hoài ai ơi*

*Thế gian lắm lý lắm lời
Học bài nhãn nhục là nơi hồng trần
Pháp Luân thanh lọc bản thân
Lưu thanh khứ trước lần lần nhẹ thanh*

*Tu rồi không muốn cạnh tranh
Thương Yêu Tha Thứ thực hành từ bi
Không còn tham hận sân si
Di Đà Lục Tự khắc ghi vào lòng*

*Vía Hồn hòa hợp hư không
Tâm thân thanh nhẹ cảm thông Phật Trời.*

Lưu Tâm
VN, 03/99

Tôi và Anh, Anh và Tôi, có khác nhau không?

Trong đặc san vô vi số 5 tôi có viết bài Sự tương trợ giữa Tôi và Anh để trình bày những thay đổi trong suy nghĩ của cá nhân tôi về anh trong một năm trường. Tôi cảm ơn Thầy đã cho ra cái đề tài ấy để tôi có dịp đào sâu tâm thức và tìm ra sự thiếu sót của mình.

Đề tài của Thầy nguyên thủy từ Đại hội Hùng Vĩ Giao Liên cho thiễn ca năm 1999 sẽ là Tôi và Anh, cho nên tôi đã tập trung suy nghĩ về tôi trước, khi nhìn lại cuộc đời của các anh. Tâm tôi đã cảm thấy yên ổn và thoải mái sau khi viết xong bài viết trên vì tôi nghĩ tôi đã hiểu thêm được một vấn đề.

Thế nhưng... khi đến Montreal để súc ruột tôi mới nhận ra mình đã quá vội vàng với suy nghĩ của mình, tôi xin tường thuật ra đây cho các bạn xem.

Khi vừa đến Montreal, tôi ghé thăm Thầy tại nhà riêng. Trong phòng khách nhà Thầy có một tấm bích chương lớn, màu sắc rực rỡ quảng cáo cho thiễn ca 1999 mà chủ đề không còn là Tôi và Anh nữa mà lại là Anh và Tôi. Thường thì Tôi và anh hoặc Anh và tôi ý nghĩa đâu có khác chi nhau, nhưng tự dừng tim tôi bỗng thót lại và tôi đã cảm thấy chút hững hờ. Tôi như một học sinh sau khi nộp bài thi mới biết mình đã đọc sót đề bài, tôi tự hỏi không biết Thầy có dụng ý gì đây khi đảo ngược cái chủ từ này? Và sao tôi lại bị hững hờ đến thế?

Dù sao đi nữa sự thay đổi này cũng đã động não cho Tôi rất nhiều. Tôi đã không đổi chất hay hỏi Thầy nhưng Tôi lại đã âm thầm ôm điều suy tư ấy về Úc để nghiền ngẫm như tôi đã làm trong năm qua (tôi biết tôi là người nhạy cảm và hay suy diễn, nhưng tôi sẽ chỉ bằng lòng với những suy diễn nào có thể giúp tôi trở nên tốt hơn và thực tế hơn). Tôi đã nghĩ ra một điều lý thú cho bản thân tôi, nay xin viết ra đây chia sẻ với các bạn đạo yêu quý của tôi.

Tôi nhận ra từ sự thay đổi chủ từ trong cách viết của Thầy, Thầy đã giúp tôi thấy sự sai sót của

tôi. Tôi đã rút ra kinh nghiệm sống cho tôi từ cuộc đời các anh, tôi đã đề nghị *này nọ nọ kia* với các anh, tôi đã suy nghĩ khá nhiều cho cá nhân tôi nhưng... tôi đã chưa trân trọng anh đúng mức. Tôi cần phải biết ơn anh—vì như Thầy thường dạy bảo *hoàn cảnh là ân sư*—tôi đang có một ân sư tận tình như anh đó là điểm phúc cho tôi trên con đường tu học. Thầy là người ra đề thi nhưng anh sẽ là nhân chứng xem tôi có chịu học bài hay không, và học với thái độ nào. Anh càng gắt gao thì tôi càng có hy vọng trở nên người ngoan hiền, nghiêm túc hơn; anh càng thờ ơ với tôi thì tôi càng phải tu nhiều hơn nữa, vì sự thờ ơ của anh chứng tỏ rằng tôi chưa có đủ từ quang để cho anh để ý đến sự tiến bộ của tôi. Tôi mà tốt hơn thì tương lai tôi hưởng, và nếu (xin nhớ cho là nếu thôi đấy) tương lai tôi trở nên người tốt hơn, Anh sẽ là người có công lớn trong việc giúp đỡ tôi.

Về đời, khi cất tiếng gọi anh có nghĩa là anh lớn tuổi hơn tôi hoặc cao vai vế hơn tôi. Đạo đức Việt Nam dạy tôi phải kính trên nhường dưới, vì vậy theo lẽ đời tôi phải kính trọng anh.

Về đạo, khi cất tiếng gọi anh có nghĩa là anh vào đạo trước tôi hoặc kiếp này hoặc từ tiền kiếp, do đó tôi cũng phải kính trọng anh.

Tóm lại vì anh vừa là giám khảo vừa là người ơn của tôi, anh vừa cao vai vế cũng như vừa nhiều tuổi đạo hơn tôi cho nên về đời lẫn đạo tôi lúc nào cũng nên kính trọng anh. Đây chính là điều thiếu sót của tôi.

Tôi càng nghĩ càng thấy mình nông nổi, tôi càng nghĩ càng thấy mình còn nhiều sai lầm. Tôi đã cảm thấy ăn năn và tôi rất muốn sám hối cho những cái sai lầm ấy. Tôi nhận ra rằng từ giờ trở đi tôi phải biết đặt cái tôi của tôi sau anh nếu tôi vẫn còn muốn tu tiến. Tôi phải tôn trọng người giám khảo, người ơn của tôi bằng cái tâm chân thành, đồng thời phải sửa cái tâm mình cho ngay ngắn hơn.

Và lạ thay kể từ khi có những ý nghĩ trên, tâm tôi đã cảm thấy nhẹ nhàng hơn, yêu đời hơn và dĩ

nhiên là tôi thấy tôi quý yêu anh hơn. Tôi tự hứa là tôi sẽ cố gắng cư xử với anh tốt hơn để sau này khi nhắm mắt ra đi tôi sẽ không phải hối hận vì những sai lầm mà tôi đã trong vô minh cư xử với anh.

Từ đó tôi một lần nữa cảm ơn Thầy vô cùng vì việc làm này của Người. Việc làm tưởng chừng như vô tình nhưng cũng đủ để giáo hóa tôi. Tôi hy vọng mình sẽ có đủ dũng chí để thực hiện những điều tôi đã trình bày và cũng để cảm tạ bài học vô tình của người tôi kính yêu đã ban cho tôi.

HOÀI MINH

Sydney-Úc Châu

HÌNH BÓNG CHA GIÀ

(Kỷ niệm gặp Thầy đầu tiên tại Dallas, 1981)

Hình bóng Cha già thương quá thương
 Dem thân lê gót khắp nẻo đường
 Giảng rao pháp quý và truyền bá
 Thức tỉnh lòng người khắp bốn phương.
 Hình bóng Cha già ở tâm con
 Tình Cha cao cả ví bằng non
 Thương Cha nhiều lắm thương nhiều lắm
 Con ráng tu hành trở về non.
 Hình bóng Cha già rất thương yêu
 Yêu trong thanh nhẹ yêu rất nhiều
 Yêu trong tâm thức nhiều thương nhớ
 Mãi mãi trong con chút tình siêu.
 Hình bóng Cha già mãi đậm sâu
 Vang vang lời nói ở trong đầu
 Nhắc nhở đàn con mau thức giác
 Quê xưa chốn cũ kịp về mau.
 Hình bóng Cha già thật khó quên
 Nụ cười giọng nói rất êm đềm
 Thương con khuyên nhủ từng đứa một
 Gân Cha cảm thức nhẹ như tên.

Hạnh Lưu

Dallas, Texas

Cười Chút Chơi...

(Tí diễn hài cho dzui dzê!)

Lắm Cẩm xin đổ các bạn,

Vấn:

1. Đố các bạn, Bé Tám xuất đi đây đi đó bằng hôn hay vía?
2. Lúc xưa, rước khi rời thế gian, Ông Tư đã rơi lụy khi trao gánh nặng cho bạn Lương (Ông Tám là người Minh Hương, và theo người Hoa và Âu-Mỹ thì gọi bằng họ chứ không gọi bằng tên như ta, chữ Lương tiếng Quảng Đông là Lương). Sau này trước khi về Trời, Ông Tám sẽ trao gánh nặng cho ai?

Đáp:

1. Chắc các bạn sẽ trả lời không do dự là xuất hôn. Lắm Cẩm tui nghĩ khác: Ông ấy xuất vía chứ! Các bạn có biết tại sao không? Đã lâu hôn Ông không còn về bản thể, chỉ còn cái vía cai quản tiểu thiên địa, thì khi xuất ra là cái vía xuất, chứ hôn đâu có ở trong bản thể mà xuất? hì hì!!!
2. Chắc các bạn sẽ nghĩ Ông Tám sẽ trao gánh nặng cho đạo hữu này nọ, đạo hữu nào có trình độ và có bạn nghĩ là mình sẽ được trao Y Bát. Lắm Cẩm tui lại nghĩ khác, thật mới lắm cẩm! LC nghĩ rằng, trước khi về Bạch Ngọc Cung hay điện Linh Tiêu với Cha Trời, Ông sẽ cười hà hà hà (như Cha Trời thường cười dài khi xuống cơ bên Cao Đài), hay Cô K (lúc cổ còn được tiếp), Bé Tám sẽ trao gánh nặng cho BCX, BV & ĐCD, bảo đảm không bị tam sao thất bản. BCX, BV và ĐCD là ai kìa?

Đâu có bạn nào nghe biết các tên này mà Bé Tám truyền Y Bát không? Đây nè, LC xin lộ Thiên Cẩm (thiên cơ lắm cẩm) nhé. BCX là Băng Cát Xét, BV là Băng Video, và ĐCD là Đĩa CD.

LC xin thăng! Cảm ơn các bạn đã phí thì giờ đọc chuyện lắm cẩm.

THƯ TỪ LAI VĨNG

THƯ GỬI THẦY

VN, ngày 20 tháng 4 năm 1996

Thầy quý mến,

Nay con xin tạm vài lời đến hầu thăm Thầy, trước hơn hết con chúc Thầy thường luôn mạnh khoẻ, sau con chúc bà Tám mạnh giỏi. Con xin cảm ơn Thầy có lòng thương con, đã biên thơ cho con kỳ Đại Hội HongKong. Con đã nhận được thơ và con rất quý những lời Thầy dạy cho con. Nay vì thì giờ ít và gấp nên con chỉ tạm vài lời thăm Thầy vậy.

Con thành tâm cầu chúc Thầy thân tâm thường an lạc đặng giáo hoá và ban rải ân lành cho tất cả nhân sinh. Con chân thành cảm ơn Thầy ban cho con lời dạy quý thương.

NTH

THƯ HỒI ÂM

Paris, ngày 22 tháng 11 năm 1996

TH con,

Thầy đã vui nhận được thơ con đề ngày 20/4/96, được biết con đang thực hành tự thức trên con đường tu học. Cảm ơn con về những lời thăm hỏi bà Tám. Bà Tám lúc nào cũng khoẻ mạnh.

Con đã khao khát muốn tương ngộ cùng Thầy. Con phải công phu nhiều, tu nhiều cho thanh nhẹ. Đó là cái luật tự nhiên sẽ tương ngộ không khó khăn. Thầy hôm nay cũng tròn 74 tuổi rồi, đêm đêm lo thực hành, lo tu mấy chục năm ra ngoài này. Lo tu để ảnh hưởng người kế tiếp, sửa mình

trong chu trình tiến hóa, chấp nhận nhịn nhục, thăng hoa, không dám làm những chuyện nghịch ý tất cả mọi người. Thương và cứu độ—trước hết phải cứu độ chính mình, thực hành cho đứng đắn để có từ trường tốt, mình giải mọi việc rõ rệt để cho mọi người cùng đi cùng tiến. Đó là điều cần thiết.

Những người Vô Vi từ đây trở về sau, thực hành đứng đắn tu sửa mình, tức là làm đại sự, ảnh hưởng quần sanh ở tương lai. Chúng ta không làm điều phá quấy, ác hại bất cứ ai, sửa mình để tiến hoá, đề ra 10 điều tâm niệm, căn bản cần thiết dẫn độ quần sanh. Con chịu tu thực hành đứng đắn như vậy thì tương lai con sẽ có cơ hội tương ngộ cùng với mọi người trong thực hành.

Con được duyên lành có một thể xác tinh vi cấu trúc từ siêu nhiên hình thành, từ thiên địa nhân, trời đất người. Con là người đại diện trời đất, phải dùng nguyên lý của Trời Đất mới khai sáng được chính con, nhiên hậu mới ảnh hưởng quần sanh ở tương lai. Con có duyên lành ngộ được pháp lý, là một pháp khứ trực lưu thanh. Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển, lấy nguyên khí của Trời Đất tự giải mở tâm tạng của mình mà tiến hoá. Tự tu tự tiến mới thật sự là tu. Mà tu nhờ đỡ, tu rủ ren là không phải người tu. Ý thức được giá trị của tu là chỉ có ở nhà lo tu là tốt, không có nhóm ba tụ bảy để làm những điều sai quấy. Thầy từ khi ở bên quê nhà, Thầy đã nhắc rất nhiều, mọi người hay hội tụ mà không thực hành. Tâm linh không phát triển, tâm linh không hướng về Trời Đất mà thực hành. Thật là người khổ! Cảm thức cái điều khổ mới chịu tu và tiến tới luồng điển quân bình hoà hợp với thanh quang của vũ trụ, sống an lạc trở về Thiên Quốc, không còn thiếu thốn bất cứ một việc gì ở tương lai, nếu chịu tu thực hành đứng đắn. Chỉ có vồn vẹn thực hành Vô Vi, không có dùng lý thuyết, chỉ thực

hành để đi tới. Thầy nhắc bao nhiêu lời, chỉ có thực hành là quan trọng. Nhân thân nan đắc, pháp nan ngộ. Ngày nay con có cả hai. Con chỉ thiếu hành mà thôi. Hành đi đến chết bỏ cũng không sao. Lo tương lai cho phần hồn, chứ chúng ta không có lo chuyện bậy của người khác, vì đã có luật nhân quả rõ rệt. Nhân nào quả nấy, làm điều sái quấy thì phải gánh vác, mà thực tâm tu là sẽ tiến, chỉ có bao nhiêu đó thôi. Thầy mình giải và chúc con vui tiến, đồng hành.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng

CẢM ƠN

---

*Tạm biệt các bạn yêu thương
 Tâm về Mỹ Quốc vẫn vương quê nhà
 Vô Vi đời đạo chan hòa
 Gặp nhau kết bạn thật thà mến yêu
 Ước mong các bạn thiền nhiều
 Thực hành ba pháp mười điều Thầy khuyên
 Thương yêu tha thứ trợ duyên
 Nhẫn hòa nhịn nhục không phiền lụy ai
 Niệm Phật cố gắng sửa sai
 Tâm linh sáng suốt niệm hoài bạn ơi
 Tình thương đạo đức không rời
 Mười điều tâm niệm nơi nơi thực hành
 Cùng tu khừ trừ lưu thanh
 Càng hành càng tiến anh em thuận hòa
 Huynh đệ tỷ muội một nhà
 Vô Vi Pháp Lý chan hòa tình thương
 “Tâm” tuy xa cách quê hương
 “Lưu” nhiều kỷ niệm tình thương bạn hiền.*

Thân gửi tình thương đến tất cả các bạn,
 Tạm biệt V.N. Oct. 1999

Nỗi niềm

---

*Mặt trời ngủ tự lâu rồi
 sao còn đứng mãi giữa chiều mênh mông
 mây đang phiêu lãng bênh bồng
 trong con nỗi nhớ nhuộm hồng trái tim
 từ trong tiềm thức lặng yên
 tiếng lòng réo gọi về miền quang vinh.*

mây bay

Chợt thấy ...

---

*ánh mặt trời
 sau đêm dài đen tối
 chợt thấy nụ cười
 giữa trần gian điệu vợ
 chợt thấy ánh sáng
 trong tự tánh chân như
 chợt thấy hy vọng
 trong tuyệt vọng khôn cùng
 và cuối đường hầm đen tối
 là vơi vơi ánh sáng của tâm linh*

mây bay

Kiếp người

---

*Phải chăng
 một giấc chiêm bao ?
 tóc xanh
 hóa trắng
 mộng vào thiên thu*

mây bay

CHƯƠNG TRÌNH PHÁT TRIỂN THIÊN VIỆN NHÃN HÒA NĂM 2000

NHÃN HÒA

Nhãn Hòa đóng góp bởi người tu
Trí tuệ khai thông giải ý mù
Bền vững một lòng tâm tự nguyện
Qui không giải tỏa trí khờ ngu
L.S.H

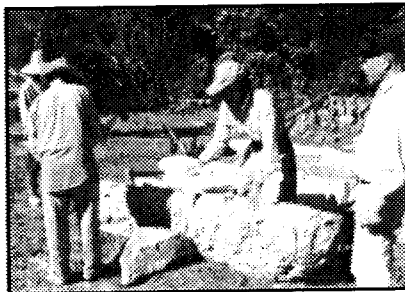
PHÁT TÂM

Phát tâm xây dựng đường thanh nhẹ
Của cải nghiệp tâm lại chán chê
Đóng góp dựng xây giếng mối Đạo
Trở về thanh cảnh ngộ hôn quê
L.S.H.

Sau khi chương trình phát triển của thiên viện năm 1999 đã hoàn tất một cách hoàn mỹ (xây hồ có hòn non bộ “Thiên- Địa-Nhân” (TĐN), cổng Tam Quan và hầm cầu mới) chúng tôi cũng có chuẩn bị cho chương trình năm 2000.

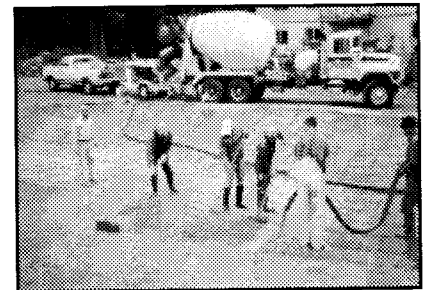
Nhắc lại chương trình năm 1999.

Lúc đầu chúng tôi định làm hai việc là xây hồ và thay hầm cầu mới như đã trình bày trong Đặc San Vô Vi số 4. Nhưng cho đến nay chúng tôi đã thực hiện được những chương trình: một cái hồ, hòn non bộ, cổng Tam Quan và hầm cầu mới.

Hòn non bộ với chủ đề “Thiên Địa Nhân” có thác nước chảy vào hồ là một công trình tạo cảnh lớn, cao 14 feet và những cây “bonsai” chung quanh hồ, tuyệt đẹp chưa từng thấy ở vùng Tây Bắc Hoa Kỳ nói riêng, ở Mỹ nói chung. Phải nói đây là một tuyệt tác phẩm thì đúng hơn vì nó đáp ứng được nhiều mặt mỹ thuật, nghệ thuật lẫn ý nghĩa mà có một bà cụ bạn đạo thường hay nói với chúng tôi rằng “**Thiên Đường ở đây chứ đi đâu mà tìm nữa**” (đó là ý riêng của cụ.) Công trình này do một nghệ nhân chuyên

nghiệp—ông Nguyễn Thượng Nhạ—phóng tác (tên TĐN được đặt ra là do trên đường từ phi trường về thiên viện ông nghe

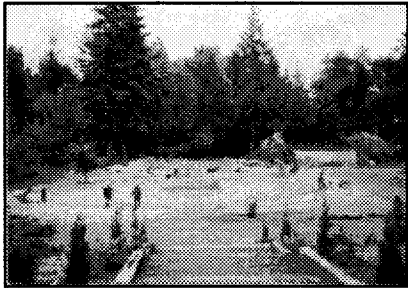
Thầy giảng Nguyên Lý Tận Độ). Hệ thống dẫn điện nước chung quanh hồ và bắt đèn quanh vườn cá khu cắm trại (đã có từ trước) nay được sáng sủa là nhờ sự túc trực làm việc của ba nam và một nữ tu sinh tại TVNH cùng những bạn đạo ở California, Oregon, Washington, và Vancouver thành tâm phục vụ (chắc các quý vị cũng nghe Thầy rầy trên đại hội Duyên Lành vừa qua.)

Cổng Tam Quan đơn giản, chúng tôi tự vẽ kiểu và dùng cây nhà lá vườn (cây cedar/thông tròn) thực hiện, cổng vào TV xe vận tải loại lớn nhất có thể qua được. Một điều mắc phải

là “anh em làm việc không mệt bằng nghe lời bàn tán”. Còn hầm cầu chúng tôi đã nhờ nhà thầu đã xây thiên viện lúc trước làm.

Chương trình năm 2000.

Mãi mê trong chương trình năm nay, xem chút nữa chúng tôi đã quên chuyện năm 2000.

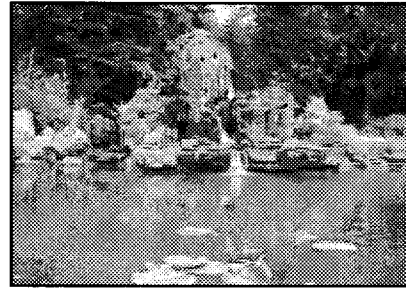
Cần một nhà kho, vì mùa mưa đến và có một số

dụng cụ cần phải bảo quản nên chúng tôi sẽ làm nền, dựng sường và lợp mái trước vào giữa tháng mười một năm nay thay vì phải chờ đến năm sau mới bắt đầu.

Trồng cây, ngoài những cây ăn trái trồng từ trước, năm tới chúng tôi sẽ trồng thêm cây ăn trái như cây cherry khoảng 10 cây, và cây lê Nhật và khoảng 50 cây cedar, năm 1999

đã trồng được 6 cây táo, 3 cây hạt dẻ (walnut), 50 cây cedar, 20 cây thông Nhật.

Nhà mát: trong khi hồ và hòn non bộ đang tiến hành có một tu sinh thấy cảnh đẹp nên có nhã ý tặng cho thiên

viện một nhà mát lục giác có hòn non nhỏ và thác nước chảy vào một cái hồ xinh đẹp cỡ con và một dòng suối quanh co chảy vào hồ lớn.

Chúng tôi nhận thấy trong mỗi chương trình làm việc đều có bài học, làm lớn học lớn, làm nhỏ học nhỏ, làm nhiều học nhiều, làm ít cũng học nhiều, không làm càng học nhiều hơn và cuối cùng như lời của Thầy nói “việc gì ôn ôn ào ào rồi đâu cũng vào đấy”.

**T.T.K. HAHVV Washington
P.C.S.**

Ghi chú: Thiên viện Nhân Hòa là một cơ sở tâm linh của tất cả bạn đạo Năm Châu, hiện nay đã có đủ tiện ích phục vụ bạn đạo vãng lai, nghỉ ngơi tu học, cắm trại, ngoạn cảnh núi rừng thanh nhẹ.

HẠNH THẦY

*Thầy tôi với tuổi bảy lăm
Thầy đi hoằng Pháp trọn năm chưa về
Đêm nay vắng lặng muôn bề
Trong gian phòng nhỏ với ngàn nhớ thương
Nói sao cho hết tình thương?
Lấy gì đo được lòng thương kính Thầy?
Nên tôi tạm viết lời này
Nói lên một ít hạnh Thầy tôi yêu
Yêu Thầy tuổi đã về chiều
Nay đây mai đó không lời tỏ than
Đúng ra Thầy đã hưởng nhân
Vui trong thanh nhẹ như ngàn Phật Tiên*

*Vì sao Thầy chẳng được yên?
Bao giờ Thầy được sống yên tuổi già?
Chúng ta huynh đệ cùng nhà
Nào đâu xa lạ vè vời miệng môi
Thương Thầy nào phải riêng tôi
Xin huynh tử muội giúp tôi giải bày
Đêm nay tôi viết thư này
Không nghiêm, không luật, không lời văn hoa
Ước mong huynh tử bỏ qua
Đừng phiền, đừng trách cho tôi nhiều lời.*

**Nguyễn Tấn Nghĩa
Montréal, ngày 2-11-98**

CHÚC THỌ

Gần sư phụ tâm tu tỉnh giấc
 Nhờ nhận ra quý nhất hạnh Thầy
 Nhọc nhằn nay đó mai đây
 Thân già chẳng quản ngày ngày khuyến tu
 Bao câu kệ dẫn từ chỉ lối
 Ngàn vạn băng đáp hỏi đủ điều
 Ân ban thanh điển đã nhiều
 Ngày nay tuổi đã xế chiều vẫn tươi
 Chúc Thầy khỏe bằng mười năm trước
 Cho chúng con lần bước theo Thầy
 Gương tu nhắc nhở hàng ngày
 Đêm đêm hành pháp công đầy chẳng ngại
 Sinh nhật Thầy không lời hoa mỹ
 Chỉ xin dâng chút ý thiện lành
 Chúc Thầy luôn vẫn nhẹ thanh
 An Khang trong cõi vô sanh đời đời

Mỹ Kim

TÔI MUỐN, TÔI NÓI, TÔI LÀM

Trên hành trình tiến hoá, được mang xác con người, đã làm một điều may mắn và khó khăn rồi. Sống cho đúng với giá trị của một kiếp làm người lại càng khó khăn hơn nhiều.

Gần 300 ngày cuộn mình trong gói, ra đời góp mặt bằng tất cả sự hồn nhiên dễ thương. Nằm trong nôi, quơ tay múa chân và nụ cười an lạc thường rộ

nở trên môi với ánh mắt tinh anh. Đói thì biết kêu khóc đòi sữa Mẹ, mình mẩy bị ô ứ vì tiểu tiện thì biết la hét đòi thay tã lót, tắm rửa để cho được sạch sẽ, thơm tho. Ai nặng bóng vía tới ầm bồng thì khóc ré lên để tỏ ý không thích ...v.v... tất cả hành động đều thể hiện cho hai chữ TÔI MUỐN.

Lớn lên đi học thì muốn được giỏi hơn mọi người, ra đời thì muốn được trở nên giàu sang, quyền cao chức trọng, muốn vợ đẹp con ngoan, muốn chồng giàu con giỏi... luôn luôn đều xác định rõ cái mục tiêu cho cá nhân : TÔI MUỐN.

Rõ ràng như $1 + 1 = 2$ là TÔI, chứ không có phải người khác. Giá trị của một con người hiện diện trong cuộc sống là cái chữ rất đơn giản: THẬT THÀ. Ôm một đồng bằng cấp trong tay, làm ông nầy bà nọ, tiền bạc đem ra đốt không hết mà GIAN DỐI với mọi người thì giá trị làm người còn thua xa một đồng rác rưởi, tanh hôi ...

Muốn nói cái gì, làm cái gì cứ việc thẳng thắn xác định cái quyền cao quý đứng hàng thứ ba trong TAM TÀI . Đó là chữ NHÂN.

Tôi muốn, tôi nói tôi làm chứ đừng bao giờ dùng cái danh nghĩa ông A muốn, ông B nói, bà C làm ... hành động như vậy là tự chối bỏ cái quyền làm người. Cho nên con người mang xác thú và con thú mang xác người nó vẫn có cái đẳng cấp khác nhau rất xa.

Gieo gió thì gặt bão, gieo mầm độc sẽ ra cây độc và cho trái độc. Luật nhân quả là luật công bằng của Trời đất, nói bậy, làm bậy là phải lãnh hậu quả chứ không phải cứ tổ chức một bữa tiệc cho lớn, đồ ăn thật sang, hoặc mua cái này cái kia để hối lộ cho trắng án, vô ích mà còn thêm nặng tội. Cái tội ngoan cố không chịu sửa đổi.

Biết xác định cái chủ quyền TÔI MUỐN, TÔI NÓI, TÔI LÀM là sống đúng với phẩm chất của một kiếp nhân sinh cũng như mới đủ tư cách để khoác lên người chiếc áo mang nhãn hiệu ...Tê... U.

Hải Âu

Cảm tưởng về buổi lễ bàn giao**<<HỘI ĐỒNG QUẢN TRỊ HỘI ÁI HỮU VÔ VI HOA KỲ****“VO VI FRIENDSHIP ASSOCIATION”>>**

Tạp ghi đặc biệt để cống hiến độc giả của DSVV.

Từ Ledweekly, tôi biết được chủ nhật ngày 10 tháng 10 là ngày lễ bàn giao của HAHVVHK cho nên hôm đó tôi ghé thiền đường Hạnh Đức để thiền và dự thính.

Hôm đó Thiền đường Hạnh Đức chật ních những người. Không khí khác hơn mọi chủ nhật khác. Sau khi xả thiền xong, nhìn chung quanh mình, tôi mới thấy có một số bạn đạo ở hai thiền đường Lưu Tâm và thiền đường Thiền Thức cũng tới thiền chung.

Bắt đầu buổi lễ bàn giao, anh L. giới thiệu một huynh từ HAHVV Dallas tới tham dự. Theo như các huynh trong Hội VV Nam Cali thì các hội trưởng các hội ái hữu trong nước Mỹ đã ủy quyền để anh hội trưởng Nam Cali làm hội trưởng mới của HAHVVHK. Sau đó anh L. giới thiệu anh hội trưởng Hội Vô Vi Nam Cali là anh T..

Thú thật đây là lần đầu tiên tôi nghe qua tên hội này, có lẽ vì suốt ngày tôi chỉ rúc ở xó nhà của mình mà không chịu đi ra ngoài. Tự cảm thấy mình thật là nhà quê quá xá cỡ!

Anh L. đã trình bày sơ về quá trình hoạt động của hội trong những năm vừa qua, sau đó giới thiệu anh T. là hội trưởng mới của hội AHVVHK. Tiếp đó anh T. nói vài lời giới thiệu mục đích tại sao đã có sự thành lập hội Vô Vi Nam Cali. Kế tiếp anh T. giới thiệu ban chấp hành mới của hội. Sau đó tới phần bàn giao, Anh L. đã bàn giao các sổ sách thuế má và những bất động sản cũng như hiện kim của hội (\$5,000 cash), trong đó có thiền viện Vĩ Kiên.

Sau phần bàn giao là đến phần hội thảo, các bạn đạo nêu nhiều thắc mắc và ưu tư cùng đại diện các thiền đường và anh tân hội trưởng, về việc

thu nhỏ Thiền Đường Hạnh Đức lại vì nay không còn là nhà in nữa. Có bạn nêu thắc mắc xin được hội AHVVHK vẫn hỗ trợ tài chánh cho T/Đ Hạnh Đức mỗi khi bạn đạo đóng góp thiếu. Lúc đầu tôi cứ tưởng là phải trả lại cả thiền đường HĐ cho chủ phố, nhưng có rất nhiều bạn đạo nêu ý kiến về việc tại Nam Cali cần một trung tâm có bảng hiệu của Vô Vi, hầu dễ dàng ban phát các kinh sách, cùng có chỗ để các bạn đạo mới muốn được truyền pháp có chỗ lui tới dễ dàng, vì hiện tại thiền đường Lưu Tâm thì lưu động, còn Thiền Thức thì ở tại nhà một bạn đạo, có hơi bất tiện cho việc phổ biến đạo pháp. Kết quả sau cùng là t/d Hạnh Đức sẽ được trả cho chủ phố!

Cũng may sau đó các bạn đạo trong thiền đường H/Đ đã đồng ý quyên góp mỗi người một ít mỗi tháng để đủ tiền nhà và được quyết định là sẽ trả lại một nửa thiền đường Hạnh Đức cho chủ phố và chỉ giữ một nửa mà thôi.

Mọi người bàn thảo thật hăng say và đầy hào hứng, quên cả giờ ăn qua đã lâu rồi.

Buổi lễ bàn giao được kết thúc bằng một bữa ăn chay như thường lệ.

Tôi ra về mà cảm giác như có cái gì trĩu nặng trong lòng chớ không được êm ả như mọi khi.

Lời Thầy như văng vẳng đâu đây từ một cuốn băng nào đó:

“Bà học mỗi người mỗi khác nhau ...”

Ni Cô Tóc Dài

Nam Cali tháng 10 năm 1999

LUI VÀO THANH TỊNH

Luân trầm bể khổ lệ đầy vơi
 Cơ hội nghìn năm đã đến rồi
 Gấp rút sửa mình gây thiện nghiệp
 Vun bồi tâm hạnh chí đừng ngơi
 Trùng trùng kịp lúc Thượng Nguơn khai
 Bao kiếp chờ mong vận hội này
 Tận độ kỳ ba Trời đại xá
 Lên thuyền bát nhã lánh trần ai.
 Pháp nhiệm hành thâm trọn tấc thành
 Khử dần trọng trước hướng về thanh
 Khiêm cung hòa ái thương yêu khắp
 Gội sạch tâm phàm tâm đạo sanh.
 Lui vào thanh tịnh sống hồn nhiên
 Chẳng vướng ưu tư chẳng lụy phiền
 Tìm đạo trong tâm tâm rộng mở
 Xuân tâm xuân hạnh vui triển miên.
 Vui với niềm vui trọn hiến dâng
 Hiến dâng thể chất lẫn tinh thần

Mong tròn tâm nguyện Cao Xanh chứng
 Phó thác Cha Trời mọi định phân.
 Bên nhau tạm nhận những vai tuồng
 Không nói suông và chẳng hứa suông
 Trân trọng kính thành không đổi chí
 Nơi nơi nô nức hướng về nguồn.
 Gửi đến Đặc San mấy vần thơ
 Vui mừng đã rõ thấu căn cơ
 Bàn đào hội lớn mau về dự
 Đừng để Mẹ Cha mãi đợi chờ.
 Một kiếp này thôi một kiếp thôi
 Trái oan nghiệp lực trả cho rồi
 Nâng gương thân huệ tiền khiên dứt
 Hẹn gặp chung nhau tại cõi Trời.

Tolga, 15-10-99

Bùi Đông Phương

YÊU

Yêu ai hơn chính yêu mình
 Yêu trong tâm thức rõ hình của ta
 Yêu trong tâm cảnh bao la
 Yêu hồn yêu vía tự ta lọc sàng.
 Yêu sao mới thấy nhẹ nhàng
 Yêu cho tâm sáng đàng hoàng chẳng quê
 Yêu ta sống chẳng bối bê
 Đêm đêm tu luyện chẳng hề loạn tâm.
 Yêu ta mới thấy diệu thâm
 Yêu cho trí sáng âm thầm tự đi
 Yêu ta luôn phải khắc ghi
 Khai sáng tâm thức, thực thi hành thiền.
 Yêu ta sống chẳng tạo phiền
 Vì ta giải tỏa, hòa liền càn khôn

Yêu ta mới được sinh tồn
 Cho hồn tự thức biết mình chủ nhân.
 Yêu ta yêu cả toàn dân
 Yêu cho trong sạch phước ân tràn đầy
 Yêu ta luôn nhớ lời Thầy
 Dày công tu luyện tràn đầy tình thương.
 Yêu ta muốn sáng như gương
 Thì ta phải học theo gương của Thầy
 Yêu ta phải nhớ kiếp này
 Là kiếp duy nhất, ngày ngày lo tu!

Trần Thị Thanh Thủy

Homberg/Ohm, 12-9-99

Germany, Đức Quốc

LẢM CẢM LÝ SỰ CÙN (*)

LC

Thôi bây giờ, LC không đố nữa mà đổi “tông” tâm sự, lý sự với các bạn. LC có được duyên may tham dự KSC và ĐH gần đây, không phải do đóng tiền, không phải do xuất hồn hay xuất sắc, mà LC dùng thần thông “Minh Cảnh Đài” của khoa học thế gian (tức Video đó).

Điều nhận xét trước tiên là LC thấy hình như không khí của ĐH có vẻ trang nghiêm trịnh trọng và cảm thấy hơi xa Ông Tám hơn như lúc còn ở quê nhà—bình dị với cái áo sơ mi cụt tay, quần tây dài gấu thân mật hơn với các bạn. Và trong KSC và ĐH còn có mấy pha có vẻ lạ với bên nhà lúc trước như:

1. Việc xưng hô Ông Tám, lúc ở bên nhà thật đơn giản, bình dân: ông 8, cậu 8, chú 8, hay anh 8, chứ không có bạn đạo nào gọi bằng Thầy, vì người nào không biết gọi Thầy là Ông nhắc nhở giảng giải ngay. Ngạc nhiên nữa với các bạn cũ bên nhà là ở KSC, ĐH, các bạn đều gọi là Thầy mà lại còn “nâng cao lên cấp” là Đức Thầy nữa. Lúc xưa, Ông Tám gọi Ông Tư là Ông Tư, Ông Tư gọi Ông Tám là bạn Lương. Lúc Cha Trời còn giảng điển xuống cô K, Cha và các bạn xưng hô bình dị, đơn giản: Cha (chứ không Đức Cha, và con thân

mật, ngắn gọn).

2. Lý sự cùn thứ 2 là LC và các bạn cũ ở VN cũng hơi ngạc nhiên thấy thường có tiếng vỗ tay, LC cứ tưởng như là đi dự phiên họp “đời” hay đang ở một nơi giải trí rạp hát nào đó! Ở ba TD đầu tiên ở VN chưa bao giờ có ai vỗ tay Thầy hay bạn đạo (LC thiển cận cho rằng vỗ tay là tăng cái ngã mà chúng ta thì đang trên đường diệt ngã.)

3. Có bạn cũng không khỏi ngạc nhiên khi xem đoạn có hai bà lên nhờ Ông Tám cắt tóc. Hai bà này đã mọp người quỳ lạy (giống cảnh lâm ly thường thấy ở chùa chiền). Bên nhà, Ông Tám không cho lạy và các bạn cũng không lạy Ông Tám. Có lần trước năm 75, ở trong một TD VN có một bà, quen đến chùa chiền, đã quỳ mọp lạy Ông Tám. Ông Tám không nói không rằng, lặng lẽ chuyển điển khai khẩu chú Ngẫu (lúc đó ngồi gập) tự nhiên buột miệng (ngoài ý muốn mình) chửi cha Ông Tám trước mặt bà ấy và đong đảo các bạn (đó là một cách Ông phá tôn sùng.) Ông Tám thường nhắc nhở không nên tôn sùng Ông, thế mà ở ĐSVV, LC thấy có không ít những bài thơ hay lời văn bạn đạo ca tụng, đề cao Ông.

Các bạn chắc chưa quên, nhiều

năm trước, vì thấy các bạn đạo ở hải ngoại “đưa Ông lên quá”, Ông bèn ra câu thơ “Thầy là cục cứt trần gian”. LC ngu ý nghĩ mình sẽ què 1 cục khi tôn sùng cục cứt. LC còn nhớ rõ bạn Q có kể lại lời Bé Tám tâm sự với bạn ấy: “Tụi nó chỉ lo lạy tao, đáng lẽ phải ngồi ngang hàng với tao mà học hỏi. Tao có nói sai, nó cũng dạ.” Ôi, LC nghe mà sao thấy “thấm thía đến tận xương tủy” lời minh triết này. Nhưng rồi Thầy dạy vẫn dạy, còn trò vẫn theo ý trò tiếp tục tôn sùng, đề cao, thần thánh hóa, đến nỗi Ông phải hạ mình xưng là Bé Tám, cùng nói huých toẹt, “tu mà càng ngày thấy mình càng lớn là thật, càng thấy mình nhỏ mới là đúng”.

4. Về việc Giỗ Ông Tư, LC cũng thấy không khác gì việc tôn sùng. Lời Ông Tám dạy vẫn dạy, nhưng trò vẫn tự do bày vẽ, làm theo ý mình. Có ba bạn đã đặt ba câu hỏi Ông Tám về việc Giỗ Ông Tư (xin xem Vovi LED 1997, trong ba số khác nhau), Ông Tám trả lời ba lần cho ba câu hỏi cùng giống nhau:

Lần 1: Tôi không đồng ý việc này (tức việc Giỗ Ông Tư)

Lần 2: Ông Tư đâu có chết

Lần 3: Cúng, đốt một cây nhang là thêm một con Ma

LC tui nghĩ Ông Tư đâu có chết, vô sanh vô tử, Ngài đã đắc quả Phật Bảo Tạng. Lòng thành kính tôn sùng đã vô tình hạ bệ Ông Tư ngang hàng một vong linh phàm nhân (như thế gian giỗ cha mẹ, ông bà.)

5. Trong cái lý sự cùn của LC còn điều này nữa. Trong KSC và ĐH, có màn chúc Ông Tám trường thọ(1). LC tui xúc động vì lòng thương mến Thầy của các bạn, nhưng LC trộm nghĩ thương Thầy phải thương cho đúng mức mọi thực là thương, chứ cái xác Thầy đã già (cơ thể đã yếu, đã có dấu hiệu lụm cùm, giọng yếu hơn trước) mà muốn Thầy trường thọ, ở mãi thế gian với chúng ta sao? Để đem thân già phục vụ mãi chúng ta sao? Như vậy đâu đúng là thương Thầy. Thương Thầy theo ngụ ý của LC là nên chúc Thầy đoản thọ, để Thầy về Trời sớm. Xưa Thích Ca đã giảng pháp 49 năm, Thầy truyền pháp cũng tròn tròn 40 năm rồi. Chúng ta còn ích kỷ, tham lam muốn giữ mãi Thầy ở với chúng ta sao?

6. Và đây cũng là lý sự cùn nữa của LC. LC nhận thấy ở hải

ngoại và cả ở VN, đã có xuất hiện không ít “Thần Tú”. Vì lòng thành kính mến mộ Ông Tư, với nhiệt tâm nhiệt huyết đã bày vẽ những điều như phạm nhân người đời: dựng xây mộ lăng, với lư hương đồ sộ, với cổng tam quan, với chạm trổ rồng lượn minh châu, v.v... làm hữu vi hóa cái cao siêu và lệch đường lối trước nay của Ông Tư và Ông Tám, của PLVVKHHBPP. May là cái bạn này chưa dựng tượng Ông Tư lên cho đủ bộ hữu vi sắc tướng (2)!

Thôi LC xin dừng bút, không bắt chước Bé Tám. Xin không cảm ơn tất cả các bạn.

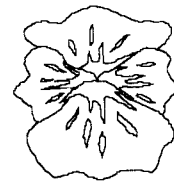
LC

(*) BÀI ĐĂNG LẠI TỪ ĐSVV SỐ 5

(1) Có bạn còn bày đặt mua chim phóng sanh để cầu thọ, cầu an cho Ông Tám nữa!!!

(2) Lúc trước có một b/d ở VN rủ rê một số b/d vô một cái chùa làm chuyện hữu vi sắc tướng, gắn đèn neon tròn giả hào quang trên đầu tượng Phật, rồi hô hào quyên góp tiền bạn để xây cho chùa một cái tháp (để dựng tro người chết). Có một bạn khác ở B.D. điện thoại hỏi Ông về b/d nói trên, Ông Tám đã trả lời: “Hào quang giả! Ở VN các bạn làm chuyện tào lao không hà...”

□

VUI XUÂN

(Từ ngày 7 đến 10-1-1999)

Vui xuân chung sống ba ngày
 Nhờ do ân phước lần này Cha ban
 Vui xuân chung sống bạc bàn
 Anh em hòa hợp góp phần dựng xây
 Vui xuân chung sống tràn đầy
 Tình thương, đạo đức, nhờ Thầy, ơn Cha
 Vui xuân chung sống vượt qua
 Sống trong nghịch cảnh, thiết tha độ đời
 Vui xuân chung sống hợp thời
 Biết lo tu sửa, đời đời yên vui
 Vui xuân quyết chí rèn trui
 Tính hư tật xấu chẳng lùi tiến lên

Vui xuân tưởng nhớ Bê Trên
 Cho con thức giấc tạo thêm điều lành
 Vui xuân trụ hóa điển thanh
 Vượt qua các giới, hợp ngành người tu
 Vui xuân sống chẳng tiền xu
 Nhưng mà vui vẻ, trẻ già vẫn tươi
 Vui xuân gửi đến khắp nơi
 Lời chúc sức khỏe, nhớ Trời lo tu.

Homberg/ohm, 30-11-98

Trần Thị Thanh Thủy. Germany

Các bài dưới đây được trích từ Tuần Báo PHÁT TRIỂN ĐIỂN NĂNG

Sau đây là bài viết đăng nguyên văn của Báo Tự Do - tháng 9-1999 về Thiên Ca ANH & TÔI-1999

Anh Và Tôi tại đêm Thiên Ca Vô Vi 1999

Tối thứ sáu 20 tháng 8 vừa qua, hí viện quốc tế Living Arts Centre ở Mississauga (phụ cận Toronto) lần đầu tiên đã tiếp đón 1300 khán giả Việt Nam. Nơi đây diễn ra một chương trình đại nhạc hội qui mô, được đặt tên là “Thiên Ca Vô Vi 1999”.

Chương trình đã được khai mạc đúng 7 giờ 30. Nhà tổ chức - VoVi Led Music Productions - chắc chắn đã phải bỏ ra rất nhiều công sức mới có thể thực hiện đêm đại nhạc hội này. Với sự góp mặt của đông đảo nghệ sĩ chuyên nghiệp: từ người soạn nhạc kiêm đạo diễn trụ cột của chương trình là nhạc sĩ Hoàng Thi Thơ, cho đến: Sơn Ca, Bùi Thiện, Ái Vân, Hương Lan, Chí Tâm, Hoài Linh, Diễm Liên, Mỹ Huyền, Dalena, Henry Chúc, Anh Dũng, Đức Thành, Nguyệt Lan, Kiều Hưng, Linh Tuấn, Thanh Huyền, Thùy Dương, Shannon Cherry, Trịnh Quang Khánh, Ngân Tuyên, Khánh Tuyên, bé Thành Nam, đoàn vũ Hồng Lạc, đoàn vũ Thùy Dương... đều là những nghệ sĩ đầy kinh nghiệm trong nghề; tất cả đã góp sức làm nên một chương trình nhiều màu sắc, giàu nghệ thuật tính.

Giữa chương trình, khi hai MC Anh Dũng và Sơn Ca mở cuộc phỏng vấn ngắn nhạc sĩ Hoàng Thi Thơ, nhạc sĩ Hoàng Thi Thơ cho biết trong chương trình có 10 bài hát mà ông đã sáng tác trong vòng 3 tuần lễ, phổ từ thơ hoặc từ ý đạo của thiền sư Lương Sĩ Hằng. Bình thường thì một buổi diễn mang nặng tính cách tâm linh từ đầu đến cuối, rất khó lôi cuốn khán giả, nhưng có nét nhạc Hoàng Thi Thơ vào, giá trị về nghệ thuật cho chương trình “Thiên Ca Vô Vi 1999” đã được nâng cao, đó là điều mà ai cũng phải công nhận.

Thiết tưởng cũng nên nói thêm một chút về nhạc sĩ Hoàng Thi Thơ. Ông hiện đang mang bệnh tim trầm trọng và có thể từ già cõi đời ô trược này để ra đi bất cứ lúc nào. Trước 1300 khán giả tại Living Arts Centre, ông đã bày tỏ niềm hạnh phúc được góp sức vào sự thành công của chương trình này và ông cầu mong mình được sống thêm vài ba tháng nữa. Câu nói đó khiến niềm xúc động dâng lên trong lòng khán giả, cho dù khi nhạc sĩ Hoàng Thi Thơ vẫy tay chào khán giả để lui vào bên trong, trên môi ông vẫn thấy có nụ cười, bước đi của ông vẫn an nhiên thanh thản.

Sự hiện diện quan trọng đặc biệt của thiền sư Lương Sĩ Hằng đã tạo cho chương trình “Thiên Ca Vô Vi 1999” thêm vẻ trang nghiêm đạo giáo. Phần diễn giải tóm lược về pháp tu Thiên Vô Vi của thiền sư đã mở ra vài cánh cửa tưởng như đang khép chặt. Thiền sư nói về cái nguyên khí của trời đất và con người chính từ đó mà ra, rồi sẽ trở về nơi đó. Theo thiền sư, người tu Thiên Vô Vi không bị ràng buộc bởi các thứ nguyên tắc, ngoại trừ phải siêng năng tu tập. Tiếc rằng, tiết mục này hay bị ngưng đọng giữa chừng, có lẽ vì kỹ thuật âm thanh, nên những câu hỏi cứ phải được lặp lại.

“Thiên Ca Vô Vi 1999” tối 20-8 vừa qua là một chương trình đặc sắc. Hầu hết những tiết mục ca nhạc đều có sự phụ diễn, diễn khuyết sự trống trải của sân khấu. Mặc dù cái thiền phong thiền vị trải suốt từ đầu đến cuối nhưng không khí đôi lúc được phá vào làn hơi vui nhộn, ở phần tấu hài và ca vọng cổ do Hoài Linh & Chí Tâm trình diễn, ở những bước nhảy những xoay vòng bay bướm nhuần nhuyễn của đôi vũ công da trắng. Ở một lúc khác, màn ca diễn của “người mù” Chí Tâm & Thùy Dương gây xúc động mạnh. “Người mù” đi ăn xin nhưng không nhằm xin tiền xin bạc mà lại xin tình thương, tình người. Ban Hồng Lạc góp mặt với hai màn vũ, thay vì nhạc thiền thì nhạc dân tộc, qua điệu múa Sạp và múa Chàm. Ngân

Tuyền & Khánh Tuyền, với sự đạo diễn của vũ sư Trịnh Quang Khánh, làm tăng thêm cái tươi mát cho chương trình. Nét múa uyển chuyển của họ làm nền cho ca sĩ trình diễn đã làm nổi bật lên cái hồn của lời của ý nhạc thiền.

Được biết, có hơn 800 người thuộc thiền phái Vô Vi từ khắp thế giới đã về tham dự đại nhạc hội này. Những chuyến buýt khổng lồ và tiện nghi đã đến Living Arts Centre đón họ trở về khách sạn sau khi chương trình bế mạc. Nét hoan hỉ hiện rõ trên từng khuôn mặt bạn đạo khi họ gặp nhau và diện kiến thiền sư mà họ ngưỡng vọng.

Ra về, nhận xét chung của tất cả mọi người tham dự là chương trình này tuy nặng về tôn giáo nhưng trên phương diện nghệ thuật, được coi là thành công đáng kể và nhiều tính cách chuyên nghiệp. Giờ đây người ta đang chờ xem VoVi Led Music Productions phát hành cuốn video với những hình ảnh đã được thu “live” tại địa điểm trình diễn này.

Tự Do ghi nhận, 20-8-99

Tạp-Chi Tu-Do Toronto, P.O 151 Mississauga, ON, L5A 2Z7, Canada. phone:(905) 858-7596

Bài báo khác của VietNam Tạp Chí & Saigon-Canada về Thiền Ca Vô Vi 1999

VÀI NHẬN XÉT VỀ ĐẠI NHẠC HỘI THIÊN CA “ANH VÀ TÔI”

Đàm Trung Phán

Chiều tối Thứ Sáu 20, tháng 8, 99 tôi có cơ duyên đi dự Nhạc Hội Thiền Ca Vô Vi tại Living Arts Centre, Mississauga. Tôi tới Hí Viện này sớm được 15 phút, đủ để quan sát và thăm hỏi vài người bạn địa phương trước khi chương trình bắt đầu.

Living Arts Centre được xây cất theo các nhu cầu trình diễn vừa cho khán giả vừa cho diễn viên của các “show” chuyên nghiệp có tầm vóc quốc tế.

Ngoài ra, Hí viện này còn tọa lạc tại một nơi rộng rãi, rất mới, và thuận tiện cho chỗ đậu xe. Khách đi dự Đại Nhạc Hội cảm thấy được cái thoải mái ngay từ lúc mới đi đậu xe (First impression)!

Tôi không phải là một người có thẩm quyền để phê bình các tiết mục về văn nghệ sân khấu của Đại Nhạc Hội Thiền Ca Vô Vi. Ở đây, tôi chỉ muốn ghi nhận những cảm xúc cá nhân của riêng tôi, một người Việt ly hương đã phải sống hòa mình vào đời sống tây phương khá lâu, tự nhiên muốn trở về với lối sống, văn hóa, cội nguồn thuần túy Việt Nam.

Khi mới bước chân vào Hí Viện, tôi cảm nhận ngay được cái không khí thoải mái dễ chịu giữa những quan khách tham dự mà tôi chưa hề quen biết. Tôi thấy rõ là tôi bước vào cái tinh-tâm-an-lành và cảm thấy thật vui nhìn thấy những người Việt đồng hương ăn mặc đẹp đẽ, chỉnh tề, giống như trong những ngày Tết ở VN hơn 40 năm về trước, khi tôi còn là một học sinh Trung Học! Và chắc quý vị độc giả cũng đồng ý với tôi là đời sống học sinh Trung Học nó đẹp như thế nào rồi!

Tôi còn vui mừng hơn nữa khi thấy khuôn mặt ai nấy đều thanh thản, trong sáng, khỏe mạnh và tôi nghĩ thầm : “ Thật là tuyệt vời cho người Việt chúng ta tuy phải trải qua bao nhiêu khổ sở, nhọc nhằn do chiến tranh, nghèo đói, chia lìa...gây ra; vậy mà chúng ta có được một bầu không khí êm đẹp như hôm nay! “

Đặc biệt là Đại Nhạc Hội bắt đầu khá đúng giờ, một điểm son đáng mừng! Tôi đã đi dự nhiều các “show” khác của người Việt và tôi nhận thấy Đại Nhạc Hội Thiền Ca được bắt đầu nghiêm túc và rất chuyên nghiệp (professional), giống như các “ musical shows “ quốc tế của người tây phương mà tôi đã đi xem trong nhiều năm trước đây. Đã từ lâu tôi đi tìm cái “ professionalism “ (đúng giờ, quy củ, trình bày sân khấu đẹp, âm thanh kỹ thuật tốt.....) của các “show” do người Việt tổ chức mà tôi chưa bao giờ được hài lòng. Tôi xin ghi nhận là thú thực, đây là lần đầu tiên tôi không thất vọng.

Tôi ngồi theo dõi các tiết mục văn nghệ trong sự

thanh tịnh của thiên đình. Tiết mục nào tôi cũng thích vì tôi được trở về với cội nguồn VN hay là vì tôi được sống với chính con người của tôi hơn? Nhưng đặc sắc nhất là tiết mục “ Gã Hành Khất Mù Độc Đáo “ do Chí Tâm và Thùy Dương trình diễn. Tôi đoán chắc là còn nhiều khán giả phải ướm mi như tôi khi nhìn thấy những người hành khất đói khổ, thân phận hẩm hiu ở quê nhà! Tôi theo dõi cảnh khán giả rút tiền tặng “ hành khất “ Chí Tâm và Thùy Dương, chứng tỏ rằng trong chúng ta ai ai cũng có trái tim đầy tình yêu thương nhân loại và chỉ cần có cơ duyên là chúng ta có thể bày tỏ lòng từ bi, bác ái đó.

Chỉ tiếc là phần bạn đạo Trần Minh Khải phỏng vấn Thiền Sư Lương Sĩ Hằng vì bị âm thanh trực trực nên Thiền Sư có nhiều lúc không nghe rõ câu hỏi, nếu không, đêm văn nghệ hoàn toàn thành công.

Ra về trời mưa chưa dứt hẳn. Chính trong đêm khuya hôm đó, nhờ cái khoan khoái nhẹ nhàng mà tôi có cảm hứng làm ngay được một bài thơ như ý tôi muốn để tặng một người bạn bên California sau chuyến du lịch của tôi. Bài thơ này tôi loay hoay mấy ngày trước đó mà làm không được! Tới đây tôi mới chợt hiểu là tại sao Nhạc Sĩ Hoàng Thi Thơ có thể soạn được 10 bản nhạc trong một thời gian kỷ lục. Phải chăng là do cảm hứng sáng tác

đến từ lòng thanh tịnh và không khí Thiền Định?

*Đàm Trung Phán
Tháng 8, 1999
Mississauga*

Thiền ca Anh và Tôi.

Nguyễn Ly-Ly

Từ hơn tuần nay, tôi nôn nóng chờ đợi đại nhạc hội thiền ca. Đây là lần đầu tiên tôi xem buổi ca nhạc có tính cách tôn giáo. Thú thật, một phần tôi muốn biết thế nào là thiền, phần khác tôi bị

lôi cuốn bởi các ca, kịch sĩ nổi tiếng.

Buổi chiều thứ sáu, trời vẫn vũ, báo hiệu sẽ có một trận mưa to khiến tôi lo ngại cho buổi họp mặt của nhóm thiền Vô Vi vì thời tiết không thuận lợi. Tôi khoác thêm chiếc áo lạnh vì cơn gió bắc chợt thổi về. Lại thêm một thắc mắc, tôi không biết phải ăn mặc thế nào cho hợp với buổi ca nhạc đặc biệt này. Nhưng những gút mắc trong lòng tôi đã được giải đáp ngay khi mới bước chân vào hội trường Living Arts Centre, Mississauga. Chung quanh tôi, bạn đạo già cũng như trẻ trong những chiếc áo dài thuần túy khiến tôi thấy lòng mình ấm lại, tưởng chừng như đang dự một buổi đại nhạc hội đầu xuân năm nào ở V.N. Các anh trong âu phục trông lịch sự, chỉnh tề. Ai nấy đều tươi tắn, hồng hào mặc dầu đã trải qua ba ngày đại hội ở Niagara Falls. Tôi đã tìm được câu trả lời vì sao các bạn đạo được kết quả như thế sau khi xem hết chương trình đêm nay.

Hội trường đông nghẹt khán giả nhưng vẫn yên tĩnh và trật tự không giống như những đại hội khác mà tôi đã từng tham dự. Chương trình khai mạc đúng 7.30 như đã quảng cáo. Đúng giờ như “Mỹ” khiến tôi rất hài lòng vì đã tránh được tệ nạn giờ “dây thun”. Tiếng ngâm ngọt ngào của Lê Ba vang lên trong hậu trường giới thiệu bài “Hợp ca Vô Vi” do Kiều Hưng và vũ đoàn Thùy Dương đảm trách. Mọi người im lặng theo dõi lời ca, điệu múa của những nghệ sĩ.

Tôi quan sát chung quanh, các bạn đạo giữ thanh tịnh để những lời thiền ca thấm nhuần khiến cho thân tâm an lạc. Còn những khán giả ngoại đạo như tôi cũng lắng nghe để lời ca tiếng nhạc đi sâu vào lòng. Tôi không hiểu hết ý nghĩa nhưng cảm nhận được sự thanh tịnh của bầu không khí nơi đây khiến tôi thấy dễ chịu và nhẹ nhàng.

Hai M.C Sơn Ca và Anh Dũng đã gây hào hứng cho buổi trình diễn. Nhớ ngày nào con chim non Sơn Ca hát líu lo trong ban Hoàng Thi Thơ giờ trở thành thiếu phụ trung niên còn khán giả như tôi sắp bước vào tuổi lục tuần, càng thấm thía cho cuộc đời chỉ “dài bằng hơi thở” nhưng u mê vẫn hoàn u mê!

Chương trình tiếp nối với Bùi Thiện và Henry Chúc với bài song ca “Anh và Tôi”. Nguyệt Lan hướng dẫn chúng ta tu tập trong bài đơn ca “Thực Hành”. Giọng nàng cao vút và ngọt ngào khiến tôi ái mộ vô cùng.

”Gã Hành Khất Mù Độc Đáo”, nhạc cảnh do Chí Tâm và Thùy Dương diễn làm tôi xúc động, mắt ươn ướt. Mấy ai cầm lòng được trước cảnh người hành khất già mù lòa và đứa con thơ dốt nát nhau ” xin tình thương mà không xin tiền bạc.”.

Tiếp theo, Hương Lan thiết tha kêu gọi Bà Mẹ Tâm Linh hãy ban hồng ân thanh điển cho những đứa con còn lặn ngụp trong bể khổ và ca ngợi tình mẫu tử cao quý của Bà Mẹ Phạm Trần trong ca khúc “Về với Con”. Tiếng hát trầm ấm của Anh Dũng đưa chúng ta về thăm “Quê Tôi”, nơi đó có anh chèo đò thân thương trao cho chúng ta một pháp tu để người tự tu làm đẹp cho mình, cho người.

Ái Vân và Bùi Thiện song ca “Kinh Thiển Vô Vi” khuyên nhủ chúng ta siêng năng hành pháp tu thiển, tự sửa thân tâm không nhờ tha lực. Sau đó T.S Lương Sĩ Hằng xuất hiện trên sân khấu trong màn vấn đáp của anh Minh Khải. Tôi ngạc nhiên vô cùng vì thiền sư đã quá tuổi “thất thập cổ lai hy” mà vẫn còn tráng kiện, đầy sức sống khiến bọn thanh niên như chúng ta phải chào thua. Thiền sư cho biết con người từ đâu tới và sẽ về đâu, tức là từ cái nguyên khí của trời đất chúng ta sanh ra và sẽ trở về đó.

Ái Vân tiếp nối chương trình với bài “Tu đi Em” khiến ta rõ lẽ vô thường ảo hư mà mau mau tiến tu kéo trễ.

Mọi người cười nhẹ nhàng với lối hài duyên dáng của Hoài Linh và Chí Tâm, màn này kết thúc phần một để mọi người được nghỉ giải lao 15 phút. Cũng nhân dịp này, tôi tìm gặp những người bạn quen.

Đa số đều khen ngợi cách trình diễn, kỹ thuật cùng âm thanh (mặc dầu có vài trục trặc nhỏ) và chờ đợi phần hai của chương trình.

Đoàn vũ nhạc Hồng Lạc mở đầu bằng điệu “Múa Sạp” rất ngoạn mục. Kiều Hưng mời quý vị hòa

trong “Tình Thương Đạo Đức” dùng ý niệm và vô biệt niệm “Nam Mô A Di Đà Phật” để được tiếp nhận hồng ân của đấng Chí tôn. Nguyệt Lan, Đức Thành, bé Thành Nam rất dễ thương trong bài đơn ca nhi đồng.

Henry Chúc và Dalena trong một bản song ca “Hát cho Anh, Hát cho Em” sống động vui nhộn khiến các bạn trẻ hoan hô ầm ĩ. Diễm Liên nức nở theo tiếng vĩ cầm réo rắt của Đoàn Trang cùng tiếng dương cầm điêu luyện của H.Thi Thi trong bài “Dọn Vườn” hỗn cho sạch bằng phương pháp “Thực hành tự cứu”. “Nhắc cho nhau” thể điệu qua cầu gió bay với tiếng hát của đôi uyên ương Đ.Thành, N.Lan nhắc nhở bạn tu tâm sửa tánh làm đẹp cho mình, cho người, chờ ngày hoàn nguyên. Sơn Ca nhắc cho chúng ta những gì trong bài “Xuân mơ”? Chúng ta ước mơ một mùa xuân an lạc thái bình trong tình thương bao la của Thượng Đế, muốn được vậy chúng ta phải hành thiền để được thăng hoa.

“Cái này, Cái nọ, Cái kia” rất ý nhị do Linh Tuấn và Thanh Huyền trình diễn cho ta thấy trong cuộc sống lằng xằng hàng ngày, cái này cái kia làm chúng ta quay cuồng điên đảo.

Tạm xa lánh cõi ta bà này, mời quý vị theo dõi cô tiên Mỹ Huyền, vừa hát vừa múa khiến chàng nhiếp ảnh gia trần thế rượt theo không kịp, đành quay về tham thiền nhập định để một ngày nào đó được thanh nhẹ, hòa trong cảnh Thần Tiên. Bài “Xuân Trời”, mùa Xuân tại chốn Thiên đàng, chấm dứt chương trình thiển ca với tiếng hát của Sơn Ca, A.Dũng và toàn ban nghệ sĩ.

Những gì trong lòng tôi bây giờ là sự ảm áp, thanh nhẹ nhưng những lời tâm sự của nhạc sĩ Hoàng Thi Thơ trong màn phỏng vấn khiến tôi cảm động, suy tư. Người nghệ sĩ như con tằm đến chết vẫn còn nhả tơ. Tôi cầu nguyện ơn trên ban phước lành cho người nghệ sĩ tài hoa, suốt cuộc đời đã sống vì âm nhạc, vì khán giả.

Tôi cũng không quên những người bạn của tôi ở Toronto trong ban Hồng Lạc và đoàn vũ Thùy Dương đã góp sức rất nhiều khiến cho chương trình thêm phong phú...

Ngoài trời, cơn mưa như thác trút đã tạm ngừng. Tôi ra về, lòng lâng lâng khoan khoái vì những phiền não, so đo đã được cơn mưa thiên gội sạch.

Xin cảm ơn ban tổ chức và VOILED MUSIC đã cho chúng tôi một buổi ca nhạc đầy ý nghĩa, thanh thoát và nhẹ nhàng!

Nguyễn Ly-Ly

Tin Video Thiên Ca ANH & TÔI

Cuối tuần vừa rồi, nữ phóng viên Bảo Ngọc của đài phát thanh Washington DC, thủ đô Hoa Kỳ, đã phỏng vấn Nhạc sĩ Hoàng Thi Thơ suốt 60 phút về cuốn video Thiên Ca ANH & TÔI vừa mới phát hành. Cuộc phỏng vấn trực tiếp bằng điện thoại tại gia của Nhạc sĩ đã cho phát thanh nhiều lần tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn và hơn 14 tiểu bang phụ cận. Một, hai giờ sau, nhạc sĩ Hoàng Thi Thơ đã nhận được nhiều cú điện thoại từ xa gọi đến hỏi thăm sau khi nghe HTT nói chuyện qua Đài Phát Thanh. Xin quý vị cư ngụ tại Washington DC và những tiểu bang phụ cận nhớ đón nghe, cuộc phỏng vấn sẽ được tiếp tục phát thanh.

Vào lúc 7:00 chiều thứ bảy, ngày 6 tháng 11 năm 99 tại Toronto sẽ ra mắt cuốn video Thiên Ca ANH & TÔI dưới sự chủ tọa của Thiên sư Lương Sĩ Hằng, Nhạc sĩ Hoàng Thi Thơ với sự góp mặt của nghệ sĩ Sơn Ca, đôi nghệ sĩ Đức-Thành Nguyệt-Lan, nghệ sĩ Thùy Dương và nhiều nghệ sĩ tên tuổi khác. Trong buổi ra mắt này, phóng viên đài truyền hình, truyền thanh, ký giả báo chí sẽ đến phỏng vấn Thiên sư, Nhạc sĩ và Nghệ sĩ về cuốn video Thiên Ca ANH & TÔI lần đầu tiên được trình diễn tại Living Arts Center, Ontario, ngoại ô Toronto chiều thứ sáu 20 tháng 8 năm 99 vừa qua.

VOILED Music Productions thông báo và kính mời.

Phóng Sự:

Đêm Trình Diễn Ra Mắt Video Thiên Ca «Anh Và Tôi» tại Toronto

Đêm trình diễn ra mắt Video Thiên Ca «Anh Và Tôi» đã được tổ chức vào ngày thứ Bảy 06 tháng 11 năm 1999 lúc 7 giờ tối thứ Bảy vừa qua tại Mississauga Convention Center, thành phố Toronto – Canada. Với sự phát tâm tự nguyện của gần 100 anh chị em bạn đạo Vô Vi khắp nơi đổ về, anh chị em đã tích cực phục vụ đóng góp với rất nhiều công sức và thiện chí đã giúp cho buổi trình diễn ra mắt cộng đồng được hoàn thành tốt đẹp.

Ban tổ chức dự đoán số quan khách và khán giả đến xem buổi trình diễn vào khoảng 500 người, nhưng từ năm giờ chiều đã bắt đầu lai rai có khán giả đến, có nhiều người đã đứng chờ cho đến 6 giờ 30 đúng giờ mở cửa để vào luôn hội trường. Từng đoàn, từng nhóm người xem lần lượt kéo đến, cho đến hơn 7 giờ 30 tối ban tổ chức phải mang thêm ghế cho quan khách và khán giả tham dự. Ước tính vào khoảng gần 1000 người đã đến tham dự. Thức ăn nhẹ cũng được mang ra phục vụ rất thơm mát và khéo léo, một vài bạn đạo đã xúc động rơi nước mắt khi thấy đông đảo người Việt trong cộng đồng tại Toronto đã chú ý đến buổi ra mắt này. Kinh sách biếu đã không còn một cuốn, Video Thiên ca «Anh Và Tôi» cũng được chú ý và ủng hộ, khi ra về có nhiều người nở nụ cười hạnh diện khi tay cầm kinh sách, tay cầm băng nhạc Thiên Ca.

Đêm trình diễn ra mắt Video Thiên Ca «Anh và Tôi» kéo dài gần ba tiếng đồng hồ, tất cả quan khách và khán giả địa phương đã ngồi xem cho đến giờ bế mạc, những bản nhạc tâm linh do các ca sĩ Sơn Ca, Nguyệt Lan, Đức Thành trình bày đã được khán giả tán thưởng nồng nhiệt. Phần hào hứng nhất là lúc phỏng vấn nhạc sĩ Hoàng Thi Thơ, với niềm tự tin và nhiều kinh nghiệm của một đại nhạc sĩ ông đã làm cho hội trường vui lên với những tiếng cười và tiếng vỗ tay thoải mái. Kế đến Đức Thầy đã đưa Ý Đạo vào lòng người xem Toronto bằng một bài thơ khởi đầu «Duyên

Lành» do Tôn Nữ Lệ Ba trình bày, cuối cùng là một bản Cổ nhạc «Cô gái vượt biên nhớ mẹ» do chính Đức Thầy biên soạn, đã được Kim Anh với giọng ca ngọt ngào đã đưa vào lòng người tham dự niềm xúc động trong đó có cả Linh Tinh tôi.

Một nhóm sinh viên thuộc địa phận Toronto đến tham dự, ban đầu có ý tò mò và muốn tìm hiểu về đêm trình diễn này cũng như muốn biết thêm về Vô Vi. Vì họ không hiểu mục đích của Vô Vi để làm gì? cho đến những giây phút cuối vẫn thấy Vô Vi chúng ta chỉ muốn «Đem Đạo vào Đời» và phổ biến đạo pháp. Ngoài ra còn giúp họ thông báo đến khán giả địa phương về buổi văn nghệ gây quỹ cứu trợ nạn lụt miền Trung tại Việt Nam sắp được tổ chức. Trước khi ra về để bày tỏ thiện cảm với Vô Vi, anh chị em sinh viên đã ghé đến gian hàng mua băng thiển ca làm kỷ niệm.

Đêm ra mắt Video Thiển Ca «Anh Và Tôi» được hoàn thành tốt đẹp trong trật tự, anh chị em ra về với những nụ cười hân hoan trên môi, anh Trần Ngọc Dũng nói: «Hồi trước tôi cầm có một cuốn sách Vô Vi mà hôm nay tôi có mặt ở đây, thì trong tương lai sẽ có rất nhiều người như tôi thôi!». Sáng Chúa Nhật tất cả bạn đạo tham dự được ăn cơm trưa chung cùng Đức Thầy rồi chia tay trong niềm vui «Phục Vụ Đạo Pháp».

Linh Tinh tôi xin được gửi đến bạn đạo khắp nơi trên thế giới đang chờ tin tức «sốt dẻo» này.

*Linh Tinh tường thuật tại Toronto.
11-6-99*

DUYÊN LÀNH TÁI NGỘ

Nguyễn Ly-Ly

Buổi chiều thứ bảy vào đầu tuần tháng mười một thật êm ả. Trời đã vào cuối thu, lá vàng đã lìa cành gần hết. Trên thảm cỏ xanh ngập đầy

lá: lá phong, lá bạch dương, lá me tây...Tôi chưa biết phải làm gì hôm nay giữa cảnh «gió thu hiu hắt, sương thu lạnh, lá thu rơi» thì bạn bè lại rủ tôi đi dự thính buổi giới thiệu băng video «Anh và tôi» đã thu hôm tháng 8 vừa qua. Có khác chăng là kỳ này hoàn toàn miễn phí và có phần ảm thực nhẹ.

Convention Centre ở Mississauga vừa khánh thành xong. Tất cả đều mới toanh, trần thiết lịch sự, trang nhã. Buổi đại nhạc hội chiếm hai gian «E và F» của trung tâm này. Như thường lệ tôi đến sớm vào khoảng 6 giờ. Parking phía trước gần đây vì có đám cưới của Canadian ở phòng «C và D». Chương trình sẽ khai mạc 7 giờ nhưng khán giả chưa đến nhiều. Tôi đi loanh quanh tìm người quen tán gẫu dăm ba câu. Ai cũng khen hội trường đẹp, rộng rãi, sáng sủa nhất là giá phải chăng. Các bạn đạo đến từ Úc, Pháp, Mỹ nhưng ít hơn so với con số 800 kỳ rồi. Các bạn tôi trong ban tổ chức lăng xăng chạy tới lui sắp xếp cho phần văn nghệ và tiếp tân. Đúng 7 giờ tôi vào phòng trong để chọn ghế ngồi và thăm viếng mấy gian hàng trưng bày Video, CD và kinh sách. Tôi chọn một số sách Anh Việt để nghiên cứu thêm cùng mua băng ủng hộ.

MC Minh-Khải lên máy vi âm khai mạc chương trình sau khi số khán giả đến khá đông. 500 ghế ngồi đầy ắp thêm một số bạn đạo đứng phía sau. Không như buổi thu video kỳ trước, khán giả đủ thành phần già trẻ bé lớn đủ cả nên trật tự khó giữ. Và có phần ảm thực nhẹ nên mọi người hơi trễ nải vì mắc nhâm nhi mấy miếng sandwich, vài cuốn chả giò chay bên cạnh ly café nóng hôi hổi hoặc tách trà thơm bốc khói!

Anh Minh-Khải «tâm sự» với khán giả lý do tại sao có buổi ra mắt cuốn Video «Anh và Tôi» đồng thời giới thiệu VOILED : phát triển âm nhạc để đem ý đạo vào hồn người, cống hiến sự thanh nhẹ cho quần chúng chứ không chủ trương làm «business». Sản đây, anh cũng cho biết đây là buổi thiển ca lần thứ 5 được tổ chức tại Toronto. Bốn lần trước lần lượt tại Đức, Pháp, Úc, Mỹ.

Tôi xin lược sơ qua phần văn nghệ đêm nay.

Mở đầu là chiếu đoạn phim «Vô Vi» do Kiều Hưng trình diễn, thơ đạo chuyển ý đạo cho người nghe thức tâm mà hành đạo. Sơn Ca, người ca sĩ có giọng hát ngọt ngào từ Úc bay sang góp mặt trong chương trình như lời cô đã hứa: «chỗ nào có thiền ca Vô Vi là chỗ đó sẽ có mặt của Sơn Ca». Một lời đã hứa tứ mã nan truy, xin hoan hô Sơn Ca hết mình vì đã hai lần tôi có duyên được nghe tiếng hát của cô. Đây là lần thứ nhì cô đến với thiền ca ở Toronto sau lần ở Washington DC. Bài «Vấn Yêu Anh» mới nghe qua thật ướm át nhưng là bài thiền ca của thiền sư L.S.H, Nhật Ngân phổ nhạc khuyến khích vợ chồng cùng tu, tỉnh giác để sửa sai.

Ca sĩ Thùy Dương mặc dầu rất mệt nhọc sau buổi làm việc cũng cố gắng giúp vui một đoạn trong bản vọng cổ «Mẹ ơi» với tiếng đàn phụ họa của Văn An. Nếu tôi nhớ không lầm thì có một đoạn như sau:

*«Con chim se sẻ nó đẻ cột đình,
Bà ngoại đẻ má,
Má đẻ ra mình»*

thật mộc mạc dễ thương !

Chương trình tiếp nối về phần ca nhạc có đơn ca do Nguyệt Lan trong bản «Thực hành», song ca Đức Thành Nguyệt Lan trong bài «Cái không». Giọng ca của N.Lan ngọt như mật, cao vút, trong như pha lê khiến người nghe phải chú ý theo dõi. Một bạn đạo, chị Kim Anh lên sân khấu trình bày một bản ca vọng cổ «Cô gái vượt biên nguyện tu báo hiếu» của TS LSH. Chị là ca sĩ nghiệp dư mà nghe như nghiệp thiết! Để kết thúc chương trình, Sơn Ca cùng các anh chị nghệ sĩ cũng như bạn đạo đồng ca bài «Kỷ nguyên Di Lạc» ca ngợi tình thương và hòa bình.

Ngoài phần ca hát, khán giả còn được giới thiệu những khúc ca trong băng video «Anh và Tôi» trên màn ảnh lớn đặt ở góc phòng. Nhưng mục phỏng vấn nhạc sĩ Hoàng Thi Thơ và thiền sư Lương Sĩ Hằng vẫn gây chú ý nhiều.

Nhạc sĩ H.T.T từ Mỹ bay qua tham dự. Ông cho biết mục đích đến đây để gặp lại khán thính giả thân thương đã lo lắng, thăm hỏi sức khỏe và ủng

hộ nâng đỡ ông làm nghệ thuật. Tuy đã 72 nhưng triết lý của ông vẫn là «Thân lão chứ tâm bất lão», làm việc gì cũng «Tôi đưa ra tất cả những gì tôi có trong mọi việc tôi làm», đó là bí quyết làm sao nhạc sĩ đã sáng tác được 10 bài Thiền Ca trong một thời gian kỷ lục, chỉ có 3 tuần lễ. Khi gặp lại ông lần này, tôi rất mừng khi thấy sức khỏe ông khởi sắc, có chiều hướng đi lên. Trong màn phỏng vấn của Sơn Ca và chị Bích-Nga, ông trả lời rất dí dỏm, yêu đời! Xin chúc mừng «anh Hoàng Thi Thơ» trẻ mãi không già !

Lệ Ba ngâm bài thơ «Thư ngộ duyên lành», giọng cô ngọt lịm ngân vang trong hội trường:

*«Duyên lành tái ngộ ý thâm sâu
Thực hiện công phu rõ nhiệm mầu
Thế thái nhơn tình nay dứt khoát
Trùng tu thanh tịnh bớt lo sầu»*

để mở đầu cho màn thuyết giảng ngắn của thiền sư Lương Sĩ Hằng. Thiền sư cho biết chúng ta tái ngộ nhờ duyên lành, phải biết hòa hợp chấn động phần hồn để thoát cửa ngục tù trong thân xác. Phải biết «Hành» để phát triển đi tới, cương quyết xây dựng trật tự hòa hợp cần khôn của vũ trụ mà tiến hóa, dứt khoát mọi tham lam để trở về cõi thanh nhẹ. Thiền sư nhấn mạnh «tu vô vi là thực hành, không lý thuyết»... Tiếp theo là phần vấn đáp của hai khán giả và thiền sư...

Chương trình chấm dứt trong tiếng ca rền vang của mọi người trong bài «Kỷ nguyên Di Lạc» ca ngợi mọi người sống trong hòa bình, trong tình thương không động loạn. Đó cũng là nỗi mong ước chung của những ai có mặt trên thế giới này !

Nguyễn Ly-Ly (Toronto)

ĐƯƠNG ĐẦU PHẤN ĐẤU

Đời là một chuỗi dài bất như ý !
vô tận ! không ngừng !

Là gồm nhiều cảnh khổ !
kéo dài mãi ! triền miên !

Làm sao đây,
để ta có thể trốn chạy khỏi cuộc đời ?

Đôi lúc tư tưởng chợt vươn lên,
ta thật muốn buông bỏ tất cả.
Trốn !

Để thôi lệ rơi !

Thật sự ta vẫn chỉ là
một linh hồn run rẩy yếu đuối
đứng một mình chơ vơ giữa chợ đời!

Vùng vẫy, rồi vẫy vùng,
ta vẫn mãi chỉ mình ta!
cô đơn ! đương đầu phấn đấu !

Lắm lúc ta chỉ muốn,
tìm quên trong câu kinh tiếng kệ

Nhưng nghiệp duyên, duyên nghiệp vẫn kéo ta
theo,
cho ta mãi vẫn trầm luân trong biển khổ

Xin cho ta đủ sức,
rắn như đá,
để đương đầu với nghiệp lực

Xin cho ta đủ can đảm,
để tôi luyện cho mình
thành một chân "thiện tri thức".

Xin cho ta giữ mãi được
lòng nhẫn nhục,
để chịu đựng cuộc đời!

Xin cho mắt thôi long lanh lệ,
cho hồn thôi không đau,
cho tim thôi không nhức nhối

Nhìn quanh quẩn,
ôi, ta vẫn chỉ mình ta thôi,
mãi mãi luẩn quẩn trong vay trả trả vay!

Than ôi, chừng nào ta mới thoát khỏi
được vũng lầy khổ não trần gian !!!

Ngày đó có không ?

VNL

viết ngày 18 tháng 10, 1999
học bài phấn đấu, nhân quả, trả vay

CHẾT CHO TÌNH YÊU

Người nhập thế, bước chân từ ái
Dem tình thương ban rải nơi nơi
Thói đời bạc trắng như vôi
Điều ngoa, phản trắc dãi bôi đủ trò.

Thuyền từ ông lão đưa đò
Nắng mưa, sương gió nhỏ to gởi lời
Bao lần nước mắt tuôn rơi
Thương cho nhân thế, chơi vơi khổ nạn.

Đường trần dẫn bước quan san
Đắng cay, tủi nhục chẳng màng, bước qua
Tâm từ chiếu sáng chan hoà
Giúp người tiến hóa, phân qua đạo đời.

Ân cần nhẫn nhủ từng lời
Quang minh chính đại, dựng đời vinh quang
Thế nhân mê chấp, chàng màng
Đò đưa vắng khách, chiều tàn quạnh hiu
Vì đời, Người vất vả nhiều
Vì yêu, Người chết cho tình vị tha .

Sao Biển

QUAN ÂM THỊ KÍNH

Kim Tiên Huế

Hương Làng:

Nhà người là kẻ tu hành sao còn quyến rũ gái tơ...
 Dính líu chuyện gió trăng
 Đúc hạnh người tu đối với luật nhà chùa
 Lo công quả cho tròn thân tâm, người biết rõ
 hay không?
 Khi đã quyết tu hành, thì gắng lo bốn phận
 Cố sao lén tư tình, với cô gái con nhà trâm anh,
 cho hư hại thanh danh?
 Mĩa may thay, núp trong bóng phật
 Gỏ mõ tụng kinh, sớm tối công phu
 Lại dấm tư tình hã ý khá khai ra
 Cho rõ ràng đen trắng hôm nay
 Đối gian đắc tội, ta xử theo pháp luật
 Chớ chối quanh co, mà thêm nặng tội
 Luật gia hình nghiêm trọng.

Tử Qui Từ

Hương Làng:

Thôi im đi, khóc than làm chi?
 Tội đã gây trách ai bây giờ?
 Biết ăn năn thì nên cải hối.
 Người chớ hờn oán gì hết!
 Vì tội tãm, lỗi lầm đã gây
 Lẽ nào hững hờ, tha thứ cho người đành sao?

Thị Mầu:

Mong quan trên thứ tha dùm cho
 Bởi tại con, lỡ yêu thương người
 Con cúi xin ngài thương, lượng thứ
 Vì trót, cùng ai, thể thốt
 Nguyên hiến dâng cuộc đời dở dang
 Cho người trọn tình
 Tha nhứt phen, ngài ơi dùm tha.

Thủ Phong Nguyệt

Hương Làng:

Nghe hay không, nay biết tội người làm
 Đứng gian dối, chối vòng quanh
 Người đã quyết lòng tu
 Sao nhẫn tâm chuốt sấu cho mình?

Để rồi, đau buồn.

Kiều nương

Hoà Thượng:

Cầu mong ông tha thứ,
 Người ngay gian chưa biết
 Xin xét soi tận tình giùm cho
 Xin nhờ ơn phước Phật trời từ bi, oan tình thay.
 Lòng đau xót nhìn trẻ lầm lỗi
 Mà thân xác, giờ phải nhiều nỗi
 Đớn đau khổ sấu, lầm than!

Hương Làng:

Ta gia ân, ban phước cho người
 Mà tha thứ về, nhưng phải nộp tiền cho đủ số.
 Thiên Ca 1999
 Đại hội Duyên Lành - CANADA
 Chủ đề Tôi và Anh
 (Liên ca cổ nhạc, đối thoại giữa Hoa Hồng và
 Thi Nhân
 Tác giả Kim Thanh Melbourne Úc Châu)

Thơ

Hoa Hồng:

Em là một đóa hoa hồng
 Sanh ra trần thế muôn lòng ước mong
 Ngạt ngào rực rỡ thơm nồng
 Tình yêu trối khúc thơ đồng thanh âm!

Khúc Hoàng Thiên

Thi Nhân:

Hồng đẹp thắm... tươi.
 Muôn hương muôn sắc.
 Nhìn đóa hoa xinh lòng ta phơi phơi
 Hoa Hồng, tạo cảnh đời vui
 Như bình minh sáng cả nền trời
 Hỏi rằng ai chẳng luyến thương?
 Vẻ dịu dàng thật vấn vương.
 Lòng quá sai mê tay ta chạm nhẹ
 Ôi nhói tim này hoa đẹp luôn có gai
 Ngắm nhìn hoa mầu nhiệm trang đài
 Khoe sắc mấy ngày rồi lại tàn phai!
 Ca ngợi tình yêu như nhạc điệu cung đàn,
 Buông tiếng bóng trầm rơi vào thình không.

Lý Chiêu Chiêu**Hoa Hồng:**

Người đời, luôn mê sắc, bao giờ vui.
 Ôi người ơi, sắc hương chỉ là mộng ảo
 Gió mưa sớm trưa đập vùi.
 Ôi! Có, Không, luân hồi
 Sao đành kiếp người buông trôi?
 Trôi xuôi, nổi trôi theo đời!

Thi Nhân:

Dòng đời lôi cuốn, cõi phù sanh
 Nơi trần gian, Hãy may quay về tâm thức
 Tỉnh mê sáng soi linh hồn
 Nên quý thương thân mình
 Cuộc đời được quang vinh
 Phước ân cảm giao thâm tình.

Lý Con Sáo**Hoa Hồng:**

Đây duyên may... Môn pháp tham thiền tu thân.
 Lòng nguyện thể không quên.
 Pháp lưu thanh khứ trước dứt luân hồi!
 Giao cảm với đất trời.
 Chuyên thực hành điển quang sáng tươi,
 Giải nghiệp duyên trí tâm bình yên.
 Cho linh hồn an vui thanh thoi,
 Hướng tương lai thế Thiên hoàng khai.

Thơ**Thi Nhân:**

Bản thân bất độ, Hà nhân độ!
 Nguyên lý đạo đời trải khắp nơi
 Vô sanh bất hoại về cực lạc
 Rõ thế huyền linh sáng rạng ngời.

Vọng Cổ

(1).

Hoa Hồng:

Thấm thía biết bao tôi và anh đã bao lời hàn
 huyên tâm sự, khi chúng ta đang sống chung
 trong bầu không khí quân bình... Cùng hít thở
 giải khối tâm linh đạt khối chân tình. Học hỏi
 không ngừng sự chuyển luân của tâm thức, và
 sự công bằng của trời đất ân ban.
 Phóng thâu trật tự thanh quang

Tai nghe mắt thấy Thiên Đàng chẳng xa
 Tình thương trời đất bao la
 Thanh cao xây dựng hòa chan ánh sáng

Thơ**Thi Nhân:**

Thiên thời địa lợi nhân hòa
 Thành trì chân lý thật tà phước duyên
 Tạo chi thân nghiệp thêm phiền
 Đẹp đi tự ái Thiên, tiên cảm hòa.

(2).

Hoa Hồng:

Nơi thế gian tình tiền duyên nghiệp chỉ là tạm
 bợ, chỉ có tự tu mới thấy rõ điều này. Nhìn thấy
 nhau đây cùng hành pháp đêm ngày. Đừng bỏ
 ngõ nghi ngờ chi thêm nữa, khi cuộc đời quá
 ngắn ngủi đổi thay.

Vui, buồn, cười, khóc trả vay
 Không không thanh tịnh để quay về mình
 Chúng ta chung hợp thâm tình
 Luân lưu thâm pháp bóng hình như nhau.

Thơ**Thi Nhân:**

Quốc hồn đánh thức tâm linh
 Văn minh nghe hiểu quân bình tâm thân
 Tình thương đạo đức ân cần
 Người tu thanh tịnh tiến lên về quê.

Hoa Hồng:

Xa rời cuộc sống ử ê
 Kỷ nguyên di lạc, kịp về cùng nhau
 Đồng hành kẻ trước người sau
 Thi đua học hỏi đổi trao đạo mầu

Vọng Cổ

(5).

Thi Nhân:

Tôi và em tuy hai vị trí khác nhau nhưng cuộc
 sống thì chung một lối, vẫn hóa sanh trong vòng
 nhân quả luân...hồi. Dù nghịch cảnh nổi trôi ta
 chấp nhận cuộc đời. Trong hành trình điều
 luyện nhồi xác thân mệt mỏi, càng cố tu hành
 càng thấy rõ Thiên cơ.
 Luật trời có trước luật đời

Có tu có tiến hợp thời diệu thâm
Đường tu quyết chí tự tâm
Sửa mình dũng mãnh nội tâm quân bình.

Lưu Thủy hành Vân

Hoa Hồng:

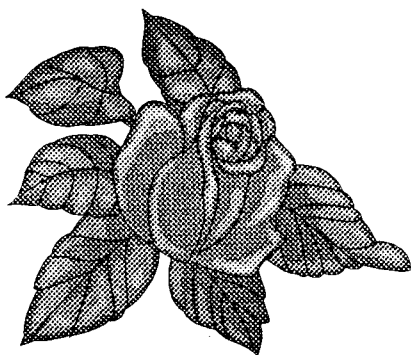
Tôi đã nguyện cùng anh lo tiến tu,
Gìn đức tin cho vẹn lòng
Công phu thanh thoát quang vinh hưởng về
tương lai
Ngày mai ta bước lên thanh đài

(6).

Thi Nhân:

Thật hạnh phúc vô biên khi tôi và em biết khép
mình lo tu để tiến, hướng về trời mà hành sự
phân minh.

Quý thương giải tỏ chân tình
Cùng nhau diễn tiến hành trình độ tha
Thực hành xây dựng thật thà
Hương thanh giải trước bước qua Tiên Đàng...
Muôn chiều thanh tịnh vui thay,
Đất trời vô tận an bày niềm tin
Đạo tâm son sắc giữ gìn
Cần khôn vũ trụ thâm tình quý yêu.

GIỖ TỔ

Riêng tặng b/d Xuân Hồng
(Toulouse)

*Giỗ Tổ năm nay bạn đạo dâng
Tổ vui đón nhận điển hồn thân
Ngày đêm Tổ vẫn về trong thức
Phong tục nhân gian lễ Tổ không... cần thiết.*

*Giỗ lễ từ đâu hỏi bạn hiền?
Tổ trong tâm thức vẫn triền miên
Năm hành biến động dừng trước tượng
Nay tỏ đường về gieo ý duyên*

*Bạn ơi khổ động liên miên
Đạo là thanh tịnh nhân duyên lý Trời
Dâng hoa hạnh đức rạng ngời
Tổ cười con đã biển đời thuyền qua
Vui trong siêu thức ly gia
Đón đưa tiếp dẫn, Hòa Hòa tiến thẳng
Nhận cái giả, lộng thành chơn
Điển Tâm-Tâm ứng, ân cần sửa sai
Hồn soi sáng suốt thanh đài
Thân Tâm an lạc, con thời cảm thông
Ngày qua ngày chuyển pháp luân
Đêm từng đêm nhủ lòng chơn thật thà
Tổ Thầy thương độ con thơ
Vẫn thương dẫn dắt con khờ khạo ngu
Về đi con, ráng tiếp thu
Trong Tâm nhịn nhục trùng tu đạo đời
Thức hồn cảm xúc chơn lời
Phong Lôi, Vân, Vũ, mà cười nước non
Tục duyên phiền não lệ tuôn
Nhân nào quả nấy trẫm đường con sai
Gian manh tu lắm cũng hoài
Lễ Trời, Lễ Đất, mới khai đạo mẫu
Tổ Thầy vô tướng chớ cầu
Không Không Đạo vẫn Tâm đầu cảm minh
Cần cù hành pháp thức tâm
Thiết tha Thầy Tổ khai ân dặn dò...*

Vân Sơn (Troyes, France)

MÁCH THUỐC

Đặc San Vô Vi mới sưu tầm được một bài thuốc gia truyền từ Trung Quốc, bổ gan, thận và nhiều người uống ba thang đã bớt được cả bệnh tiểu đường. Chúng tôi xin đăng bài thuốc này với mọi sự dè dặt, để quý vị tùy nghi sử dụng.

Cách dùng: Uống thuốc sau khi ăn, một thang uống làm 2 lần trong một ngày. Cách một ngày uống một thang, uống liên tiếp 3 thang là đủ. Vài tháng sau có thể uống lại.

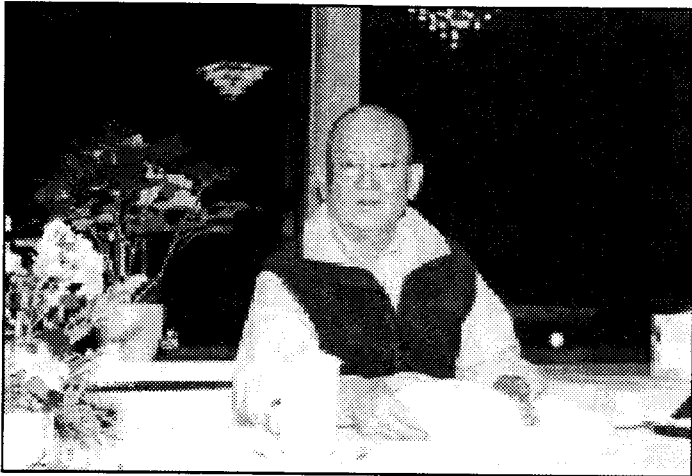
1 thang thuốc:

- cho 4 chén nước sắc còn 1 chén, uống buổi sáng.
- thêm 2 chén rượu nước vào thang thuốc ấy, sắc còn 1 chén, uống vào buổi tối. (Uống thuốc sau khi ăn).

Hồng Đơn Sâm	4 chỉ
Chánh Hoài Sơn	4 chỉ
Mạch Môn Phiến	3 chỉ
Kim Cầu Chích	6 chỉ
Đông Trùng Thảo	4 chỉ
Ô Bắc Kỳ	4 chỉ
Kim Tàn Thối	2 chỉ
Hà Thủ Ô	6 chỉ
Lão Thục Địa	4 chỉ
Thố Tô Tử	3 chỉ
Xích Tiểu Động	6 chỉ
Quang Tri Mẫu	4 chỉ

金 狗 只	麦 冬 只	正 怀 山	经 丹 参
何 首 乌	金 蝉 退	乌 北 芪	冬 虫 草
光 知 母	赤 小 豆	兔 丝 子	老 桑 地

Lưu ý: Khi uống thuốc, đừng uống nhiều nước trà. Nếu uống thì nên uống nước trà xanh tốt hơn.

Đính chính:

Xin độc giả vui lòng sửa lại phần ghi chú bức hình Đức Thầy (bên cạnh) đã đăng nơi trang 52 ĐSVV số 5. Xin đọc như sau:

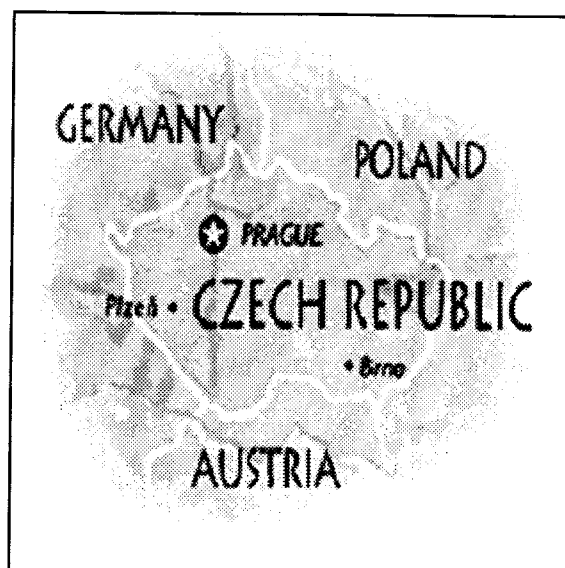
“Đức Thầy cảm động nhận món quà của bạn đạo Âu Châu dâng tặng trong dịp vui Xuân 1999 tại Romrod (Đức Quốc.)”

XIN GHI NHỚ

Đại Hội **THANH TỊNH**

tại **Prague** — thủ đô **Cộng Hòa Tiệp Khắc**

(Từ 1 giờ trưa 16 tháng 7 năm 2000 cho đến 1 giờ trưa 19 tháng 7 năm 2000)

Thư cảm tạ

Thiền Viện Vô Vi Quốc Tế tại Cairns, Australia, xin chân thành cảm tạ sự hỗ trợ tích cực của tất cả quý bạn đạo năm châu trong công tác xây dựng Thiền Viện Vô Vi Quốc Tế.

Sự đóng góp ủng hộ của quý bạn đạo sẽ làm cho cơ đồ tâm linh của Thượng Đế càng hình thành nhanh chóng và tốt đẹp.

Thiền Viện Vô Vi Quốc Tế cũng xin thông báo, tất cả sự phát tâm ủng hộ xây dựng Thiền Viện Vô Vi Quốc Tế tại Cairns, Australia, xin quý bạn đạo đề như sau:

VOVI INTERNATIONAL cho cheque hay money order

Hoặc nếu quý bạn đạo chuyển ngân thẳng vô trương mục của Thiền Viện Vô Vi Quốc Tế (International Money Transfer Bank to Bank), xin quý bạn đạo đề như sau:

Name : **VOVI INTERNATIONAL**
Account No. : **063172-10339622**
Commonwealth Bank of Australia

Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Vovi International p/c as Trustee for
Vovi Charitable Trust
18/11/1999

Moderate ♩=116

Anh và Tôi

Rất sống động

Ý Đạo, Ý Thơ: Thiên Sư Lương Sĩ Hằng

Nhạc và Lời: Hoàng Thi Thơ

Anh và Tôi Anh và Tôi Anh và Tôi Anh và
 (Anh và Tôi Anh và) Tôi Anh và Tôi Anh và
 Tôi Trời đất sinh ta Anh và Tôi Anh và Tôi tuy hai mà một
 Tôi một kiếp nhân sinh Anh và Tôi Anh và Tôi nhân gian là một
 Anh và Tôi Anh và Tôi cùng chung nhân kiếp Anh và Tôi Anh và
 Anh và Tôi Anh và Tôi mình như dử khách Anh và Tôi Anh và
 Tôi cùng khổ cùng đau Phù sinh ở trọc cùng cười cùng khóc
 Tôi nằm trọ chờ khi về nơi "quê Mẹ" ngày lia trần thế
 phiêu lụy như nhau cùng khổ cùng đau Bao bao
 Hồn nhẹ phiêu diêu theo hồn mà bay
 vết thương sâu! Anh và Tôi Anh và - bay bay về thiên
 giới thiên thu... Ôi tiên ôi lợi tham lam làm chi vì khi ra
 đi hai bàn tay trắng! Ôi quyền ôi danh tranh nhau làm chi vì khi ra

đi Cố cũng như Không! Ôi tình ôi "nợ" khi không còn duyên thì thôi chia

tay Không thù không oán! Nay hỡi Anh ơi! Giờ phút ấy

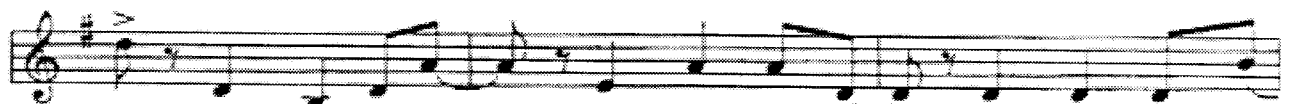
với bàn tay ta vẫn buông xuôi! Anh và Tôi Anh và Tôi Anh và Tôi Anh và

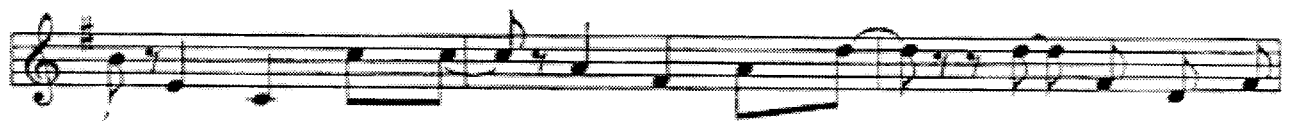
Tôi Vì thế cho nên Anh và Tôi Anh và Tôi hai ta là một

Anh và Tôi Anh và Tôi cùng nhau yêu quý Anh và Tôi Anh và

Tôi cùng tặng tình thương Cùng nhau tu luyện Luyện tình luyện tính

Thiên đạo nhân lương cho hồn ngập hương Khi ta cùng về

cõi thiên cung! Anh và Tôi Anh và

cung! Anh và Tôi Anh và Tôi Anh và Tôi Anh và Tôi!

Trích sao từ tập nhạc "You and Me" (Anh và Tôi)
do VOILED Music Productions ấn hành

HỘP THƯ ĐẶC SAN VÔ VI : Đóng Góp Ý Kiến Xây Dựng

---

*ĐSVV hoan hỉ đón nhận mọi đóng góp và ý kiến xây dựng của Bạn Đạo.
Xin Quý Bạn Đạo tiếp tục tiếp tay để đặc san của chúng ta được cải tiến luôn.
Đa tạ!
ĐSVV*

- ĐSVV chân thành cảm tạ tất cả các Bạn đã sốt sắng và nhiệt thành đóng góp bài vở và tài chánh giúp hoàn thành việc ấn tống đặc san số 6 đúng ngày dự định—trung tuần tháng 12, 1999, vào ngày tổ chức mừng Sinh Nhật Đức Thầy.
- Một lần nữa ĐSVV rất cảm kích trước nhiệt tâm của bạn đạo MK (Canada) đã viết bài và gửi nhiều hình ảnh sinh hoạt tại địa phương. Ngoài các b/đ ở Việt Nam và các nơi khác, rất nhiều bạn đạo Úc Châu cũng thường xuyên viết bài giúp ĐSVV, đặc biệt là các bạn NS, MB, HM, v.v.
- Đặc San Vô Vi số 7 “có thể” (lại có thể!) được phát hành vào ngày **ĐH Thanh Tịnh năm 2000**. Xin các bạn chuẩn bị tham gia đóng góp bài vở và gửi bằng e-mail, fax, bưu điện theo địa chỉ sau đây:

Đặc San Vô Vi
8376 Chanticleer Rd
Stanton, CA 90680 –USA

Tel: (714) 236-9291
FAX: (714) 821-6920
E-mail: dacsanvovi@hotmail.com hoặc
h_nguyen@hotmail.com

Nhóm Thực Hiện ĐSVV
Kính bái.

VÒNG QUANH THẾ GIỚI

*Danh sách sau đây vẫn chưa đầy đủ và có thể không chính xác.
Xin Quý Bạn vui lòng thông báo ĐSVV để bổ túc và nhật tu. Cảm ơn.*

MỸ CHÂU**HAHVV WASHINGTON
và TV NHẬT HÒA**

4104 Goldsby St. SW
Olympia, WA 98512 USA
Tel: (360) 357-5675
E-mail: nguyenv@postoffice.worldnet.att.net

HAHVV BẮC CALIFORNIA

P.O. Box 21516
San Jose, CA 95151 USA
Tel: (408) 259-5624

HAHVV HOUSTON

11804 Adel Rd.
Houston, TX 77067
Tel: (281) 440-8240
E-mail: meditate@flash.net

HAHVV DALLAS/FORT WORTH

4806 La Rue St.
Dallas, TX 75211
Tel: (214) 331-9124
E-mail: MungLam@airmail.net

HAHVV HAWAII

1218 B 6th Avenue
Honolulu, HI 96816-2539
Tel: (808) 735-2780
Fax: (808) 735-2780

**HAHVV VANCOUVER
và TD VANCOUVER**

625 E. 19th Ave.
Vancouver, B.C. V5V-1R1 CANADA
Tel: (604) 872-7294

HAHVV CANADA

2922 Jolicoeur
Montréal, Québec H4E 1Z3 CANADA
Tel: (514) 362-0259
Fax: (514) 362-8036
E-mail: aphancao@videotron.ca

TV HAI KHÔNG

392 Wayman Lane
Oroville, CA 96565 USA
Tel: (530) 589-2533

TV VĨ-KIÊN

22125 Crest Forest Dr.
Cedar Pines Park, CA 92322 USA
Tel: (909) 338-6691
Fax: (909) 338-6691

TĐLD PORTLAND

1522 SE 139th Avenue
Portland, OR 97233 USA
Tel: (503) 257-8657
E-mail: truclam@worldnet.att.net

TĐ HẠNH ĐỨC

15081 Moran St. Ste J & K
Westminster, CA 92683 USA
Tel: (714) 891-0889
Fax: (714) 891-0889

TĐ THIÊN THỨC

15001 Neece St.
Westminster, CA 92683 USA
Tel: (714) 894-7485

TĐ LIÊM NGÀ

6476 Mt. Aguila Dr.
San Diego, CA 92111 USA
Tel: (619) 571-6960

TĐ THANH HÒA

9809 San Diego St.
Spring Valley, CA 91977 USA
Tel: (619) 472-0663
Fax: (619) 472-0663

TĐ THÔNG HẢI

4806 La Rue St.
Dallas, TX 75211 USA
Tel: (214) 331-9124

TĐ TỬ THÔNG

11804 Adel Rd.
Houston, TX 77067 USA
Tel: (281) 440-8240

TĐ ÁNH QUANG

2810 Piper Rd.
Pearland, TX 77584 USA
Tel: (281) 997-2015

TĐLD ATLANTA

211 Sparrow's Lane
Norcross, GA 30093 USA
Tel: (770) 908-9398

TTVV WASHINGTON D.C.

P.O. BOX 8115
Silver Spring, MD 20910 USA
Tel: (301)933-4270
Fax: (301) 977-1947

TĐ HỒNG BÌNH HOÀNG

7567 Quail Run Lane
Manassas, VA 20109-2915 USA
Tel: (703) 369-6157
E-mail: KHH@Erols.com

TĐ TAMPA

3314 W. Louisiana Ave.
Tampa, FL 33614 USA
Tel: (813) 870-0902

TĐ LĨNH TÂM

124 Applewood Pl. SE
Calgary, T2A-7M8 CANADA
Tel/Fax: (403) 273-3796

ÂU CHÂU**HAHVV PHÁP QUỐC**

12 Salvador Allende
Nanterre, 92000 FRANCE
Tel: 1-46-95-11-21
E-mail: Huynh@francenet.fr

HAHVV ĐỨC QUỐC

C/o Nguyễn Xuân Nhân
JuliusBrecht Str. 4
Tel & Fax: 06198-533889
Handy: 0172-6948025
E-mail:
vovi-fv-germany@t-online.de

TV QUY THỨC

Lieu dit Le Senaillet Lot 220
Publier, 74500 FRANCE
Tel: (045) 070-8355
E-mail:
santelli.dominique@wanadoo.fr

TĐ THIỆP MINH (Paris)

c/o Mr. Ngô Mui Leng
70 Avenue de Stalingrad
Ville Juif, 94800 FRANCE
Tel. 01461171955

TĐ TROYES

Mr. François Ngô
1 Rue des Templiers
10800 St. Julien Les Villas, FRANCE

TĐ BRUXELLES

Rue des Palais, #49
Bruxelles, 1030 BELGIQUE
Tel: (02) 219 1016

TTVV ESBJERG-Đan Mạch

TING HOJS Allé 16 D IMF
ESBJERG, 6700 DENMARK
Tel: 75-459-454

TTVV HÒA LAN

Nieuwe Fellenoord 110
Eindhoven, 5612 KE NETHERLANDS

TĐ DUYÊN ĐẠO

C/o Lương Quốc Định
Hasenstr. 24
63762 Grossostheim - GERMANY

TĐ GIESSEN

C/o Đoàn Văn Thuận
Dunsbergstr. 7
35398 Giessen - GERMANY
Tel: 0614-84902

TĐ PHONG HƯƠNG

Waagenstr. 57
40229 Dusseldorf - GERMANY
Tel: 0211-788017

TĐ LÊ CẢNH TỬ

Antwerpenerstr. 19-29
50672 Koln - GERMANY
Tel: 0221-528132

TĐ HẠNH ĐỨC

Beethovenstr. 29
46145 Oberhausen - GERMANY
Tel: 0208-600703

TĐ AN LẠC

C/o Phan Văn Khá
Breite Str. 4
64832 Babenhausen - GERMANY
Tel: 06073-712574
E-mail: khakien@aol.com

TTVV ANH XUÂN

C/o Đỗ Văn Anh
Lehre Str. 52
47167 Duisburg - GERMANY
Tel: 0203-584372

TT HANNOVER

C/o Trần Như Sơn
Ihmeplatz. 4 Whg
30449 Hannover - GERMANY
Tel: 0511-4581706

ÚC CHÂU**Vô Vi Thiên Viện QUỐC TẾ**

Vovi International
P.O. BOX 197 Sunshine
Victoria 3020 - AUSTRALIA
Tel: 0393560887 / 0395612717

HAHVV NEW SOUTH WALES

108 Mac Athur Street
Paramatta, NSW 2150 - AUS.
Tel: (612) 9683-5717
Fax: (612) 9329-0645

HAHVV TÂY ÚC

28 Collingwood St., Unit 3
Osborne Park, WA 6017 - AUS.
E-mail: luckyaus@iinet.net.au

TĐ MINH HÒA

7 Linderman Crs.
Green Valley, NSW 2168 - AUS.
Tel: (02) 9608 6912
E-mail: smg@bb.com.au

TĐ NGỌC MINH

28 Bundle Rd
Green Valley, NSW 2168 - AUS.
Tel: (61) 2-982-6038
E-mail:
mr_tran@coco.cchs.usyd.edu.au

TĐ MELBOURNE

41 Hamel St.
Box Hill South, VIC 3128 - AUS.
Tel: (613) 9808-1762
Fax: (613) 9429-6500

TĐ THỨC TÂM

17 Percy Street
Seaton, SA 5023 AUSTRALIA
E-mail:
HaiTan.Tran@dsto.defence.gov.au

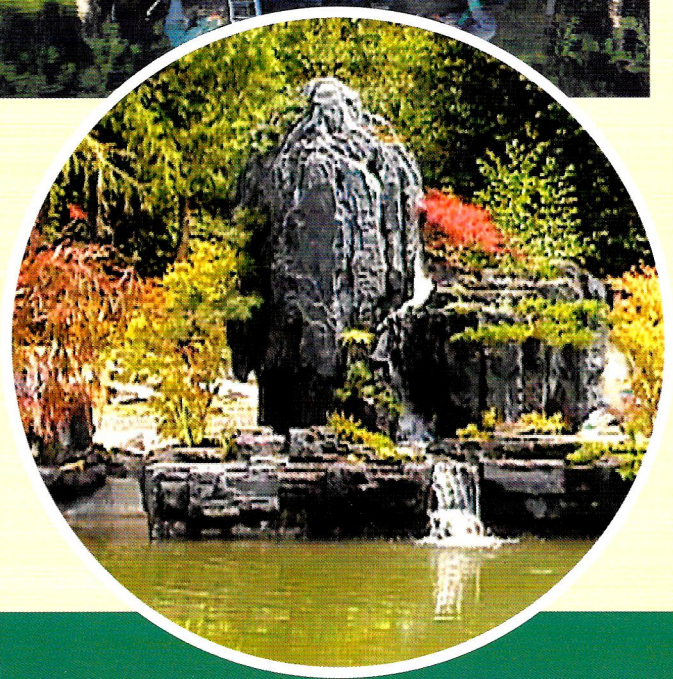
TĐ SỨC KHỎE và TÂM LINH

108 MacAthur Street
Paramatta, NSW 2150 AUSTRALIA
Tel: (408) 259-5624
E-mail: tmtgiang@tig.com.au

Nam Mô A Di Đà Phật

PHÁP LÝ VÔ VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP

Thiền Viện Nhãn Hòa
Hòn Non Bộ Thiên Địa Nhân